

Giới thiệu Chồng Già Vợ Trẻ

"Y Đường, anh chờ em bảy năm được không?" Lâm Nguyệt Nha trầm tính, bảy năm sau cô tốt nghiệp đại học trở về, có thể tự tin mà đứng bên cạnh anh, "Trong bảy năm không được có bạn gái, không được kết hôn, bảy năm sau em về gả cho anh, được không?"

"Cô bé này nói bậy bạ gì đó." Tô y Đường buồn cười xoa tóc Lâm Nguyệt Nha, "Ngoan ngoãn học tập, đừng làm cho cha con và chú lo lắng.""Em không nói đùa, em thật lòng đó!" Lâm Nguyệt Nha biểu hiện một cách nghiêm túc, nhưng trong mắt Tô Y Đường càng thêm ngây thơ và đáng yêu."Được, con là nghiêm túc, ngoan ngoãn đi học, mau trưởng thành." Tô Y Đường đứng lên, "Nhanh làm bài tập, chú còn có việc phải làm"

Liệu sau bảy năm sẽ có chuyện gì xảy ra lời hứa đó có thành sự thật hay không? Mời các bạn tiếp tục theo dõi chuyện để biết được kết thúc câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mở đầu:

Lần đầu tiên Lâm Nguyệt Nha gặp Tô Y Đường là lúc cô được năm tuổi.

Lâm Nguyệt Nha đã quên tình huống lúc đó như thế nào, nhưng lại ghi tạc nụ cười tươi như ánh mặt trời, khuôn mặt anh tuấn, và dáng người cao lớn của anh vào tim, theo thời gian trôi qua ngày càng rõ ràng và sâu đậm.

Ngày đó, ánh nắng tươi sáng, không khí trong lành, cô cố gắng nâng cổ lên cũng không nhìn thấy được mặt Tô Y Đường, Tô Y Đường cười khẽ một tiếng, ngồi xổm xuống trước mặt cô, ánh mắt ấm áp và đôi mắt tò mò của Lâm Nguyệt Nha gặp nhau.

Tô Y Đường vươn đôi bàn tay thon dài ra, "Xin chào, tôi là Tô Y Đường."

Cha mẹ Lâm Ân Tùng qua đời vì tai nạn giao thông khi ông mới mười lăm tuổi, để lại tài sản cùng tiền bồi thường bảo hiểm tai nạn xe vừa đủ cung cấp cho ông đến tốt nghiệp đại học, sau đó, ông bắt đầu cuộc sống với sự giúp đỡ của bà con hàng xóm.

Người không phong lưu uống đời trai trẻ, tướng mạo anh tuấn, hoạt bát nên Lâm Ân Tùng có bạn gái từ khi còn là thiếu niên, trong cuộc đời ông đã không còn cách để nhớ hết số bạn gái ông quen, ông thường nói, ông là một người có trái tim đa tình, không cách nào chung thủy với một người, quen một thời gian rồi cũng chia tay.

Lúc ông hai mươi tuổi, Lâm Ân Tùng đang ra cửa chuẩn bị đi đến trường, thì thấy một bé gái sơ sinh được quấn chặt trong mền ở trước cửa, bé gái đang khóc thì ông ẵm lên, liền nở ra nụ cười sáng lạn, đôi mắt đầm nước và trên mặt còn có 2 cái lúm đồng tiền nhỏ, hơn nữa bé gái và Lâm Ân Tùng giống như từ một khuôn đúc ra, ngoài ra trong cái mền quấn bé còn có một lá thư của mẹ bé gái nói là bạn gái trước đây của ông, còn nói bé gái này là con của ông.

Có lẽ là thiên tính cha con, Lâm Ân Tùng lần đầu tiên nhìn thấy liền yêu mến bé gái này, vụng về bắt đầu làm một người cha, bởi vì bé gái nhỏ này cười lên đôi mắt nhìn rất giống vàng trắng khuyết, nên ông đặt tên cho bé gái nhỏ này là Lâm Nguyệt Nha.

Lâm Nguyệt Nha rất ngoan, thích cười, Lâm Ân Tùng nhờ có sự giúp đỡ của hàng xóm, vừa nuôi nấng Lâm Nguyệt Nha, vừa hoàn thành việc học của ông.

Năm hai mươi hai tuổi thì Lâm Ân Tùng tốt nghiệp, Lâm Nguyệt Nha cũng được hai tuổi, cô có đôi mắt to tròn và gương mặt mũm mĩm, là cô bé xinh đẹp nhất trong khu. Lâm Ân Tùng đăng ký tham gia khóa nghiên cứu giác mã ở Châu Phi, ông mang theo con gái cùng đi Tanzania, đem Lâm Nguyệt Nha gửi ở hộ gia đình Qua La Ấn bên cạnh thảo nguyên lớn, tuy điều kiện cuộc sống ở địa phương này thua kém Đài Bắc nhiều lắm, nhưng ít nhất hàng tháng cũng gặp được con gái hai, ba lần.

Lâm Nguyệt Nha và trẻ em ở Châu Phi lớn lên trên thảo nguyên, khác với trẻ em sống ở thành phố, bé có làn da ngăm đen, sức khỏe tốt, cùng với tính cách hoang dã nguyên thủy và nhiệt tình của Châu Phi, bé và trẻ em Châu Phi cùng nhảy điệu múa của dân bản xứ, hòa mình vào cuộc sống cùng thiên nhiên thật vui vẻ.

Ba năm sau, dự án nghiên cứu giác mã kết thúc, Lâm Ân Tùng mang theo Lâm Nguyệt Nha trở về Đài Bắc, với sự trợ giúp của các trường đại học, triển khai tổ chức các buổi diễn thuyết và chia sẻ, tuy lần đầu tiên gặp Tô Y Đường tại buổi hoạt động bảo tồn và chăm sóc động vật hoang dã nhưng lại như đã quen thân, Lâm Ân Tùng và Tô Y Đường lúc đó mới mười bảy tuổi trở thành anh em kết nghĩa.

Lâm Ân Tùng chuẩn bị rời Đài Bắc, đi đến Châu Phi tiếp hành nghiên cứu lần thứ hai, bèn mang theo con gái gặp người bạn mới quen.

Lâm Nguyệt Nha trở về Đài Bắc, vẫn ở tại ngôi nhà cũ, tuy cô chỉ biết chút tiếng Anh và tiếng Trung, cô lại rất dễ thích ứng với hoàn cảnh, không bao

lâu, bé liền như cá gặp nước, bộ dáng cô sáng sủa, nhiệt tình, hoạt bát, thông minh và đáng yêu, càng nhanh chóng chiếm được cảm tình của tất cả mọi người trong khu.

Vào một ngày, Lâm Ân Tùng thay cho Lâm Nguyệt Nha cái váy ngắn tơ màu trắng, tóc cột đuôi ngựa bằng cái nơ con bướm thủy tinh, Lâm Ân Tùng nhìn thế nào cũng thấy con gái bảo bối của mình là đáng yêu nhất trên thế giới, rồi ẵm cô lên hôn một cái.

Mà Lâm Nguyệt Nha thì lại không quen, liên tục kéo chiếc váy ngắn trói buộc bé ra, bé ở thảo nguyên Châu Phi đã có thói quen không mặc quần áo chạy tới chạy lui.

Lâm Nguyệt Nha lúc năm tuổi nhỏ bé, thân thể mập lùn, làn da phơi ở dưới ánh nắng mặt trời của Châu Phi trở nên ngăm đen, đôi mắt như 2 trái nho tím tròn bóng linh hoạt chớp chớp nhanh chóng, bé cố gắng ngẩng đầu lên nhìn cho rõ hình dáng của bạn cha bé, thất lưng mập mập cùng chiếc cổ ngắn dùng sức ngửa về phía sau, trong mắt cô Tô Y Đường cao thật là cao bé làm sao cũng không nhìn thấy được.

Tô Y Đường nhìn thấy cô bé da ngăm, mập mạp, mặc chiếc váy tơ nhỏ, ngước mắt lên trên và ngả ra phía sau sắp té, anh cười khẽ, ngồi xổm xuống, dùng bàn tay vòng ra phía sau cô gái nhỏ đỡ lấy và cùng cô gái nhỏ mặt đối mặt.

"Nguyệt Nha, mau gọi chú Đường." Lâm Ân Tùng nhắc nhở.

"Chú Đường." Lâm Nguyệt Nha tò mò đánh giá Tô Y Đường, phát âm không được chính xác.

Tô Y Đường im lặng vài giây, anh mới mười bảy tuổi thật không có quen khi được gọi bằng 'chú', nhưng vì nhớ tới, anh và cha của Lâm Nguyệt Nha là bạn, thì đương nhiên phải là trưởng bối của Lâm Nguyệt Nha.

"Nguyệt Nha, xin chào, chú tên Tô Y Đường là bạn của ba cháu, rất hân hạnh được biết cháu."

Lâm Nguyệt Nha mở to mắt tỉ mỉ đánh giá Tô Y Đường vài lần, trên khuôn mặt ngăm đen nở rộ 2 lúm đồng tiền nhỏ, "Chú Đường, Nguyệt Nha rất thích chú nha!"

"Ha ha, đây mới đúng là con gái của tôi, thật nhiệt tình!" Lâm Ân Tùng hãnh diện mà vui vẻ đến không thể ngừng được, thân là một người cha, mọi hành động tiếng nói trong mắt ông đều cực kỳ đáng yêu, con gái của ông là bảo bối giỏi nhất thế giới.

Tô Y Đường lại thấy cô gái nhỏ thú vị lấy tay xoa xoa đỉnh đầu của cô, lòng bàn tay dịu dàng cọ xát những sợi tóc

Lâm Ân Tùng cứ hai, ba năm lại có cơ hội quay về Đài Bắc, cùng trường đại học báo cáo kết quả nghiên cứu, năm ấy Lâm Nguyệt Nha được tám tuổi lại một lần nữa được gặp Tô Y Đường.

Lâm Ân Tùng bận rộn việc nghiên cứu, nhờ Tô Y Đường chăm sóc Lâm Nguyệt Nha nửa tháng, mỗi ngày ăn cơm với bé, dạy bé học phụ đạo, trong thời gian hai tuần, Lâm Nguyệt Nha và Tô Y Đường vô cùng thân thiết, suốt ngày một câu 'chú Đường', hai câu cũng 'chú Đường', kêu đến Lâm Ân Tùng cũng phải ghen tị.

Đến lúc chia tay, Lâm Nguyệt Nha ôm cổ Tô Y Đường khóc nức nở, bé và ba đều thích chú Đường, muốn lần sau sẽ về Đài Bắc sớm chút để ghé thăm chú.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã bốn năm, lần trở về Đài Bắc này thì Lâm Nguyệt Nha được mười hai tuổi, trong bốn năm nay cô thường viết thư cho Tô Y Đường, vui vẻ kể về cuộc sống của cô ở Châu Phi.

Tô Y Đường đến sân bay đón Lâm Ân Tùng và con gái ông, cùng đi với anh còn có bạn gái của anh là Bành Trân Trân.

Lâm Nguyệt Nha từ xa nhìn thấy Tô Y Đường, lập tức bỏ lại hành lý của cô mà chạy thật nhanh, dùng sức nhào vào Tô Y Đường, ôm cổ và hôn anh, "Chú Đường, con rất nhớ chú, rất rất nhớ chú nha!"

Lâm Ân Tùng bị phơi nắng ngăm đen cũng đang bước tới đây, ngược ngùng gỡ đầu, "Con gái tôi lớn như thế rồi, mà vẫn nhiệt tình như vậy."

"Nguyệt Nha đã lớn rồi." Tô Y Đường vẫn giống như vài năm trước, xoa tóc Lâm Nguyệt Nha bay tán loạn.

Mà tóc Lâm Nguyệt Nha lại rất dễ bị rối, chỉ mới xoa vài cái tóc đã rối thành một nùi, Lâm Nguyệt Nha dậm chân kháng nghị, nhưng cánh tay vẫn lôi kéo Tô Y Đường, cười vui vẻ đến lộ ra đôi mắt hình trăng khuyết và hai má lúm đồng tiền.

"Anh Lâm, Nguyệt Nha, xin giới thiệu với hai người, đây là bạn gái của tôi tên Bành Trân Trân." Tô Y Đường mỉm cười giới thiệu cô gái đứng ở kế bên cạnh cho Lâm Ân Tùng và con gái của ông biết.

"Chú em, ánh mắt thật tốt!" Lâm Ân Tùng đánh Tô Y Đường một cái, Bành Trân Trân là mẫu tình nhân trong mộng của đàn ông, tóc dài mắt to, tính tế dịu dàng, rất có gia giáo và kiên nhẫn đứng cạnh Tô Y Đường.

"Nguyệt Nha, kêu thím đi." Lâm Ân Tùng đẩy nhẹ con gái đang đứng không có phản ứng ở kế bên.

Lâm Nguyệt Nha như bị thiên lôi đánh tới với vẻ mặt tuyệt vọng, Chú Đường có bạn gái rồi.

"Chú Đường có bạn gái rồi!" Những lời nói này lập tức xuất hiện ở trong đầu của Lâm Nguyệt Nha, lúc này cô còn không biết vì sao khổ sở và tuyệt vọng lại đến, cô cũng không che dấu tâm tình của mình, dùng biểu tình muốn khóc nhìn Tô Y Đường.

Bành Trân Trân có thể được Tô Y Đường ưu ái, trừ bỏ diện mạo của ả, còn có sự thông minh, ả liếc mắt một cái liền nhìn ra cô bé trước mắt đang suy nghĩ gì, ả bước tới bên cạnh bạn trai, đưa tay sờ sờ đầu Lâm Nguyệt Nha, "Thật là một cậu bé đáng yêu."

"Tôi không phải là cậu bé, tôi là con gái." Lâm Nguyệt Nha mười hai tuổi nói được tiếng Trung khá tốt, cô lớn tiếng nói ra những lời đó, khiến song phương không biết nói sao, làm hai người đàn ông và một phụ nữ nhìn nhau cười.

Trở lại quét dọn trong nhà xong, Lâm Nguyệt Nha đứng trước gương cẩn thận đánh giá bản thân mình, càng xem càng ảo não, càng xem càng thấy xấu hổ, cô thật sự nhìn giống con trai, người thì lùn, đáng lại mập.

Đa cô do phơi nắng ở Châu Phi nên bị ngăm đen, ở trên máy bay từng có người hỏi cô có phải là người Châu Phi không, cô còn rất vui vẻ cho người ta biết là do cô phơi nắng, lúc đó một chút tức giận cô cũng không có, nhưng khi Bành Trân Trân nói vậy thì cô rất tức giận.

Nhìn kỹ mình trong kiếng, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy mình giống con trai, mình làm sao mà so với Bành Trân Trân đây?

Khác biệt quá, dáng người Bành Trân Trân cao gầy mảnh khảnh, ngực to eo nhỏ, là cô gái hai mươi bốn tuổi quyến rũ, mái tóc dài, da trắng, trang điểm tinh tế giống như một ngôi sao, xinh đẹp rực rỡ.

"Nguyệt Nha, Nguyệt Nha, làm sao vậy? Con không thoải mái ở đâu hả?" Lâm Ân Tùng ở bên ngoài phòng con gái mãnh liệt gõ cửa, con gái ông hôm nay thật sự khác thường, không phải là cô thích Tô Y Đường nhất sao? Tô Y Đường mở tiệc tẩy trần mà cô cũng không tham gia, nhất quyết không chịu đi, khiến người cha như ông cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

"Cha, đừng lo cho con!" Lâm Nguyệt Nha trốn trong mền, nước mắt vẫn còn lưu trên mặt

Ở Đài Bắc được nửa tháng, nhưng Lâm Nguyệt Nha vẫn trốn trong phòng không chịu ra ngoài, ngay cả Tô Y Đường ghé nhà mà cũng không ra gặp, làm cho người lớn chỉ biết lắc đầu, chỉ có Bành Trân Trân biết, cô có tình ý với Tô Y Đường.

Đến khi lên máy bay rời Đài Bắc, Lâm Nguyệt Nha ngồi ở vị trí bên cửa sổ lặng lẽ rơi lệ, khiến Lâm Ân Tùng sợ tới mức nắm lấy cô hỏi xem trong mình cô có gì không thoải mái hả?

"Nguyệt Nha, nếu con không muốn đi Châu Phi, thì cha và con ở lại Đài Bắc sống cuộc sống bình thường, được không?"

Tuy nghiên cứu động vật hoang dã là giấc mơ từ nhỏ của Lâm Ân Tùng, nhưng vài năm trở lại đây ông cảm thấy như vậy là thiệt thòi cho con gái của ông, con gái ông không có mẹ chăm sóc đã đủ đáng thương, còn sống với ông ở nơi khí hậu nóng bức, điều kiện sống ở Châu Phi gian khổ, không có trường học tốt, lại giống một đứa bé hoang dã hơn.

"Cha, con không sao, chỉ là có chút nhớ Đài Bắc thôi." Lâm Nguyệt Nha lúc ấy vẫn không biết, nước mắt của cô là vì mối tình đầu, vì yêu, vì thất tình mà rơi xuống.

Đến Tanzania không lâu, Lâm Nguyệt Nha xin Lâm Ân Tùng cho cô sang Mỹ du học, Lâm Ân Tùng mất ngủ vài đêm, sau đó liên lạc với bạn học chung thời đại học với ông nhờ giúp Lâm Nguyệt Nha tìm trường học có ký túc xá.

Tuy Lâm Nguyệt Nha ở Châu Phi học trường hơi lạc hậu, nhưng cô thông minh lại nhiệt tình, năng lực thích ứng rất mạnh, tốt nghiệp trung học lúc mười lăm tuổi, với học sinh ở Mỹ thì không khác biệt nhau lắm.

Đến lễ tốt nghiệp trung học, Lâm Ân Tùng từ Châu Phi bay sang Mỹ dự lễ tốt nghiệp của con gái, nhìn con gái hoang dã từ nhỏ đã quen giờ trưởng thành thiếu nữ, khiến ông vừa đau lòng vừa vui mừng.

"Nguyệt Nha, cha chuẩn bị trở về Đài Bắc, con muốn về cùng cha không?" Lâm Ân Tùng ba mươi lăm tuổi thành thực chững chạc, nhiều năm sống ở thảo nguyên hoang dã, làm cho ông tản ra hơi thở mê người, đi tới đâu cũng đều hấp dẫn phụ nữ.

"Con..." ánh mắt Lâm Nguyệt Nha chột lóe, rồi lập tức bao phủ một tầng ưu thương, mười lăm tuổi cô đã biết được lúc trước mình thương tâm và tuyệt vọng vì tình yêu, cô không dám trở về gặp Tô Y Đường, lại không muốn nhìn thấy cảnh anh và Bành Trân Trân hạnh phúc.

Trong vài năm trở lại đây Tô Y Đường gửi rất nhiều thư cho cô, trong đó nói về Bành Trân Trân rất nhiều, anh chia sẻ niềm vui và hạnh phúc của mình với cô, nhưng anh không biết hạnh phúc và vui vẻ của anh là tra tấn trái tim của cô đau đớn, vì thế bao năm nay cô chỉ xem thư của anh, và âm thầm rơi lệ, mà chưa bao giờ hồi âm cho anh.

"Haiz, con không muốn trở về sao?" Lâm Ân Tùng thở dài một hơi, sờ sờ đầu con gái, con gái càng lớn, người làm cha như ông cũng không đoán được con gái đang suy nghĩ gì, "Y Đường thất tình, cha còn muốn nhờ con giúp cha khuyên hấn nữa.

"Cha, cha vừa nói gì?" Lâm Nguyệt Nha kích động nắm lấy tay cha, giọng run run hỏi.

"Y Đường thất tình rồi, nửa năm trước Bành Trân Trân đã gả cho con một người giàu có, bỏ rơi Tô Y Đường." Lâm Ân Tùng nghĩ đến con gái chỉ là đang quan tâm 'chú Đường' mà thôi.

"Cha, con muốn về Đài Bắc, chúng ta lập tức đi đặt vé máy bay, mau lên cha!" Lâm Nguyệt Nha thay đổi thái độ nhanh chóng, cầm tay Lâm Ân Tùng giục ông nhanh chóng đi đặt vé máy bay.

Lại đứng ở sân bay Đài Bắc, vẫn là Tô Y Đường đến đón, từ thiếu niên ở lần gặp trước nay đã trở thành người đàn ông chín chắn, bên người..... đã không còn Bành Trân Trân, điều này làm cho tâm tình của Lâm Nguyệt Nha thật thoải mái.

"Anh Lâm.....Nguyệt Nha!" Nếu không phải thấy được đôi mắt to linh hoạt kia, Tô Y Đường đã không nhận ra được cô gái duyên dáng yêu kiều trước mắt, chính là cô bé với cái cổ ngắn ngửa ra, lộ khuôn mặt với làn da ngăm đen nhìn anh, Lâm Nguyệt Nha trưởng thành, từ cô bé thành cô gái, càng ngày càng đẹp, duy nhất không thay đổi chính là ánh mắt trong suốt thuần khiết kia.

"Cha nói anh thất tình, rất đau lòng à?" Lâm Nguyệt Nha cầm lấy ống tay áo Tô Y Đường, lo lắng hỏi.

"Cuối cùng cũng chịu nói chuyện với chú rồi sao?" Tô Y Đường giống như trước đây đưa tay xoa đỉnh đầu Lâm Nguyệt Nha, cô gái nhỏ trưởng thành, tính tình cũng không thay đổi.

"Chú vẫn tưởng con tới vĩnh viễn cũng không thèm để ý tới chú nữa." Anh gửi thư liên tục cho cô nhiều năm, cô bé chưa bao giờ hồi âm lại cho anh, anh còn tưởng rằng cô có cuộc sống mới, quên mất tiêu 'chú Đường' này rồi.

Lâm Nguyệt Nha há mồm, định phản đối về cách gọi 'chú Đường', anh vốn không phải là chú của cô, nhưng vẫn nhịn xuống, bây giờ chưa phải lúc, cô sẽ tìm thời gian thích hợp để thổ lộ với anh.

Tô Y Đường một tay ôm bả vai cô, một tay xách theo hành lý của cô, với Lâm Ân Tùng cùng nhau rời khỏi sân bay.

Cô bé đã thật sự trưởng thành, hình như muốn nói cái gì rồi lại thôi, anh nhớ rõ cô ngày trước, cứ nói như súng liên thanh, nói không biết mệt.

Buổi tối cùng nhau ăn cơm, Lâm Nguyệt Nha lại giả thành bộ dáng thực nữ, không ngừng kể với Tô Y Đường về những việc mới mẻ trong trường học, và làm nũng với Lâm Ân Tùng.

Thấy Lâm Nguyệt Nha như vậy, Lâm Ân Tùng cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm, ba năm trước con gái đột nhiên trở nên kỳ quái, bây giờ thì trở lại bình thường rồi.

Mà Tô Y Đường thấy Lâm Nguyệt Nha thành thiếu nữ, thì cảm thấy thật kỳ diệu, từ cô bé mập mạp đen đen đáng yêu, khi lớn lên lại trở thành một cô gái xinh đẹp, tuy nhiên, cách nói chuyện lại không hề thay đổi.

Thời gian gần đây, Lâm Nguyệt Nha vẫn làm cái đuôi đi theo sau Tô Y Đường, giống hệt như trước đây, nhưng lại không giống, cô gái nhỏ hay dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, đôi khi còn hỏi anh những vấn đề rất kỳ lạ.

"Y Đường, anh thích mẫu người con gái như thế nào?"

"Thích cái gì?" Tô Y Đường đang thiết kế bản vẽ, không có để ý câu hỏi của cô gái nhỏ.

"Anh muốn quen với người con gái như thế nào đó!" Cô gái nhỏ nằm sấp lên bàn làm việc của Tô Y Đường, nhìn giống như con khỉ bám vào mép bàn, làm duyên trên bàn.

"Cởi mở, nhiệt tình."

"Chỉ có vậy thôi?" Lâm Nguyệt Nha cười tươi vui vẻ, lúm đồng tiền ở hai gò má hiện lên, haha, cả hai điều này cô đều có nha.

"Tự chủ, có năng lực, có tiếng nói chung với chú, có thể cùng nhau phấn đấu." Tô Y Đường lập tức bổ sung thêm.

Gương mặt tươi cười của Lâm Nguyệt Nha lập tức sụp đổ.

"Sao vậy?" Ánh mắt Tô Y Đường từ trong bản vẽ nhìn lên, thấy cô gái nhỏ đang dựa vào cạnh bàn nhìn lên bản đồ của anh, hai má nhấn giống quả mướp đắng, anh buồn cười xoa hai má Lâm Nguyệt Nha rồi tiếp tục xem bản vẽ.

"Không có." Lâm Nguyệt Nha âm thầm tự an ủi mình trong lòng, "Vậy anh tính khi nào thì kết hôn?"

"Chú tính khoảng hai mươi tám tuổi sẽ kết hôn, nhưng bây giờ bận quá, không có thời gian quen bạn gái, cho nên sẽ để từ từ rồi tính, chú là con trai lớn của nhà họ Tô, người trong nhà thường hay nhắc nhở, chắc sẽ không lâu nữa đâu." Tô Y Đường trả lời Lâm Nguyệt Nha xong thì ngẩng đầu lên.

"Người ta chỉ tùy tiện hỏi thôi." Lâm Nguyệt Nha âm thầm tính tuổi và thời gian, cảm thấy bản thân thật sự đáng thương, cô còn chưa trưởng thành, anh đã đưa ra quyết định tuổi sẽ kết hôn, nhưng thật may là hiện giờ anh vẫn chưa có bạn gái.

"Y Đường, tại sao anh và Bành Trân Trân lại chia tay?" Cô nhớ rõ ràng trong thư hai người họ rất yêu nhau, anh còn tính cầu hôn với Bành Trân Trân, làm cô khóc tới nước mắt rơi không ngừng, nhưng may mắn là hai người đã chia tay! Lâm Nguyệt Nha cảm thấy tội lỗi, vội vàng cầu xin tha thứ ở trong lòng, cô nhất định sẽ làm anh hạnh phúc, sẽ không để cho anh vì chia tay Bành Trân Trân mà không yêu ai nữa.

"Không cùng chung suy nghĩ." Tô Y Đường suy nghĩ một chút rồi trả lời cô.

Anh vẫn nghĩ Bành Trân Trân là người con gái hợp với anh nhất, cô ấy độc lập phóng khoáng, có chí tiến thủ, trong công việc rất nỗ lực, hơn nữa hai người đều là kiến trúc sư, quan điểm giống nhau, Bành Trân Trân là người con gái rất hợp với anh.

Nhưng, từ từ, rồi cũng thay đổi, Bành Trân Trân hết lần này tới lần khác khuyên anh về thừa hưởng gia sản, cô ấy biết rõ anh không có hứng thú với việc kinh doanh của cha, hiện tại em trai của anh quản lý việc kinh doanh rất tốt, anh ngồi không hưởng hoa hồng cũng rất thoải mái, không biết tại sao cô ấy đối với lại rất đề ý sản nghiệp nhà họ Tô, những khoảng cách giữa anh và Bành Trân Trân càng ngày càng xa, hai người chia tay thì cũng không thể trách cô ấy được.

"Con nít thì đừng hỏi chuyện người lớn." Anh lấy tay xoa đỉnh đầu Lâm Nguyệt Nha, Tô Y Đường không muốn nói đến chuyện này nữa.

"Người ta đã lớn rồi!" Lâm Nguyệt Nha hai má đỏ lên nhảy ra khỏi bàn, bày ra thân hình chữ S, đưa ra bộ ngực chưa phát triển đầy đủ và cái mông nhỏ, đáng tiếc cô khoe cả buổi Tô Y Đường chưa ngẩng đầu lên nhìn cô lần nào.

Đứng thành tư thế này mãi quá, Lâm Nguyệt Nha không làm đáng được bao lâu thì bỏ qua, liền nghĩ, không sao, cô vẫn đang phát triển, sau này cô cũng sẽ là một người đẹp có 'điện nước đầy đủ' giống Bành Trân Trân.

"Đúng vậy, từ một đứa bé lớn thành một đứa bé lớn." Ở trong lòng Tô Y Đường, Lâm Nguyệt Nha chính là đứa bé năng động nghịch ngợm giống như một con khỉ.

"Y Đường, người ta rất nghiêm túc nha!" Hai tay Lâm Nguyệt Nha đặt trên bàn vẽ của Tô Y Đường, buộc anh phải ngẩng đầu lên.

"Con kêu chú bằng gì?" Tô Y Đường tự nhiên phát giác chuyện này.

"Y Đường đó, có gì không đúng sao?" Kỳ thật cô muốn kêu 'Đường', nhưng nếu kêu vậy sẽ đánh cò động rấn, trước mắt tạm nhẫn nại một chút vậy.

"Con không kêu chú bằng 'chú Đường' sao?" Tô Y Đường nhớ tới lúc trước, anh tự nhiên bị cô bé kêu anh bằng 'chú Đường' làm anh thấy không quen.

"Anh cũng không phải là chú của em, anh chỉ lớn hơn em có mười hai tuổi, em ở Mỹ các bạn học của em đều xưng tên với nhau thôi." Lâm Nguyệt Nha bắt đầu giải thích, để che dấu ý định chính của cô, nhắc nhở Tô Y Đường.

"Ok, tùy ý của cô bé thôi." Tô Y Đường cung chiêu nói tiếp, nhớ tới cô bé năm tuổi da ngăm đen xuất hiện trước mặt anh, anh không thể không cung chiêu cô.

"Người ta không phải cô bé, không được kêu người ta là cô bé nữa!" Lâm Nguyệt Nha tức giận phồng hai bên má lên, nghiêm trọng tuyên bố.

"Nguyệt Nha tiểu thư, kêu như vậy có được không?" Tô Y Đường không sống chung với cô, còn tưởng rằng các cô gái tuổi này hay thay đổi, anh có thể khẳng định, chỉ có cô mới dễ dàng tức giận và nguôi giận nhanh chóng, còn nói mình đã trưởng thành rồi, aiz.

Hàng ngày, Lâm Nguyệt Nha đều quán lấy Tô Y Đường hỏi này hỏi kia, khi làm việc Tô Y Đường rất nghiêm túc, nhưng cũng không thấy phiền, vì cô gái nhỏ rất đáng yêu, nói đúng hơn là cô mang đến cho anh niềm vui, nên công việc cũng không còn thấy áp lực.

Còn hai ngày nữa thì Lâm Nguyệt Nha phải rời khỏi Đài Bắc vì trường học của cô khai giảng năm học mới, Lâm Nguyệt Nha gặp Bành Trân Trân trong công ty thiết kế của Tô Y Đường.

"Tại sao cô tới đây?" Lâm Nguyệt Nha đi pha cho Tô Y Đường ly cà phê, cầm ly cà phê xem như trấn bảo, đang đi tới hành lang thì gặp Bành Trân Trân, cô không hề che dấu kinh ngạc và chán ghét của mình, tâm trạng đang vui vẻ của cô trong nháy mắt rớt xuống rất thấp.

Vài năm không gặp. Giờ Bành Trân Trân đã là một cô gái đẹp gọi cảm, mặc dù đang mang thai, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sức quyến rũ của ả, à thảo thật kính xuống cẩn thận quan sát Lâm Nguyệt Nha vài giây, "Thì ra là cô."

"Tại sao cô lại đến đây, không phải cô đã gả cho con của một người đàn ông có tiền sao?" Và có con rồi mới đám cưới, Lâm Nguyệt Nha thấy trên internet và một vài tờ báo có đưa tin như vậy.

"Liên quan gì đến cô, tôi đến đây tìm Đường." Bành Trân Trân liếc Lâm Nguyệt Nha một cái, sau đó đi thẳng đến phòng làm việc của Tô Y Đường.

Lâm Nguyệt Nha tức giận dậm chân tại chỗ, sau đó nhanh chóng đuổi theo sau, cô sợ không ở bên cạnh Tô Y Đường coi chừng anh, anh và Bành Trân Trân sẽ nổi lại tình xưa.

"Nguyệt Nha, đi lấy cho Bà Lưu một ly nước ấm." Tô Y Đường mời Bành Trân Trân ngồi, nhìn thấy Lâm Nguyệt Nha đang thở hồng hộc, tay xoa thất lưng đứng cạnh cửa văn phòng nên anh nhờ cô làm.

"Không lấy!" Lâm Nguyệt Nha từ chối dứt khoát, và nhìn Bành Trân Trân bằng đôi mắt muốn giết người.

"Ngoan, đi nhanh đi." Tô Y Đường sờ đầu Lâm Nguyệt Nha, anh mỉm cười nhìn cô, anh biết cô tức giận vì khoảng thời gian khó khăn anh đã trải qua, trên thực tế, anh và Bành Trân Trân chia tay, làm cho anh cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

"Đi thì đi." Thấy cô không có cách cự tuyệt anh luôn luôn khi dễ cô.

Lâm Nguyệt Nha vừa ra khỏi phòng liền chạy thật nhanh, khăn trương lấy ly nước, rồi trở lại giám sát Bành Trân Trân.

"Đường, chúng ta nhất định phải như vậy sao?" Đây cũng không phải là lần đầu tiên Bành Trân Trân gặp Tô Y Đường sau khi cô kết hôn, chồng cô tên Lư Hùng và cô hùng vốn mở công ty thiết kế, vì làm chung ngành kiến trúc sư nên nhiều khi cũng có gặp Tô Y Đường, trong khi đó Tô Y Đường thật sự đã quên tình cảm nhiều năm qua của bọn họ, đối xử với cô luôn lạnh nhạt và lịch sự, việc này làm cho cô không cam lòng.

"Bà Lư, thân phận khác biệt, nên giữ khoảng cách thì tốt hơn." Tô Y Đường không biết Bành Trân Trân khóc lóc chạy đến đây tìm anh là có việc gì, khi chia tay cô cũng đâu có khóc, sau này anh biết được, lúc hai người chia tay thì cô ấy đã mang thai con của Lư Hùng, tất cả đã là quá khứ, anh cũng không còn nhớ nữa.

"Bà Lư hôm nay đến đây là có chuyện gì sao?"

Bành Trân Trân cố gắng áp chế cảm xúc trong lòng, "Đường, Lư gia chuẩn bị mở trung tâm thương mại ở khu dân cư mới, đầu tư hàng tỷ, em muốn mời anh tham gia thiết kế."

Lúc này, Lâm Nguyệt Nha đi vào, để ly nước lên bàn rất mạnh, làm cho nước trong ly văng ra vài giọt, "Nước của Bà!."

Lâm Nguyệt Nha không có cách nào để đối xử tốt với Bành Trân Trân được, nghĩ đến cô ấy từng yêu Tô Y Đường, và bỏ rơi Tô Y Đường, cô liền cảm thấy chán ghét cô ấy đến tột đỉnh.

"Nguyệt Nha, đi là bài tập đi, đừng quên là sắp khai giảng, bài tập của con vẫn chưa làm xong đó." Tô Y Đường không biết tại sao cô bé không thích Bành Trân Trân, cô bé đơn thuần luôn nhiệt tình và hoạt bát, đối với ai cũng rất hòa đồng, cô vào công ty thiết kế của anh chưa được vào ngày đầu làm quen hết tất cả mọi người, ngay cả đứa em trai nhỏ nhất của anh cũng trở thành bạn tốt của cô, chỉ có Bành Trân Trân là không hợp.

"Ok, Ok." Lâm Nguyệt Nha cũng không ngốc, cô sợ nếu mình không nghe lời sẽ bị đuổi ra khỏi phòng, vì thế không tình nguyện đi đến bên cạnh bàn làm việc của Tô Y Đường, lấy bài tập nghỉ hè ra làm như mình thật nghiêm túc, nhưng thật ra, cô chủ yếu ở lại để quan sát động tĩnh của Tô Y Đường và Bành Trân Trân.

Nhìn Tô Y Đường hoàn toàn dùng thái độ khách sáo để tiếp cô, Bành Trân Trân nghĩ đến mọi thứ sau khi gả vào hào môn, càng cảm thấy tình yêu trước kia rất đáng quý, vì kết hôn và có con nên tiện nào nói thẳng, chỉ biết liếc mắt đưa tình với anh.

Lâm Nguyệt Nha ở một bên nhìn thấy, nghe thấy, tức giận, cắn hư hết ba cây viết.

Tô Y Đường tiễn Bành Trân Trân đi, khi trở lại văn phòng phát hiện Lâm Nguyệt Nha đang chống hai bên má, nhìn anh với vẻ mặt rất ủy khuất.

"Làm sao vậy?" Tô Y Đường ngồi xuống ghế sofa, hỏi thăm cô.

Lâm Nguyệt Nha quá uất ức, cô đứng lên, chậm chậm đi tới ngồi bên cạnh Tô Y Đường, "Anh và cô ấy muốn nói lại tình xưa hử?"

"Nói bậy gì đó!" Vì suy nghĩ của cô làm Tô Y Đường bật cười, gõ lần đầu cô một cái, "Đừng có nghĩ ngợi lung tung, cô ấy giờ là Bà Lư, hơn nữa chú và cô ấy đã không còn gì nữa."

Nghe Tô Y Đường nói thế, Lâm Nguyệt Nha tạm yên tâm, cô biết Tô Y Đường là người đàn ông chính trực, nói là làm, sẽ không mờ ám với người đã có chồng, nhưng, cô đã thăm dò tình trạng trong công ty, nghe tin Tô Y Đường và Bành Trân Trân chia tay, không biết có bao nhiêu cô gái đang mơ mộng tới anh đâu.

"Y Đường, hứa với em một chuyện có được không?" Lâm Nguyệt Nha nắm lấy cánh tay Tô Y Đường, nói rất nghiêm túc.

"Chứ hứa với con." Tô Y Đường nghĩ đến cô bé chắc không yêu cầu hay muốn gì khác ngoài quà tặng..., nên đáp ứng rất nhanh, "Nói đi, con muốn gì?"

"Y Đường, anh chờ em bảy năm được không?" Lâm Nguyệt Nha thăm tính, bảy năm sau cô tốt nghiệp đại học trở về, có thể tự tin mà đứng bên cạnh anh, "Trong bảy năm không được có bạn gái, không được kết hôn, bảy năm sau em về gả cho anh, được không?"

"Cô bé này nói bậy bạ gì đó." Tô y Đường buồn cười xoa tóc Lâm Nguyệt Nha, "Ngoan ngoan học tập, đừng làm cho cha con và chú lo lắng."

"Em không nói đùa, em thật lòng đó!" Lâm Nguyệt Nha biểu hiện một cách nghiêm túc, nhưng trong mắt Tô Y Đường càng thêm ngây thơ và đáng yêu.

"Được, con là nghiêm túc, ngoan ngoan đi học, mau trưởng thành." Tô Y Đường đứng lên, "Nhanh làm bài tập, chú còn có việc phải làm."

Lâm Nguyệt Nha bĩu môi, tức giận phồng hai má, được rồi, cô sẽ dùng hành động chứng minh cho anh thấy, cô thật lòng muốn làm vợ anh.

Vì dự án bên Mỹ cần người nghiên cứu thảo luận, nên Lâm Ân Tùng thay đổi lịch trình, cùng với con gái bay qua Mỹ trước thời gian dự tính.

Khi Lâm Nguyệt Nha nhận được điện thoại của cha thì ông kêu cô lập tức đi ra sân bay, vì thế, cô hối hả chạy vào phòng hội nghị, lúc đó Tô Y Đường đang triển khai một dự án thiết kế mới trong phòng họp, Lâm Nguyệt Nha vội vã đi lên, không quan tâm sự hiện diện của năm, sáu nhân viên đang ở trong phòng, ôm cổ Tô Y Đường và hôn lên môi anh. (đoạn này mình chém gió hơi nặng tay)

Tuy cô chỉ chạm nhẹ vào môi anh, nhưng đối với Tô Y Đường không khác nào tiếng sấm giữa trời quang, cô bé thật sự là hơi quá, thế nhưng lại hôn môi anh! Tạm biệt với người lớn là phải hôn ở hai bên má không phải sao?

"Tô Y Đường, anh phải chờ em, bảy năm sau em sẽ trở về, trở thành cô gái xứng đáng với anh, em nhất định sẽ lấy anh!" Lâm Nguyệt Nha nhìn thẳng vào mắt Tô Y Đường nghiêm túc nói, sâu sắc nhìn anh một lần, rồi xoay người chạy đi.

Mặt Tô Y Đường cứng ngắc, giơ tay một cách vô thức muốn chạm vào môi, đột nhiên phát giác chính mình vừa muốn làm gì, ảo não đứng dậy, "Hội nghị tiếp tục sau hai giờ!"

Ông chủ đi khỏi phòng họp, các nhân viên hai mặt nhìn nhau, mọi người đều biết, cô bé Nguyệt Nha đáng yêu này thâm mến ông chủ, nhưng bảy năm, ả, không nói tới ông chủ có chờ được không, các cô gái trẻ tính khí hay bất đồng, giữa chừng thay đổi, vậy chẳng phải ông chủ rất đáng thương hay sao?

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thời gian trôi qua thật nhanh, Tô Y Đường càng ngày càng nổi tiếng nhờ bản thiết kế dự án lớn cho công ty xây dựng Lưu thị, công ty kiến trúc 'Đường' đã hai lần đổi văn phòng, diện tích văn phòng ngày càng rộng, nhân viên thì nhiều hơn trước, Tô Y Đường tuy là ông chủ nhưng anh vẫn rất bận rộn, anh có tuyển thêm mười nhà thiết kế về công ty, nhưng có một số dự án lớn và người quen cũ thì vẫn do anh thiết kế, trong năm có một phần ba thời gian anh đều ngủ ở bên trong phòng nghỉ tại văn phòng làm việc của anh.

Tô Y Đường trong cuộc sống bận rộn đan xen anh lại nhớ tới lời nói trước khi đi của Lâm Nguyệt Nha, làm anh khiếp sợ, không ngờ tới, cũng không thật sự tin tưởng, may mắn là sau khi cô bé qua Mỹ cũng chưa nhắc tới chuyện đó với anh lần nào, việc này làm cho Tô Y Đường an tâm, tin tưởng đây chỉ là trò đùa trước khi đi của cô bé.

Về phần Lâm Ân Tùng vẫn ở Châu Phi tiếp tục nghiên cứu về động vật hoang dã, đối với ông, chỉ có hai việc quan trọng nhất, một là con gái bảo bối Lâm Nguyệt, hai là động vật hoang dã, tuy con gái còn nhỏ, cuộc sống, học tập đều rất tốt, cho nên những năm qua, ông có thể yên tâm mà tập trung hơn vào sự nghiệp của mình.

Cô bé nhỏ cách ba ngày lại gửi cho Tô Y Đường một bưu phẩm, chia sẻ cuộc sống và việc học tập của cô, chụp rất nhiều hình ảnh tình quái gửi cho anh, anh không thể không thừa nhận, cô bé đã thật sự trưởng thành, càng ngày càng xinh đẹp, làm anh có cảm giác 'nhà có con gái mới lớn' vừa tự hào và lo lắng.

Trong vài năm nay đã xảy ra rất nhiều việc, Bành Trân Trân ly hôn, đem theo con trai là Lưu Gia Bảo rời khỏi nhà họ Lưu, lý do nhà họ Lưu cho đem theo cháu trai trưởng của họ rời đi, vì Lưu Gia Bảo vốn không phải là con trai của Lưu Hùng.

Tô Y Đường cũng không quan tâm đến những tin đồn đó, vốn là bạn, anh giúp đỡ trong lúc Bành Trân Trân gặp khó, cho cô vào làm chung trong công ty, Bành Trân Trân là một kiến trúc sư xuất sắc, cho dù là giúp một người bạn hay thu lưu nhân tài, Tô Y Đường cũng không so đo những chuyện trước đây.

Sự thật chứng minh, anh đã vì mình tìm được một nhân viên giúp đỡ cho công việc của anh rất nhiều.

Tô Y Đường được người bạn giới thiệu cho một cô gái làm kế toán khoảng tuổi anh, tên Triệu Hân Kiệt, hai người kết giao đã được nửa năm, từ ông nội, bà nội, đến cha, mẹ tất cả mọi người đều hỏi thúc anh cưới vợ, Tô Y Đường đang tìm thời gian thích hợp cầu hôn với Triệu Hân Kiệt.

Em trai anh Tô Y Hàng nhỏ hơn anh mười tuổi vừa tốt nghiệp ra từ sở nghiên cứu, không muốn vào xí nghiệp Tô gia hay công ty kiến trúc làm việc, đang ở tuổi trẻ hăng hái, xông thẳng vào văn phòng chất vấn anh: "Anh, anh yêu Triệu Hân Kiệt sao?"

Tô Y Đường trầm mặc, anh không thể xác định được mình có yêu hay không yêu Triệu Hân Kiệt, anh chỉ cảm thấy Triệu Hân Kiệt rất thích hợp với anh, cô ấy độc lập, chính chắn, quyết đoán và đã lên kế hoạch với anh, hai người kết hôn sẽ có cuộc sống và sự nghiệp tốt đẹp.

"Anh, anh kết hôn thì nhất định phải lấy người mình yêu, nếu không anh sẽ hối hận!" Tô Y Hàng cảm thấy anh trai của anh căn bản là người cố chấp, anh ta nói chuyện với Tô Y Đường thấy không có kết quả, đá cửa rồi đi.

Tô Y Đường trầm tư và ngăn người nữa giờ, hiếm thấy anh tan sở đúng giờ, anh đi tới cửa hàng trang sức chọn một chiếc nhẫn kim cương, anh hẹn gặp Triệu Hân Kiệt vào thứ bảy và cầu hôn với cô.

Cuộc sống vốn không phải như vậy, không phải ai cũng có sự nhiệt tình trong tình yêu, không phải ai cũng gặp được người thích hợp để đi vào trái tim, anh từng nghĩ rằng Bành Trân Trân sẽ là vợ của anh trong cuộc đời này, anh yêu cô, bao dung cô thậm chí còn dung túng cô, lúc trước cảm thấy mình có

được một tình yêu sâu sắc cuối cùng thì chỉ còn lại chán nản vô tận, anh không còn đủ sức để yêu đương mãnh liệt như vậy thêm lần nữa.

Kết hôn với Triệu Hân Kiệt sẽ là lựa chọn sáng suốt, cả hai cùng nhau phấn đấu vì gia đình và sự nghiệp, sinh một đứa bé để nuôi, bình bình thân thân mà trải qua cả đời, như vậy là đủ rồi.

Vào buổi trưa thứ bảy, Tô Y Đường và Triệu Hân Kiệt cùng nhau ăn cơm ở nhà hàng mà hai người gặp mặt lần đầu tiên, hai người đều có tham vọng trong sự nghiệp, quá ít thời gian, nên không ai nguyện ý tốn thời gian vào việc hẹn hò, ở tuổi của bọn họ, đàn ông và phụ nữ kết giao không cần quá nhiều hình thức.

Và lần này cũng giống với trước kia, hai người hầu như không nói chuyện với nhau, Triệu Hân Kiệt là nhân viên kế toán cao cấp khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh và có chút nghiêm túc, không thích nói chuyện, làm việc có nề nếp, cô dùng cơm vẫn giống như mấy lần trước, cắt bớt rất đều, từng miếng gọn gàng, rất tao nhã để vào trong miệng ăn.

Tô Y Đường trước sau như một trầm mặc dùng cơm, trong túi cũng đã có sẵn chiếc nhẫn kim cương để cầu hôn, chiếc nhẫn rất thích hợp với địa vị và thân phận bây giờ của họ, không khoa trương, cũng không nhỏ quá, anh tin tưởng Triệu Hân Kiệt sẽ chấp nhận lời cầu hôn của anh, cầu hôn chẳng qua chỉ là hình thức, hai người đều bận rộn, qua vài lần gặp mặt thì cũng chứng tỏ cả hai quyết định tiến tới hôn nhân.

Triệu Hân Kiệt là người bỏ dao nĩa xuống trước, trên đĩa còn lưu lại một phần ba bát thức ăn, cô ấy là một người tự kiểm soát mạnh mẽ, yêu cầu rất cao về dáng người, tiết chế rất tốt.

Tô Y Đường ăn xong phần bát thức ăn của mình, anh đem chiếc khăn từ trong bóp tiền lấy ra, từ từ gọt cánh tay lên.

"Y Đường, thì ra là anh đang ở trong này!" Đột nhiên xuất hiện một Trình Giao Kim, lớn tiếng cắt ngang hành động của Tô Y Đường, mà còn làm ảnh hưởng đến không khí ăn uống của toàn bộ người đang ở nhà hàng cao cấp này.

Tô Y Đường giật mình nhìn người đang dùng sức cầm cổ tay của anh, ngạc nhiên trong mắt chưa kịp tản ra, chân mày lại chậm rãi nhíu lại. "Tại sao con lại trở về?"

"Y Đường, anh đã hứa với em không gặp gỡ người con gái khác, chẳng lẽ anh không thương em?" Lâm Nguyệt Nha vừa xuống máy bay liền liền mình chạy tới nhìn qua có vài phần chật vật, tóc tự nhiên rối loạn, làm cô tăng thêm vài phần chật vật giống như người 'bị chồng ruồng bỏ'.

"Anh đã có em, không thể chỉ có một mình em được sao? Em tuổi trẻ xinh đẹp còn chưa đủ sao? anh còn muốn lợi dụng năng lực xuất chúng của cô ấy nữa, anh hơi quá đáng!" Lâm Nguyệt Nha không có ý định hạ thấp giọng, muốn cho mọi người trong nhà hàng đều nghe thấy tiết mục trình diễn của cô.

"Nguyệt Nha!" Tô Y Đường kinh ngạc, bất ngờ, mê man, cảm xúc biến hóa thật nhanh, anh không biết tại sao cô lại trở về vào lúc này, càng không hiểu đang yên lành sao cô lại chạy đến đây náo loạn.

Anh đứng dậy cầm tay Lâm Nguyệt Nha, "Thực xin lỗi, buổi tối tôi sẽ gọi điện thoại cho em." Tô Y Đường thành thật xin lỗi Triệu Hân Kiệt, sau đó kéo Lâm Nguyệt Nha đang khóc lóc giãy dụa không ngừng rời khỏi nhà hàng.

Triệu Hân Kiệt nắm bàn tay lại thật chặt, cố gắng không biểu lộ cảm xúc bị thương ra ngoài.

Tô Y Đường nhét Tô Nguyệt Nha vào xe rất thô lỗ, dùng sức đóng mạnh cửa xe, vòng qua xe ngồi vào vị trí lái xe, nhìn Lâm Nguyệt Nha đang cúi đầu rồi rống to: "Lâm Nguyệt Nha, con nên có lý do chính đáng để giải thích chuyện này, nếu không hôm nay...." Tô Y Đường còn đang khiển trách chưa hết câu, bởi vì anh nhìn thấy từng giọt từng giọt nước mắt, trên mặt Lâm Nguyệt Nha đang rơi xuống, rót lên mu bàn tay đang để trên đùi của cô.

"Làm sao vậy, không thoải mái sao, có chỗ nào không khỏe hả?" Tô Y Đường lập tức quên mất mình đang muốn dạy dỗ cô, khẩn trương nâng mặt Lâm Nguyệt Nha lên, Lâm Nguyệt Nha dề nén nước mắt, đáng thương nhìn Tô Y Đường, sau đó mở miệng ra "Oa" khóc lớn.

Tô Y Đường sửng sốt, ở trong lòng anh Lâm Nguyệt Nha là cô bé hay cười, năng động và hay ngượng ngùng, khóc như vậy chắc đã gặp chuyện gì không vui, so sánh với việc cầu hôn nhỏ bé của anh, thì việc của Lâm Nguyệt Nha quan trọng hơn.

"Ngaoan, đừng khóc, nói cho chú biết đã xảy ra chuyện gì?" Lâm Nguyệt Nha ôm cổ Tô Y Đường khóc lớn, thời gian dường như trở về mười lăm năm trước, lúc đó anh mười bảy tuổi đang ẵm cô, cô vòng tay qua cổ anh mà ngủ thiếp đi, anh sợ làm cô thức giấc, vẫn ôm cô, ôm tới tê liệt cánh tay mà vẫn không dám động.

Lâm Nguyệt Nha ôm Tô Y Đường lớn tiếng khóc, cô khóc vì lo lắng và sợ hãi.

Trong những năm gần đây, cô và Tô Y Hàng vẫn duy trì liên lạc, Tô Y Hàng là gián điệp cô cài bên người Tô Y Đường, từ chỗ Tô Y Hàng cô biết được tin tức của Tô Y Đường, đặc biệt là tình cảm của anh, cô không có thể lộ tâm ý của mình cho Tô Y Đường biết, ở Mỹ xa xôi cô không có cách nào kiểm soát được tình huống của anh, lỡ như dọa đến Tô Y Đường, để anh tùy tiện cưới người con gái khác, bị thiệt thòi sẽ là cô, vì vậy cô vài ngày lại chụp ảnh gửi về cho anh, nhắc nhở anh rằng cô đang từng ngày lớn lên, cô không còn là cô bé nữa.

Không ngờ tới, hai ngày trước Tô Y Hàng gọi điện thoại cho cô, nói Tô Y Đường chuẩn bị cầu hôn với một cô gái làm kế toán, Lâm Nguyệt Nha rất cuộc không thể kìm chế được nữa, lập tức làm thủ tục xin tạm nghỉ học bay về Đài Bắc, tốt nghiệp đại học tạm thời để sang một bên rồi trở về nước tiến hành kế hoạch theo đuổi tình yêu.

Học thi ở đâu cũng có thể học được, đàn ông mà mất đi có tìm cũng không thấy.

Tô Y Hàng lái xe đến đón cô, bằng tốc độ nhanh nhất đưa cô đến nhà hàng Tô Y Đường cầu hôn, may mắn là vẫn còn kịp!

Lâm Nguyệt Nha khóc thật to, nước mắt rớt nhanh, đem ủy khuất và lo lắng đều trút ra hết, quyết định từ nay về sau sẽ theo đuổi Tô Y Đường, bắt đầu cuộc sống mới.

"Khóc xong chưa? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vì sao đang ở Mỹ mà lại chạy về đây?" Tô Y Đường phát giác cô bé cuối cùng cũng ngừng khóc, nâng cằm cô lên, nhìn hai mắt sưng đỏ của cô.

Lâm Nguyệt Nha liếc sang chỗ khác không dám nhìn thẳng vào mắt Tô Y Đường, 'ọt ọt ọt' thật may mắn cái bụng của cô lúc này lại kêu lên rất đúng lúc, mỗi lần cô đói bụng đều kêu rất lớn tiếng, trước kia cô thấy rất mất mặt, lần này lại cảm thấy may mắn.

"Đói bụng hả? Bao lâu rồi chưa ăn?" Tô Y Đường rút khăn tay ra lau khô nước mắt trên mặt Lâm Nguyệt Nha, dịu dàng nhìn thẳng vào mắt cô.

Hai gò má Lâm Nguyệt Nha đỏ ửng lên, cô chợt nhớ mới vừa rồi dựa sát vào khuôn ngực rắn chắc, không thể không nghĩ đến 'hạnh phúc' của mình sau này mà thẹn thùng, rù mắt xuống trả lời: "Ở trên máy bay vẫn chưa có ăn gì hết."

"Thật sự là làm cho người khác lo lắng mà." Tô Y Đường khởi động xe, "Trước hết kiếm gì ăn, sau đó nói cho chú biết đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì."

Lâm Nguyệt Nha âm thầm thề lười, ngồi ở tay lái phụ quay mặt nhìn Tô Y Đường đang chuyên tâm lái xe, càng xem càng cảm thấy mình thật tinh mắt, mười hai tuổi liền biết thương thức và coi trọng một người đàn ông xuất sắc như thế.

Tuy nhiên, vừa nghĩ tới Tô Y Đường xem cô như một đứa bé mà quan tâm, Lâm Nguyệt Nha cảm thấy chán nản, đường tình của cô thật có phải cũng quanh co như tiểu thuyết bi tình? Bất quá, cô cũng tới đúng lúc, ít nhất hiện giờ cô đang ở bên cạnh anh ah!

Miền man suy nghĩ một lúc, cô gái nhỏ không rành chuyện đời đã khôi phục sự tự tin và lòng can đảm.

Tô Y Đường chở Lâm Nguyệt Nha đến tiệm ăn mà cô thích nhất dùng cơm, chờ cho cô giải quyết xong cái dạ dày đang tra tấn rồi mới hỏi cô tại sao lại có mặt ở đây, lại thấy cô bé đang dựa vào ghế để ngủ, khuôn mặt trẻ con tràn đầy mệt mỏi.

Tô Y Đường thờ dãi một hồi, cam chịu số phận đem Lâm Nguyệt Nha về nhà, để cô nghỉ ở trong phòng dành cho khách.

Lâm Nguyệt Nha thật sự mệt gần chết, nhận được điện thoại của Tô Y Hàng, cô vội vàng làm thủ tục xin tạm nghỉ học và đăng ký vé máy bay cho về kịp thời gian, hiện thời được thả lỏng và mệt mỏi nên ngủ thiếp đi, bây giờ có động đất chưa chắc cô đã tỉnh lại được.

Tô Y Đường sau khi tắm xong thì đến thư phòng gọi điện thoại cho Triệu Hân Kiệt, giải thích thân phận của Lâm Nguyệt Nha..... là con của người bạn tốt nhất của anh, nói chính xác hơn là cô là cháu của anh.

Triệu Hân Kiệt là cô gái chín chắn, dù trong lòng nghi ngờ hay không hiểu cũng sẽ không hỏi cặn kẽ, chỉ đối thoại qua loa vài câu, và hẹn tuần sau gặp mặt ở chỗ cũ, rồi sau đó hai người cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Y Đường ngồi trước bàn đọc sách thật lâu vẫn không nhúc nhích, rõ ràng là chín chắn, hợp lý và bình tĩnh, tại sao anh lại thấy rất vô vị trong mối quan hệ này? Trước hết cảm ơn ngocquynh520 lần nữa, nhờ có bản trans này mà tốc độ edit của mình nhanh hơn, nếu là bản cũ, chắc có thể 1 tuần mới ra được 1 chương. Chồng già vợ trẻ - Tổng Thanh Thanh

Lâm Nguyệt Nha sẽ ở lại Đài Bắc 1 tuần, và tạm ở nhà Tô Y Đường, Tô Y Đường không có ý kiến gì, Lâm Nguyệt Nha ở Đài Bắc không có người thân nào, anh có trách nhiệm chăm sóc cô, anh làm mọi cách nhưng cũng không hỏi ra nguyên nhân tại sao cô lại đột nhiên trở về, mỗi lần hỏi cô đều né tránh hoặc hỏi đồng hồ thì không trả lời anh, anh thật muốn nhờ vài người quen bên Mỹ vào trường học hỏi thăm giùm, anh sợ Lâm Nguyệt Nha ở Mỹ chịu thiệt thòi.

Lại đến ngày Tô Y Đường và Triệu Hân Kiệt hẹn gặp, sáng sớm Lâm Nguyệt Nha tìm đủ mọi cách để ngăn cản không cho Tô Y Đường đi ra khỏi cửa, bất kể cô làm nũng đến đâu cũng không ngăn cản được anh, đợi sau khi anh ra khỏi nhà, cô vội vàng chạy vào thư phòng mở ngăn kéo.

Tìm chiếc hộp đựng nhẫn nhưng bên trong đã trống rỗng! Anh căn bản vẫn quyết định cầu hôn với Triệu Hân Kiệt!

Lâm Nguyệt Nha vừa tức vừa lo lắng, tưởng tượng bây giờ mà tiếp tục xông vào quấy rối như lần trước, chắc chắn Tô Y Đường sẽ ghét mình, bối rối quá đành đi gõ cửa nhà Tô Y Hàng nằm dưới lầu nhà Tô Y Đường nhờ anh phụ nghĩ cách.

Kế hoạch ngủ nướng vào ngày nghỉ của Tô Y Hàng bị Lâm Nguyệt Nha phá hư, anh mặc quần short và áo thun ba lỗ ngồi trên ghế salon, nhìn Lâm Nguyệt Nha nhảy tới nhảy lui như châu chấu, mặt như đưa đám, làm anh hoa cả mắt.

"Tiểu thư, cô có thể bình tĩnh ngồi xuống trước được không?" Tô Y Hàng vuốt vuốt hai huyệt thái dương đang đau, tối hôm qua anh ngủ trể, mới sáng sớm bị cô đến đây quấy phá, Tô Y Hàng thật hoài nghi cô gái vừa nóng nảy vừa vụng về này, cuối cùng có thể theo đuổi được anh hai ưu tú và chững chạc của anh hay sao?

"Làm sao đây, làm sao đây, không phải ông nói Y Đường không thích người phụ nữ kia sao?" Lâm Nguyệt Nha cố gắng nhớ lại dáng vẻ của Triệu Hân Kiệt, nhưng lúc đó cô chỉ lo nháo loạn, trong đôi mắt chỉ thấy Tô Y Đường, vốn không để ý đến tướng mạo của người kia, "Người phụ nữ đó xinh đẹp

không? So với tui thì ai đẹp hơn? Ta trẻ tuổi hơn có được tính ưu thế hơn hay không?" Lâm Nguyệt Nha nắm tay Tô Y Hàng hỏi một tràng dài giống như pháo nổ.

"Tuy đối với người đàn ông khác mà nói người trẻ tuổi là ưu thế, nhưng với anh trai ta thì không phải." Tô Y Hàng nói thật cũng không phải là muốn hạ nhục khí của Lâm Nguyệt Nha, "Anh ta quá lý trí và cứng chạch, anh ấy chắc chắn chưa hề nghĩ qua sẽ ở cùng bà, làm như thế anh ta sẽ có cảm giác mình loạn luân."

"Loạn luân cái gì chứ!" Lâm Nguyệt Nha thét chói tai, sắp té xỉu, "Tui cùng anh ấy không có liên hệ máu mủ, anh ấy chỉ lớn hơn tui có mười hai tuổi thôi mà."

"Bà hung dữ với ta có lợi ích gì, bà phải cho anh trai ta biết bà là phụ nữ, chứ không phải là cháu của anh ta!" Tô Y Hàng nhún nhún vai, "Nói thật, Triệu Hân Kiệt không đẹp bằng bà, cũng không đáng yêu như bà, cô ấy rất nề nếp, giống hệt gái già còn trinh, cưới cô ấy chắc sẽ buồn đến chết, cố gắng lên đi, tui ủng hộ bà."

Lâm Nguyệt Nha không quan tâm, ngoài trừ người mình yêu cô căn bản không để trong lòng lời khen ngợi của người đàn ông khác, vội vã nghĩ cách giải quyết vấn đề khó trước mắt này, "Vậy tui nên làm gì bây giờ, trực tiếp đi phá rối bọn họ sao?" Tô Y Hàng là bạn thân duy nhất cũng là quân sư của Lâm Nguyệt Nha ở Đài Bắc, cô rất tin cậy anh ấy, dù sao anh ấy cũng là em trai của Tô Y Đường, hiểu Tô Y Đường hơn nữa nam nhân cũng hiểu nhau hơn.

"Ngần lẩn không được, lần trước quậy phá bị người gạt rồi, lần này tiếp tục nữa anh ấy nhất định sẽ rất tức giận, nói không chừng khéo quá hóa vụng, càng làm anh ấy muốn nhanh chóng cầu hôn với Triệu Hân Kiệt, tìm cách khác tốt hơn đi, hoàn toàn chấm dứt quan hệ của anh ấy và Triệu Hân Kiệt." Tô Y Hàng và Lâm Nguyệt Nha đứng cùng một chiến tuyến, đối với kẻ địch không thể mềm yếu.

Trong một căn phòng có một nam một nữ xấp xỉ tuổi nhau, đang tìm cách phá hư chuyện của người khác, bên đây Tô Y Đường đã sớm đến văn phòng làm việc, muốn nhanh chóng xử lý xong công việc, rút ngắn thời gian đem cô bé bay qua Mỹ một chuyến, muốn biết rõ ràng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nếu có người dám khi dễ cô bé, người đó nhất định phải chết!

Khi vừa vào cửa thuận tay anh đặt chiếc nhẫn lên trên bàn làm việc, bỗng nhiên tâm tình có chút rối loạn.

Nhớ đến cô bé kia quấy rối chuyện của hắn lại càng chứng minh Triệu Hân Kiệt tuyệt đối là một người vợ tốt, gặp chuyện không sợ hãi, lý trí tỉnh táo, không giống như những nữ sinh sẽ hỏi mãi không dứt, cùng cô gái như vậy sống chung mới cảm thấy nhẹ nhõm và vui vẻ, anh đã không còn là chàng trai hai mươi tuổi, vì tình yêu mà cố gắng hết mình, như vậy quá liều lĩnh, quá mệt mỏi.

Thình lình, Tô Y Đường cảm chiếc nhẫn mà giật mình, nhớ tới khoảng thời gian mà anh bỏ ra cho tình yêu trước kia.

Giờ này, vừa nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo đến, Bành Trân Trân đẩy cửa phòng làm việc, "Đường, thứ bảy mà cũng làm việc nữa sao?" Cô ấy thấy Tô Y Đường ngồi ở trước bàn làm việc, trong tay cầm một chiếc hộp nhỏ tinh xảo đang ngăn người, nếu như cô ấy không nhìn lầm, đó là một chiếc nhẫn.

"Cô tại sao lại đến đây, không phải hôm nay dẫn Gia Bảo đi thảo cầm viên chơi sao?" Thời gian năm năm trôi qua thật nhanh, Lưu Gia Bảo đã được bốn tuổi rồi, là một cậu bé thông minh đáng yêu, tất cả mọi người trong công ty thiết kế đều thích cậu bé.

"Mẹ em đem Gia Bảo về Chương hóa rồi, mẹ em nhắn với anh rảnh dành chút thời gian về nhà ăn cơm, Gia Bảo rất nhớ anh." Từ khi biết Tô Y Đường thích Lưu Gia Bảo, Bành Trân Trân liền lấy Lưu Gia Bảo làm cái cớ để đến gần Tô Y Đường.

Cô ấy thừa nhận, cho dù đã gả cho Lưu Hùng, cô ấy vẫn luôn nhớ về Tô Y Đường, sau khi hôn nhân đổ vỡ, cô ấy mang theo Lưu Gia Bảo rời khỏi Lưu gia, bản thân được tự do, cô ấy vẫn cố gắng tìm cách bồi dưỡng tình cảm với Tô Y Đường, mặc dù không có tiến triển nhiều, nhưng Tô Y Đường đến nay vẫn độc thân, cô ấy từng nghe các cô gái trong công ty bàn luận, vì anh yêu cô quá sâu đậm, nên đến nay anh vẫn chưa có bạn gái khác.

Càng đau thì càng chứng minh tình yêu đó khó có thể quên, Bành Trân Trân rất tự tin về kế hoạch khôi phục lại tình yêu của bọn họ, cố gắng từng chút loại bỏ đi sự đề phòng của Tô Y Đường giành cho cô ấy, lỗi là ở cô, cô sẵn sàng hạ thấp bản thân để hai người lại tiếp tục như trước kia.

Gần nửa năm nay, cô ấy nghe nói Tô Y Đường có qua lại với một kẻ toán viên cao cấp, nhưng khi nghe xong quá trình hai người qua lại, thì cô ấy lại yên tâm, Tô Y Đường đối với cô gái kia nhất định không hứng thú. Không ai có thể hơn cô biết rõ ràng về Tô Y Đường, anh là người đàn ông đa tình và lãng mạn, trước kia mỗi lần hai người hẹn hò anh đều sắp xếp rất hoàn chỉnh, nghề nghiệp bọn họ giống nhau, có cùng chung lý tưởng, bọn họ ở trên giường lại hết sức ần ỷ, là trời đất tạo nên một đôi, cô nhất định sẽ một lần nữa có được người đàn ông mà cô đã từng bỏ lỡ.

Nhưng tuần trước cô nghe nói Tô Y Đường mua nhẫn cưới, dự định cầu hôn với cô gái kia, cô luống cuống, thật may mắn là có con bé hoang dã kia quấy rối, cô nhất định phải nói với Tô Y Đường tâm ý của cô dành cho anh, anh nhất định sẽ trở về bên cô.

"Có thời gian thì dẫn Lưu Gia Bảo ra ngoài cùng nhau ăn cơm." Tô Y Đường biết Bành Trân Trân đang ám hiệu cho mình, cho nên anh sẽ không bao giờ về nhà của cô, ra mắt mẹ cô.

"Được, tất cả tùy anh." Bành Trân Trân duyên dáng cười, cô nhớ lúc đầu Tô Y Đường bị nụ cười này của cô bắt cóc trái tim anh, "Trên tay anh đang cầm gì vậy?" Bành Trân Trân xoay chuyển đề tài, ánh mắt cô nhìn về chiếc hộp tinh xảo đang nằm trong tay Tô Y Đường.

"Không có gì." Tô Y Đường đem cái hộp bỏ vào ngăn kéo trong bàn làm việc, cũng không cần phải nói cho Bành Trân Trân biết chuyện riêng của anh.

"Đường, cảm ơn anh ban đầu đã giúp đỡ em, nếu không em cũng không có ngày hôm nay." Ban đầu cô cho rằng có thể gả vào nhà giàu là có thể không cần lo lắng cơm áo gạo tiền trong cuộc sống, trải qua những năm này cô mới biết, người phụ nữ thành đạt là do tự bản thân mình cố gắng, hôm nay cô đã

trở thành kiến trúc sư nổi tiếng, độc lập phóng khoáng, so với lúc đứng sau lưng Lư Hùng, không biết bao nhiêu lần bị người nhà họ Lư vênh mặt hát cầm sai khiến.

"Đừng khách sáo, chúng ta là bạn học cũ, bạn bè, giúp đỡ nhau trong lúc khó khăn là việc nên làm, hơn nữa tôi còn được thêm một đồng nghiệp ưu tú." Tô Y Đường ngược mắt nhìn về phía Bành Trân Trân ngồi đọc theo bàn làm việc của anh.

"Đường, em vẫn muốn nói cho anh biết, thật ra em vẫn luôn yêu anh, yêu chỉ có mình anh, Lư Hùng chẳng qua là..."

"Trân Trân!" Tô Y Đường lên tiếng cắt đứt lời của Bành Trân Trân, anh không muốn đem chuyện đã đi vào ngõ cụt này lôi ra đến nỗi không thể thu dọn được, dù sao vẫn là đồng nghiệp, hai người vẫn thường xuyên gặp mặt, "Chuyện cũng đã qua lâu rồi, chúng ta đừng nhắc lại nữa, được không?"

"Đừng rồi bỏ em! đừng rồi bỏ em mà!" Bành Trân Trân rót nước mát, lúc cô rời khỏi nhà họ Lư từng thế, đời này trừ con trai cô ra, cô sẽ không bao giờ... sẽ buồn vì bất kỳ người đàn ông nào nữa, nhưng ở trước mặt Tô Y Đường cô không thể không chế được.

"Nếu không tại sao anh lại giúp đỡ em trong khi tất cả mọi người đều khuyên can anh, nếu không có anh, em hiện giờ không biết sẽ như thế nào, Gia Bảo cũng không có được cuộc sống tốt như hiện nay, anh tốt với em như vậy, anh thương Gia Bảo như thế, trước kia là do em không đúng, xin anh hãy tha thứ cho em, em nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt, bù đắp lại cho anh, chúng ta trở lại như xưa nha!" Không cho Tô Y Đường có cơ hội cắt đứt lời nói của cô, Bành Trân Trân nói xong một hơi, đưa ra yêu cầu.

"Trân Trân, tất cả đã qua." Tô Y Đường xoa xoa huyệt thái dương đang bắt đầu đau, Bành Trân Trân là người phụ nữ kiêu ngạo, cũng không nghĩ đến suy nghĩ của người khác, đây cũng là nguyên nhân lúc trước hai người chia tay, "Trước kia cho dù là ai, hay là người nào, tôi cũng sẽ chọn cách giúp đỡ, hơn nữa tôi cũng là người có lỗi, cô giúp tôi nhận thêm rất nhiều dự án, giúp công ty kiếm rất nhiều tiền, Trân Trân, con người sống thì nên nhìn về phía trước."

"Đường, đừng rồi bỏ em, em biết anh còn yêu em, chẳng qua là bây giờ không có biện pháp tha thứ cho em..."

"Trân Trân, nếu còn nói như thế nữa chúng ta có thể không tiếp tục làm đồng nghiệp được nữa, lấy năng lực cùng danh tiếng của cô hiện giờ, chắc dễ dàng tìm được công ty thiết kế khác, hoặc là tự mình mở văn phòng thiết kế..." Mặc dù tiếc nuối khi mất đi một nhân tài thiết kế, nhưng so với việc tình cảm không được rõ ràng, Tô Y Đường chỉ có thể buông tha năng lực làm việc của Bành Trân Trân.

"Được, coi như em chưa nói, anh xem như hôm nay không có nghe được gì hết, em về nhà với Gia Bảo." Bành Trân Trân vội vàng chen vào, không để cho Tô Y Đường phản bác lời của cô, núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt, cô sẽ dùng hành động thực tế để đối lấy sự tha thứ của Tô Y Đường.

Nhìn Bành Trân Trân ba giây trước khi cô rời đi, Tô Y Đường nặng nề thở dài một hơi, anh biết Bành Trân Trân chưa bỏ qua ý định tái hợp với anh, anh phải nhanh chóng cầu hôn với Triệu Hân Kiệt, như vậy mới có thể loại bỏ vọng tưởng của Bành Trân Trân, cô mới thật sự bắt đầu cuộc sống mới.

Tâm trạng Tô Y Đường rối loạn hoàn toàn, không còn muốn nhìn đến đồng văn kiện trên bàn nữa.

Cùng một thời gian, cùng nhà hàng, vị trí, cùng một đối tượng, bọn họ vẫn kêu món ăn giống như lần trước, Tô Y Đường vẫn như cũ chờ hai người ăn xong mới mở lời cầu hôn.

Lúc này, điện thoại di động của anh đột nhiên đổ chuông, Tô Y Đường buông chiếc nhẫn đang cầm chắc trong tay ra, lấy điện thoại di động nghe.

"Xin lỗi, tôi nghe điện thoại." Tô Y Đường nhìn màn hình điện thoại thấy tên của em trai anh, nhấn nút nghe.

"Anh, không xong, Nguyệt Nha mất tích rồi!" giọng nói Tô Y Hàng ở đầu dây điện thoại bên kia rất khẩn trương, truyền đến âm thanh nghiêm trọng và giọng nói thét chói tai.

"Nguyệt Nha mất tích, làm sao có chuyện đó xảy ra?" Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Tô Y Đường đã lo lắng đứng lên, sống lưng phát lạnh, "Sáng anh ra cửa cô ấy vẫn còn ở trong nhà mà."

"Thật, buổi sáng cô ấy nhận được một cuộc điện thoại thần bí rồi đi ra cửa, em điện thoại vẫn không có ai nghe máy, sau đó liên tất máy, anh, có phải Nguyệt Nha đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Tô Y Hàng thoải mái nằm trên ghế salon ở nhà, nói theo kịch bản trước đó đã soạn, còn Lâm Nguyệt Nha dĩ nhiên là anh kêu tránh mặt chỗ khác, chờ anh hai gấp gấp chạy về, nhất định sẽ phát hiện tầm quan trọng của Nguyệt Nha, nhân dịp đó Nguyệt Nha tỏ tình với anh, thế là sẽ có thêm một đôi vợ chồng đẹp được đến với nhau.

Đợi đến khi hai người kết hôn nhất định sẽ cho anh một bao lì xì thật to, anh đã cố gắng không phải chỉ có trí tuệ, và còn tự tay tác hợp cho hai người thành đôi. (khúc này chém gió hơi nặng tay, ai biết chỉ giúp mình dịch câu này đúng nghĩa hơn nguyên văn: '还亲手奉上了初恋情人!')

"Nguyệt Nha lớn rồi, có thể là chỉ đi ra ngoài một chút thôi!" Tô Y Đường ngồi xuống, bàn tay anh nắm chặt, an ủi Tô Y Hàng, cũng là an ủi chính mình.

"Anh, đó là sự thật, em không cần biết anh có tin hay không, em muốn đi ra ngoài tìm Nguyệt Nha, nếu lỡ cô ấy ở Đài Bắc xảy ra chuyện gì, anh sẽ giải thích thế nào với cha cô ấy cũng chính là bạn tốt của anh." Tô Y Hàng lập tức cúp điện thoại. anh hiểu anh trai mình rất rõ, anh hai quá thông minh, lại đa nghi, nếu anh nói thêm nữa, nhất định sẽ làm anh trai hoài nghi, như vậy anh nhất định sẽ chết!

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

"Y Đường, đã có chuyện gì xảy ra sao?" Triệu Hân Kiệt là người nghiêm túc lạnh nhạt, nhưng khi nói chuyện thì giọng nói rất ngọt ngào, thấy vẻ mặt thay đổi của Tô Y Đường, cô thắc mắc nên hỏi thăm.

"Thật có lỗi, tôi có chuyện phải đi trước, tối tôi gọi điện thoại lại cho em." Tô Y Đường càng nghĩ càng cảm thấy sợ, Lâm Nguyệt Nha ở Đài Bắc vốn không có bạn bè, cũng không có chỗ để đi, sao lại không thấy đâu, điện thoại di động thì tắt máy, nhất định đã xảy ra chuyện! Cái cô bé vốn không biết trời cao đất rộng, không biết có phải đã đụng vào người không nên đụng hay không?

"Tô Y Đường, rốt cuộc là anh đã xảy ra chuyện gì?" Triệu Hân Kiệt nổi giận, từ lúc cô đồng ý hẹn hò với Tô Y Đường đến nay, cũng vì thấy anh xứng làm người đàn ông của cô, nhưng người đàn ông này không chỉ một lần... mà lần này đến lần khác trong lúc hẹn hò lại bỏ cô đi trước, đây thực sự là xem thường cô.

"Xin lỗi, tôi thật sự có chuyện, cháu gái của tôi đã xảy ra chuyện..."

"Nếu bây giờ anh rời khỏi đây, chúng ta cũng không cần qua lại nữa!" Triệu Hân Kiệt rất quyết tâm nói ra, cháu gái gì chứ, cô mới không tin chuyện hoang đường đó, nếu không phải Tô Y Đường quá ưu tú, là một người đàn ông thích hợp với cô, cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh!

"Vậy thì kết thúc đi." Vốn trong lòng Tô Y Đường rất áy náy, giọng nói cũng lạnh xuống, anh cho rằng Triệu Hân Kiệt là một cô gái chính chắn và lý trí, không nghĩ tới cô chưa xác định được cô ấy và mình có tình cảm với nhau hay không, lại lấy điều kiện ra uy hiếp anh, huống chi hiện giờ có chuyện xảy ra có thể liên quan đến mạng người, tại sao có thể vì một lần hẹn hò mà xem nhẹ việc đi tìm người chứ.

Tô Y Đường lấy tiền ra để trên bàn, "Trong khoảng thời gian này rất cảm ơn cô." Nói xong, Tô Y Đường đứng dậy bước ra khỏi nhà hàng.

Triệu Hân Kiệt tức giận ném tách cà phê trên tay, mảnh vỡ cái tách bể đầy trên sàn nhà, "Tô Y Đường, anh sẽ hối hận! Tôi nhất định sẽ làm cho anh hối hận! Chẳng lẽ anh cho rằng Triệu Hân Kiệt tôi không lấy anh là không được sao!" Dáng vẻ hung tợn của cô dọa cho mọi người trong phòng ăn định xem náo nhiệt vội vàng thu hồi tầm mắt, không dám nhìn cô nữa.

Lúc này chuông cửa dồn dập vang lên, Tô Y Hàng nhìn đồng hồ, anh đoán không sai, trong vòng một tiếng, khoảng cách từ nhà hàng anh trai của anh đang dùng cơm đến nhà của anh, chắc anh ấy đã vượt qua rất nhiều đèn đỏ, có được không ít giấy phạt vượt quá tốc độ, tội nghiệp anh trai, rõ ràng là lún sâu vào tình cảm rồi và vẫn không biết.

Tô Y Hàng nhìn vào kiếng tạo ra khuôn mặt nóng nảy, lo lắng, khổ sở, sau đó từ từ đi ra mở cửa, "Anh hai!" Hai giọt nước mắt từ khóe mắt anh cố gắng nặn ra cho thích hợp với hoàn cảnh bây giờ.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lập tức nói cho anh biết!" Tô Y Đường bắt lấy Tô Y Hàng, lo lắng hỏi.

"Cô Triệu đâu, hôm nay không phải anh sẽ cầu hôn với cô ấy sao?" Tốt nhất là cô ấy tức giận, anh trai cũng chưa có dịp để cầu hôn cô ấy, để Lâm Nguyệt Nha có thời gian theo đuổi anh trai.

"Đừng nói nhảm nữa, mau nói Nguyệt Nha đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại mất tích?"

Tô Y Hàng thở dài một cái, lấy kịch bản hoàn mỹ anh viết và dùng thực lực của người đoạt giải Kim mã để bắt đầu diễn xuất.

Ban đầu, Tô Y Hàng cho rằng anh chính là vai phụ, là một khách mời, đi theo anh trai tìm kiếm Lâm Nguyệt Nha, sau đó liên lạc cho Lâm Nguyệt Nha xuất hiện, anh sẽ thành công rút lui, không nghĩ đến đi tìm một chút lại là ba ngày, Lâm Nguyệt Nha không xuất hiện, một chút tin tức cũng không có.

Tô Y Hàng luống cuống, theo kịch bản của bọn họ, Lâm Nguyệt Nha đêm đó cũng nên xuất hiện, rồi trình diễn một kết cuộc happy ending, nhưng sao đã mấy ngày trôi qua, cô gái này vẫn không xuất hiện, không lẽ ham chơi mà lạc đường sao?

Anh thật sự muốn đem sự thật nói cho Tô Y Đường biết, nhưng nhìn tới anh trai thần sắc suy sụp, anh khiếp đảm, nếu để cho anh trai biết đây là chủ ý của anh, mà Lâm Nguyệt Nha lại xảy ra chuyện gì đó, anh trai nhất định sẽ tự tay bóp chết anh mất.

Lâm Nguyệt Nha, cái cô gái ngọc ngà này, mau chóng xuất hiện đi! Tô Y Hàng vừa lo lắng vừa đau lòng, thầm cầu nguyện trong lòng.

Tô Y Đường huy động tất cả lực lượng để tìm kiếm, từ em trai thứ hai của anh Tô Y Phàm đang là tổng giám đốc Yaelle, em trai thứ ba đang làm luật sư là Tô Y Hoàng, em trai thứ tư làm cảnh sát là Tô Y Dương... Bạn thân của anh, bạn trên công việc, anh vận dụng hết tất cả các quan hệ, nhưng không có ai tìm được tung tích của Lâm Nguyệt Nha, cô bé kia tự nhiên biến mất không một chút tung tích.

Tô Y Đường đang trên bờ sụp đổ, anh lo lắng đến phát điên, nếu tìm được cô bé, anh nhất định phải hung hăng đánh vào mũi cô một trận, xem cô còn dám vô duyên vô cớ chạy loạn khắp nơi nữa không... nhưng Tô Y Đường không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Tất cả mọi người ở đây đều vì Lâm Nguyệt Nha mất tích mà giống như kiến bò trên chảo nóng. Tô Y Đường nhận được điện thoại của bạn bên nước Mỹ, anh trước hết nhờ bạn anh tra giúp Lâm Nguyệt Nha lúc bên Mỹ đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đột ngột trở về Đài Bắc.

Bạn anh cho biết, ở trong trường Đại học bên Mỹ có một vương tử của một nước nhỏ của Châu Phi thích Lâm Nguyệt Nha, quyết tâm theo đuổi Lâm Nguyệt Nha, Lâm Nguyệt Nha lại dùng tất cả mọi cách để từ chối, vì vậy tên vương tử khốn kiếp kia tính toán bất cóc và làm nhục Lâm Nguyệt Nha, nên Lâm Nguyệt Nha mới chạy về Đài Bắc.

"Súc sinh!" Tô Y Đường hận nếu gặp được tên vương tử đó, anh sẽ đánh cho hắn rụng hết răng.

"Y Đường, ta nghe nói tên vương tử đó cũng không có đi học, nghe tin tức từ các sinh viên nói hắn đi Đài Bắc bắt Nguyệt Nha, ngươi cẩn thận một chút, loại vương tử có tiền có quyền này vốn là vô pháp vô thiên." Bạn ở Mỹ thật lòng nhắc nhở anh.

Tô Y Đường sau khi cúp điện thoại, lập tức bấm số điện thoại của em trai thứ tư, "Y Dương, điều tra giúp anh, gần đây có nhân vật nào khả nghi đến từ một nước nhỏ của Châu Phi nhập cảnh không?" Theo sự hiểu biết của anh, cái nước nhỏ nhỏ đó không có bang giao với Đài Loan, nếu đến đây cũng chỉ lấy thân phận tư nhân mà đến.

Một giờ sau, tất cả anh em Tô gia đều tham gia, hai chiếc xe xuất phát thẳng đến phi trường, Tô Y Dương điều tra theo hướng Tô Y Đường chỉ, tra được sân bay Đài Bắc có vài máy bay tư nhân sang trọng đang hạ cánh, nghe tin là bọn họ đến Đài Loan họ tổng vương tử đi du lịch trở về nước.

Lâm Nguyệt Nha không nghĩ đến chuyện sẽ trở nên phức tạp như vậy, rời khỏi nhà Tô Y Hàng cô liền ăn diện thật xinh đẹp, vốn muốn đi tìm một chỗ cho hết thời gian, chờ Tô Y Hàng báo tin rồi cô trở về, lấy hết lòng can đảm để tỏ tình với Tô Y Đường, không ngờ sau khi lên xe taxi, tài xế hình như nghe không hiểu lời cô nói, chờ cô đi thẳng đến một biệt thự ở khu vực ngoại thành.

Lâm Nguyệt Nha dọc theo đường đi luôn tìm cách chạy trốn hoặc báo cảnh sát, lại phát hiện có chiếc xe con luôn luôn chạy theo phía sau, nên cô không tìm được bất cứ cơ hội nào để thoát thân. Cô luôn tự tin rằng mình không có đặc tội với ai lại càng không có giá trị để bị bắt cóc, nguyên nhân duy nhất cô nghĩ tới chính là bọn họ bắt nhầm người, cho đến khi cô vào trong biệt thự, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi gác chân mỉm cười nhìn cô.

"Tại sao lại là anh?" Lâm Nguyệt Nha một chút chán ghét đều không muốn che dấu.

"Tôi từng nói qua, tôi sẽ có được em!" Người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế salon đứng lên, từ từ đi đến trước mặt Lâm Nguyệt Nha, nhìn cô từ trên nhìn xuống dưới, trên môi nở nụ cười đắc ý và tà ác.

"Anh tính bắt cóc tôi sao?" Lâm Nguyệt Nha từng bước lùi về sau, không muốn đứng quá gần hắn ta.

"Bingo, tôi đã nói, tôi thích em bao gồm cả sự thông minh của em." Giọng nói rất đắc ý của người đàn ông vang lên.

"Tôi đã trả lời anh rằng tôi không thích anh." Từ nhỏ đến lớn trong mắt Lâm Nguyệt Nha chỉ có một mình Tô Y Đường, cô thấy những người từng theo đuổi cô đều không bằng một cọng tóc của Tô Y Đường, cô lịch sự từ chối bọn họ rất dứt khoát, nhưng có người nghe không hiểu, làm thế nào cũng không chịu buông tha, cô về tới Đài Loan mà vẫn đuổi theo tới đây.

"Sao anh đến đây, trốn đi sao?" Lúc bước vào đây, cô đã để ý thấy bốn phía đầy vệ sĩ, người đàn ông này đi đến đâu thì đều phô trương lớn như thế, thật khiến người khác chán ghét.

"Ha ha." Người đàn ông cười rất can rỡ, "Không cần lo lắng cho tôi, tôi đến là để ngắm cảnh, Đài Loan phong cảnh thật làm người ta say đắm, hơn nữa lúc ta rời khỏi Đài Loan, có thể sẽ dẫn theo về một phi tử, chắc chắn sẽ được ca tụng rất nhiều!"

"Anh nằm mơ đi! Anh nghĩ đến Đài Loan anh muốn làm gì thì làm sao?" Lâm Nguyệt Nha cũng không chịu yếu thế mà trả lời.

"Chuyện này không cần em quan tâm, ngoan ngoãn đợi ở đây, chờ ngày về nước làm trắc phi của tôi đi." Người đàn ông phất tay một cái, lập tức có hai người đàn ông khác chạy đến, Lâm Nguyệt Nha không biết anh ta nói gì với hai người đàn ông kia, hai người đàn ông đó lập tức lôi kéo cô lên lầu, và đem cô nhốt vào trong phòng.

Nghe được tiếng cửa khóa bên ngoài, Lâm Nguyệt Nha nhanh chóng quan sát một vòng phòng ngủ xa hoa, chạy tới bên cửa sổ, phòng cô nằm ở tầng ba của biệt thự, dưới lầu đều là vệ sĩ canh gác đi tới đi lui, Lâm Nguyệt Nha từ từ bước tới ngồi bên mép giường, trong lòng đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Richie là bạn học đại học của Lâm Nguyệt Nha, bề ngoài anh ta có vẻ đẹp của người con lai, thân phận của anh ta là vương tử của một nước nhỏ ở Châu Phi có sản lượng vàng rất lớn, có vô số nữ sinh luôn mơ mộng muốn bay lên làm Phụng Hoàng, Richie trong trường học vẫn bình thường vui vẻ, cũng không màng cho đến khi anh ta gặp được Lâm Nguyệt Nha, anh bắt đầu điên cuồng quấn quýt Lâm Nguyệt Nha, ban đầu chỉ là theo đuổi cho vui đến sau thì anh ta thật lòng muốn kết hôn với Lâm Nguyệt Nha. (đoạn này chém gió, mọi người nếu mọi người đọc không hiểu thì xí xóa cho mình nha.)

"Phụ vương nói với tôi, em là người nước ngoài, không thể làm chính phi, nhưng có thể làm trắc phi, ta tuy có thể cưới bốn trắc phi, nhưng em yên tâm, em tuyệt đối là vị trắc phi lớn nhất." Vào một ngày, Riche cầu hôn Lâm Nguyệt Nha và nói với cô những lời đó, hoàn toàn thành công chọc giận Lâm Nguyệt Nha.

Có lẽ đối với người khác mà nói, đây là vinh dự cao nhất mà họ có được, nhưng cô đã có người trong lòng, cô mới không cần gả đến quốc gia giàu có mà xa lạ đó.

Lâm Nguyệt Nha thẳng thắn từ chối anh ta không biết bao nhiêu lần, nhưng anh ta không chịu nghe, còn tiếp tục ở trong trường tung tin đồn cô là người

của anh ta, chọc cô tức giận không thể chịu nổi nữa muốn đánh anh ta, sau đó lại nhận được điện thoại của Tô Y Hàng nên cô rời nước Mỹ, không nghĩ tới, hần cũng đuổi theo cô đến đây!

Anh ta đem cô nhốt ở đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ định bắt cóc cô đem về nước? Không muốn, không muốn, không muốn! Cô mới không cần làm cái trác phi đáng chết gì gì đó, cô chỉ muốn sống chung với Tô Y Đường mà thôi.

Lâm Nguyệt Nha càng nghĩ càng sợ, chỉ biết nằm lì ở trên giường mà âm thầm khóc, cô không biết, lúc này Tô Y Đường vì tìm cô mà gần như phát điên lên.

Bị giam ở biệt thự ba ngày, Lâm Nguyệt Nha thật muốn nổi đóa, ngày đầu tiên cô cố gắng dùng ra trải giường quấn thành dây thừng treo xuống lầu, lại phát hiện dưới lầu đúng đây vệ sĩ, mở to mắt nhìn cô treo lơ lửng trên không trung, đợi khi cô kiệt sức té xuống, tiếp đó đỡ được cô đưa trở lên phòng, và cửa sổ sau đó được khóa chặt lại.

Cô không dám ăn bất cứ thứ gì, có khát cũng chỉ dám uống nước ở hệ thống cung cấp nước trong phòng rửa tay, cô rất lo lắng có phải mình không còn nước mắt để khóc hay không.

Vào buổi tối ngày thứ hai, Richie tự đem thức ăn lên cho cô, "Yên tâm đi, tôi sẽ không dùng thủ đoạn để chiếm đoạt em đâu, ở quốc gia chúng tôi, cô gái muốn gả vào hoàng thất là cô gái phải còn trong sạch, em cuối cùng sẽ thuộc về tôi, tôi sẽ chờ đến đêm tân hôn của chúng ta."

Lâm Nguyệt Nha ngơ ngẩn nằm lì ở trên giường suy nghĩ thật lâu, sau đó di chuyển thân thể tự nhiên cô lại cảm thấy choáng váng, và ăn bữa ăn tối đang đặt trên bàn, sau khi ăn xong, cô cảm lý thủy tinh đánh vỡ nó ra lấy mảnh vỡ và ngồi vào phía sau cửa phòng, để phòng Richie giờ trò, cuối cùng chịu không nổi một mồi và cô ngủ thiếp đi, nằm ngủ một đêm trên sàn nhà lạnh như băng, qua hôm sau, Lâm Nguyệt Nha bị bệnh, cô vừa sốt lại nôn mửa. (Khúc này nếu đọc không hiểu mọi người bỏ qua cho mình, thú thật khi dịch dòng này mình chém gió rất nặng tay. Mình vẫn giữ lại 90% chi tiết của bản cover.)

Lâm Nguyệt Nha dùng hơi sức và lý trí cuối cùng của mình, nhân lúc vào phòng vệ sinh rửa tay đem mảnh vỡ tấm kính giấu vào trong người, nếu như cô không thể chạy trốn, lúc trên máy bay cô sẽ dùng mảnh kính tự sát, cô cho dù là chết cũng sẽ không theo dự sắp xếp của Riche.

Mấy anh em họ Tô sai bước nhanh vào sân bay, có sự hướng dẫn của lão tứ, họ đi thẳng về đến chiếc máy bay tư nhân sang trọng, lại bị vệ mặt lạnh lùng của những vệ sĩ ngăn cản họ lại.

"Chúng tôi có một người bạn bị mất tích, nghi ngờ là bị người ta bắt cóc, bây giờ chúng tôi cần lục soát chiếc máy bay này." Tô Y Dương lấy thẻ cảnh sát ra và giải thích.

Những vệ sĩ vệ mặt đều không có biểu cảm, giống như là pho tượng không nhúc nhích.

Lâm Nguyệt Nha từ xa nhìn thoáng qua, thì chợt thấy bóng dáng của Tô Y Đường, cô tưởng rằng nước mắt mình đã khô thì vào lúc này lại rơi xuống, cô mở miệng kêu tên Tô Y Đường, nhưng chỉ phát ra được âm thanh thật nhỏ, lại làm kinh động đến hai nữ hộ vệ bên cạnh, họ bước thật nhanh kéo nàng đi lên máy bay.

"Nguyệt Nha ở bên kia!" Tô Y Hàng đang quan sát hoàn cảnh chung quanh, phát hiện một người mặc trang phục dị tộc đang bị hai người cao lớn lôi kéo, mặc dù khuôn mặt người kia bị miếng lụa mỏng che kín, nhưng cặp mắt đó anh sẽ không nhận nhầm.

Tô Y Đường gần như phát điên, anh là người ưa thích hòa bình, nhưng khi nhìn thấy Lâm Nguyệt Nha bị cưỡng chế mang đi, đưa đến quốc gia mà bạn đôi khi muốn trở về cũng không thể về, Tô Y Đường thực sự hận vì không thể giết chết cái tên vương tử gì đó, Lâm Nguyệt Nha bị hần bắt đi đã ba ngày, ba ngày này không biết cô đã chịu bao nhiêu hành hạ và sợ hãi! Tô Y Đường nắm chặt bàn tay.

Anh em Tô gia đồng loạt cho nhau một ánh mắt, cùng động thủ giải quyết các vệ sĩ, riêng Tô Y Đường thì vội vã chạy qua.

Hai cô gái đang đỡ Lâm Nguyệt Nha, một người buông Lâm Nguyệt Nha ra, và bày tư thế công kích, Tô Y Đường tuy rằng không muốn đánh phụ nữ, nhưng người phụ nữ trước mặt hiện tại là vệ sĩ đã vượt qua giới tính, anh động thủ vài quyền thì giải quyết xong một phụ nữ cao một mét bảy.

Người kia thấy vậy, buông tay Lâm Nguyệt Nha ra để tham chiến, mà Lâm Nguyệt Nha thân thể đang mềm nhũn lập tức ngã xuống, Tô Y Đường vội vàng đỡ lấy cô, nữ vệ sĩ đồng thời triển khai công kích, thật may Tô Y Dương kịp thời thoát được đám vệ sĩ đang liên tục xuất hiện, chặn lại nữ vệ sĩ.

Tô Y Đường đỡ lấy thân thể Lâm Nguyệt Nha đang nóng lên, một tay kéo cái mạng che mặt của cô ra, Lâm Nguyệt Nha vốn có khuôn mặt trẻ con tròn trịa mà bây giờ lại gây một vòng, sắc mặt tái nhợt dọa người, Tô Y Đường đau lòng, tự trách bản thân rất nhiều.

Lâm Nguyệt Nha chậm rãi mở mắt, thấy Tô Y Đường đang lo lắng, cô cố gắng nặn ra nụ cười trấn an anh, nhưng không cách nào làm được, cô mở miệng, muốn nói ra lời tỏ tình với anh mà cô cho là vĩnh viễn cũng không có cơ hội nói: "Em.....em....." yêu anh! gặp được Tô Y Đường, tâm trạng Lâm Nguyệt Nha thả lỏng, cảm sốt cộng thêm hoảng sợ và mệt mỏi kéo đến, cô liền ngất xỉu trong vòng ngực của Tô Y Đường.

Tô Y Đường tức giận ôm Lâm Nguyệt Nha ở trong sân bay gào thét, anh thề, nếu Lâm Nguyệt Nha mà có chuyện gì, anh không quan tâm người kia có là vương tử hay gì đó, anh nhất định giết hần, tự tay anh sẽ giết hần!

Tô Y Hàng và Tô Y Đường mang Lâm Nguyệt Nha đến bệnh viện nổi tiếng nhất, những anh em còn lại ở sân bay giải quyết tên vương tử kia, tuổi hần còn nhỏ mà là gan lại không nhỏ, ở nước Mỹ khi dễ Lâm Nguyệt Nha, đuổi theo tới Đài Loan lại cả gan bắt cóc Lâm Nguyệt Nha, hần là vương tử thì thế nào!

Lúc bác sĩ đang kiểm tra cho Lâm Nguyệt Nha, Tô Y Đường ở bên ngoài chờ, hai tay ôm đầu cũng không nhúc nhích, Tô Y Hàng lo lắng gần chết, anh (tô y hàng) chưa từng thấy anh hai chứng chặc của anh lại có bộ dạng như hiện nay, anh thật hối hận khi nghĩ ra cách này giúp Lâm Nguyệt Nha, nếu Lâm Nguyệt Nha có mệnh hệ nào, cả đời anh sẽ bị lương tâm cắn rứt.

Sau đó, Tô Y Hàng lại khiếp sợ, bởi vì anh nhìn thấy từ khe hở hai bàn tay anh trai đang bùm mặt, có vài giọt lỏng trong suốt đang chảy ra.

Tô Y Hàng nắm chặt quả đấm không đành lòng nhìn tiếp, bắt đầu nhớ lại, anh hai là thần tượng trong lòng anh em bọn họ, không chỉ vì anh hai lớn tuổi nhất, thông minh của anh, trưởng thành của anh, chính chắn của anh, tài năng lãnh đạo của anh, để cho mấy anh em bọn họ rất bội phục, dưới sự lãnh đạo của anh bọn họ tự nguyện bị anh quản lý, anh chưa bao giờ thấy anh trai của mình khóc, ngay cả mẹ cũng nói rằng anh trai không thích những đứa trẻ hay khóc, bây giờ, anh ấy đang khóc.

Nguyệt Nha ngốc, bà ngàn vạn lần không được có chuyện nha, anh trai là người mà bà yêu nhất đang ở gần bà trong gang tấc đó!

Bác sĩ kéo màn vải đi ra, y tá đang giúp treo ngược chai nước biển giúp Nguyệt Nha truyền dịch, Tô Y Hàng lập tức đi tới, không quên nhắc nhở anh một câu, "Anh, bác sĩ ra rồi kìa."

Tô Y Đường hít sâu một hơi, cố gắng đè nén tâm trạng đang hoảng sợ đang muốn trào ra, anh đã không còn lý trí và sự chín chắn nữa, anh hầu như không còn cách nào khống chế, những giọt nước mắt như phảng phất sâu thẳm bên trong tâm hồn đang chảy ra và đôi bàn tay run rẩy, anh lạng lẽ lau đi những giọt nước mắt, và vịn tay vào cái ghế đứng lên.

"Bệnh nhân không sao, chỉ bị vài vết thương bên ngoài và ít vết bầm, bên hông của người bệnh cắt một mảnh kiếng bị vỡ, bị miếng kiếng cắt nhẹ vào hông, nhưng không có gì đáng ngại, chẳng qua chỉ là nóng sốt và kiệt sức vì không nghỉ ngơi tốt, ở lại bệnh viện truyền nước biển và theo dõi bệnh nhân đến hết sốt là có thể xuất viện, về đến nhà vẫn phải uống nước và nghỉ ngơi nhiều."co Bác sĩ cho biết tình hình và dặn dò xong thì xoay người rời đi, y tá treo chai nước biển lên cho Lâm Nguyệt Nha rồi cũng rời khỏi.

"Anh, em đi mua chút đồ cho Lâm Nguyệt Nha ăn." Tô Y Hàng thấy Tô Y Đường chỉ nhìn chằm chằm Lâm Nguyệt Nha mà không nhúc nhích, anh nói một câu, không quan tâm Tô Y Đường có nghe được hay không, thờ dài một cái rồi xoay người rời đi.

Lúc Lâm Nguyệt Nha tỉnh lại thì tưởng bản thân mình đang nằm mơ.

Mở mắt ra thì thấy ánh mắt Tô Y Đường đang chăm chú nhìn vào khuôn mặt của mình, anh chưa từng nhìn cô như vậy, anh luôn dùng ánh mắt như nhìn một đứa bé hay là vật cưng để nhìn cô, khi cô bị bệnh, anh cưng chiều cô, dung túng cô, nhưng chưa từng nhìn cô bằng ánh mắt như người trưởng thành.

Lâm Nguyệt Nha nháy mắt mấy cái, cảm thấy toàn thân thật là đau, bên tai ong ong, giống như có cả đàn ong đang bay xung quanh, cô mở miệng, phát hiện cổ họng của mình thật là đau.

Tô Y Đường lúc này mới phát giác Lâm Nguyệt Nha tỉnh lại, anh vội vàng đỡ Lâm Nguyệt Nha ngồi dậy, đi rót ly nước, đút cho cô uống xong mới hỏi, "Khá hơn chút nào chưa? Cảm thấy có chỗ nào không thoải mái?"

"Em rất khỏe." Giọng nói Lâm Nguyệt Nha hơi khàn.

Tô Y Đường nắm chặt bàn tay Lâm Nguyệt Nha, vừa đau lòng và tự trách, "Thật may là con không sao, nếu không chú cũng không biết làm sao mà giải thích với cha con."

Một câu nói, làm cho tâm tình đang vui sướng của Lâm Nguyệt Nha nhanh chóng biến mất, cô rất muốn hỏi anh, anh lo lắng cho cô chỉ vì muốn khai báo với cha cô sao? Nhưng cô họng cô rất đau, cả người cũng không có sức, cô không muốn vào lúc này lại gây nhau với anh, "Đầu hơi đau, ngủ một giấc chắc sẽ ổn." Ánh mắt quyến luyến của Lâm Nguyệt Nha dừng ở trên mặt Tô Y Đường rất lâu, làm cho Tô Y Đường cảm thấy không được tự nhiên.

"Ngoan ngoan ngủ đi, chú ở đây với con." Tô Y Đường kéo chăn đắp cho Lâm Nguyệt Nha xong, anh nắm tay cô và ngồi ở mép giường.

"Richie đâu?" Lâm Nguyệt Nha chậm rãi nhắm hai mắt lại chuẩn bị ngủ, cô thật sự rất mệt, nhưng vừa nhắm mắt, cô nghĩ đến cái người đàn ông ương ngạnh và chuyên quyền và không nói đạo lý đó, lập tức mở mắt ra, và hỏi.

"Có anh em của chú xử lý bọn họ rồi, yên tâm đi, có chú ở đây ai cũng không thể mang con đi." Tô Y Đường vì sự sợ hãi của Lâm Nguyệt Nha mà đau lòng, hần khê vuốt đỉnh đầu và gương mặt Lâm Nguyệt Nha, "Ngoan, ngủ đi, chú sẽ ở đây chờ con thức dậy."

"Dạ." Lâm Nguyệt Nha nhắm hai mắt lại, cảm nhận bàn tay ấm áp mà có lực của Tô Y Đường đang cầm tay cô, bàn tay kia thì chậm rãi xoa nhẹ đỉnh đầu và gương mặt của cô rất dịu dàng, làm cô có cảm giác thật an tâm, rất nhanh tiến vào trong mộng đẹp.

Lâm Nguyệt Nha ngủ giấc này rất lâu, cô ở bệnh viện ngủ cả đêm, giữa trưa hôm sau Tô Y Đường mang cô trở về nhà mà cô cũng không biết, Tô Y Đường vẫn nhìn chằm chằm Lâm Nguyệt Nha không dám rời tầm mắt đi, chỉ sợ chớp mắt một cái Lâm Nguyệt Nha sẽ như bong bóng mà biến mất.

Mặc dù Tô Y Đường rất muốn giết chết cái tên vương tử chó má kia, nhưng anh chưa kịp ra tay, thì tên vương tử đã giờ tay đầu hàng.

"Ok, chuyện lần này ta thua, tôi không muốn so đo với những người dân ngu ngốc." Ở trên máy bay sang trọng, Richie gác chân về mặt kiêu căng, ngạo mạn quét qua năm người đàn ông cùng tuổi nhưng lại xuất sắc, "Nhưng mà, tôi thích Carolina là sự thật sẽ không thay đổi, các người sau này hãy bảo vệ cô ấy cho tốt, tôi có rất nhiều thời gian để quan sát cô ấy, lần sau để cho tôi bắt được cô ấy, các người cũng đừng tưởng rằng sẽ dễ dàng cứu

thoát cô ấy lần nữa." ❷Diendanlequydon.comGiọng nói của Richie mang theo vài phần khiêu khích.

Mặc dù năm anh em Tô gia đều tức giận, nhưng Tô Y Phàm là người thận trọng nhất trong các anh em, "Cảm ơn vương tử rộng lượng, tôi nghĩ lấy thân phận cao quý của ngài, nếu ngài đừng chạy đi ra bên ngoài làm loạn thì thật tốt, chúng ta đi thôi"

Tô Y Phàm đem lời của Richie nói lại cho Tô Y Đường nghe, sắc mặt Tô Y Đường u ám, thật lâu cũng không lên tiếng.

"Yên tâm đi, đây không phải là địa bàn của hắn, hắn cũng không dám quá phận, nếu không chuyện ngày hôm nay cũng sẽ không kết thúc nhanh như vậy." Tô Y Phàm xoa dịu Tô Y Đường.

Thời điểm Lâm Nguyệt Nha còn ngủ ở trong phòng, mấy anh em Tô gia lại rầu rĩ, bọn họ nhận được tin tức, cái vương tử chó má đó kéo dài muốn ở Đài Loan thêm một thời gian, đây quả thật là một tin tức xấu với bọn họ.

"Anh, thật ra thì vẫn còn cách để giải quyết mà." Bàn tay Tô Y Hàng ở dưới bàn nhẹ nhàng nắm lại, không thể ngăn chặn sự phản kích và một chút cảm giác tội lỗi trong lòng, vì hạnh phúc của bạn tốt và anh trai mình, đây nhất định là thời điểm thích hợp đưa ra chủ ý này,Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn "Chỉ cần Nguyệt Nha lập gia đình thì có thể hoàn toàn cắt đứt ý niệm của Richie."

"Em nói bậy cái gì đó! Nguyệt Nha còn là một đứa bé, gả cho ai!" Quả nhiên, người phản đối là Tô Y Đường, anh lập tức bác bỏ đề nghị này.

Mấy anh em Tô gia nháy mắt với nhau, cô nữ sinh Lâm Nguyệt Nha này luôn là cái đuôi của Tô Y Đường, mấy người bọn họ vài năm trước từng gặp cô, cho dù Lâm Nguyệt Nha chưa từng mở miệng thừa nhận, ❷Diễn đàn ❷Lê Quý Đôn❷bọn họ cũng nhìn ra được cô thầm mến anh trai của họ, nhìn xem tình huống này đi, anh trai của họ đối với Lâm Nguyệt Nha cũng không phải là không có cảm giác.

Mấy người bọn họ rất nhanh ăn ý với nhau...Thôi thì giúp đỡ anh trai bọn họ sớm có được hạnh phúc!

"Anh cả, anh đừng vội phản đối, thử nghe ý kiến của Tô Y Hàng rồi tính." Tô Y Dương lên tiếng phụ họa, anh thích nhìn anh em của mình vì chuyện yêu phiền não, vì như vậy mới chứng tỏ được sự sáng suốt của anh, đó chính là nên cách xa tình yêu và phụ nữ.

"Anh, em điều tra được, quốc gia đó nếu có thành viên trong hoàng thất muốn lập gia đình thì yêu cầu rất nghiêm khắc, mặc dù vương tử có thể cưới một chính phi, bốn trăm phi, nhưng yêu cầu phải là con gái còn trong trắng, bọn họ không thể cưới người phụ nữ đã kết hôn, như vậy là xúc phạm đến truyền thống và luật pháp của họ, em tin cái vương tử chó má đó, cũng không dám mạo hiểm bắt cóc Nguyệt Nha mà mất đi cơ hội làm thái tử."Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn Anh cũng không dám ăn nói lung tung, đây là sự thật anh nhờ người điều tra nên mới dám nói.

"Anh cả, em cảm thấy đây là một biện pháp tốt!" Tô Y Hoàng cũng bắt đầu cổ vũ.

"Em cũng cảm thấy vậy, cho dù chúng ta bảo vệ thế nào, cũng không thể hai mươi bốn giờ bên cạnh Nguyệt Nha, lập gia đình chính là biện pháp nhất劳永逸*(làm một mẻ, khỏe suốt đời)." Tô Y Dương vẻ mặt rất nghiêm túc, nhưng nội tâm thì đang cười trộm.

"Nguyệt Nha vẫn còn là một đứa trẻ, các em tại sao lại có ý tưởng không tốt với cô ấy..."

"Anh cả, Nguyệt Nha không còn nhỏ, cô ấy đã hai mươi tuổi, ở Đài Loan không ít cô gái hai mươi tuổi cũng đã kết hôn sinh con, Nguyệt Nha đã trưởng thành, trưởng thành rồi!" Tô Y Hàng không chịu nổi liếc mắt một cái, người có mắt còn nhìn ra được Lâm Nguyệt Nha là một cô gái chính chắn và khả ái, nhưng anh trai nhà mình bộ não quá cứng rắn không thể uốn cong được.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tô Y Đường trầm mặc, hai ngày trước anh luôn ở bên giường nhìn chăm chăm Lâm Nguyệt Nha không dám nháy mắt, cũng phát hiện ra Lâm Nguyệt Nha đã trưởng thành, rất nhiều đoạn ký ức của quá khứ từ từ thoáng qua trước mắt, giống như ảo thuật, từ đứa trẻ mập mạp nho nhỏ với làn da ngăm đen đã biến hóa thành cô gái duyên dáng yêu kiều làn da trắng nõn, thân thể đã có những đường cong của người con gái trưởng thành làm rung động lòng người. (đoạn này chém gió hơi nặng tay, nhưng vẫn giữ lại 85% bản cover, mọi người đọc không hiểu bỏ qua cho mình.)

Thì ra trong những năm qua, anh quả thật đã bị mù, vẫn còn cho rằng Lâm Nguyệt Nha là cái đuôi của anh, chưa bao giờ thực sự mở mắt ra nhìn cô.

Hít sâu một hơi, Tô Y Đường mở miệng lần nữa: "Cứ xem như Nguyệt Nha đã lớn, lại vội vàng lập gia đình như vậy, thế thì phải gả cho ai đây?"

Mấy anh em nhanh chóng chuyển tầm mắt tìm người, Tô Y Hàng là người đầu tiên giơ tay, "Đừng chọn em, em có bạn gái rồi, đừng có hại em và bạn gái phải chia tay!" Mặc dù bây giờ không có, nhưng anh sẽ nhanh chóng tìm ra cho có, hơn nữa, nếu Lâm Nguyệt Nha biết phải gả cho anh, nhất định sẽ giết anh chết trước rồi tính sau.

"Em cũng không được, em sắp kết hôn." Tô Y Phàm bình tĩnh đưa ra nhả kết hôn, anh cùng Hạ Tinh Vân tình cảm rất tốt, không định hy sinh cái tôi, thành toàn tập thể.

"Em rất ghét nữ nhân, nếu như anh không sợ em và cô ấy cãi nhau, cứ việc đem cô ấy gả cho em." Tô Y Dương nhún nhún vai, nói ra rất nhẹ nhàng.

Rất nhanh, mấy anh em Tô gia hết thầy đều có lý do cự tuyệt, cuối cùng mọi người đều đem tầm mắt nhìn Tô Y Đường.

Tô Y Đường bị mọi người nhìn thì trong lòng sợ hãi, "Anh không được, anh là chú của Nguyệt Nha...."

"Cái gì chú!" Tô Y Hàng cắt đứt lời của Tô Y Đường. "Cô ấy với anh có liên hệ máu mủ sao? Anh chẳng qua là bạn thân của cha cô ấy, anh cũng chỉ lớn hơn Nguyệt Nha mười hai tuổi thôi, hiện giờ tất cả mọi người đối với hôn nhân chênh lệch mười hai tuổi cũng không quan tâm, đây căn bản thì không có vấn đề."

"Nhưng..." Tô Y Đường suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy tội lỗi.

"Không có nhưng nhị gì hết, anh, anh tốt nhất là nên hiểu rõ, vì không muốn để cho Lâm Nguyệt Nha rơi vào tay của vương tử chó má đó, chịu hành hạ uất ức mà chết, nên anh phải cưới cô ấy cả đời chăm sóc cô ấy thật tốt?" Tô Y Hàng tiếp tục cho một liều thuốc mạnh.

Tô Y Đường suy nghĩ, mấy ngày Lâm Nguyệt Nha mất tích, anh thừa nhận rằng mình rất lo lắng, thống khổ và giày vò, trái tim anh bắt đầu run rẩy, anh không muốn trải qua thêm một lần bị tra tấn như thế nữa, tuyệt đối không thể liều lĩnh để bất kỳ rủi ro nào xảy ra với Lâm Nguyệt Nha, anh không dám nghĩ đến tên vương tử biến thái kia mang Lâm Nguyệt Nha về quốc gia của hắn thì sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa.

"Anh nhanh chóng ra quyết định đi, nếu không tụi em sẽ đi tìm người khác, em nghĩ người muốn cưới Lâm Nguyệt Nha rất nhiều, tùy tiện vẫn có thể tìm được. Mọi người nhìn Tô Y Đường giãy giụa và rối rắm, Tô Y Dương nhún nhún vai đưa ra thêm một cách đề chọn, "Bớt cảnh sát đàn ông độc thân rất nhiều, tự ý tìm đại một người trong đó chắc họ cũng sẽ không cự tuyệt mà cưới một tiểu mỹ nữ đáng yêu về nhà đâu."

Tô Y Đường trợn mắt nhìn Tô Y Dương một cái, "Các em để cho anh suy nghĩ lại." Tô Y Đường mới vừa phát hiện Lâm Nguyệt Nha trưởng thành, lại lập tức để cho anh cưới cô gái mà anh vẫn nghĩ là cháu gái của anh, tuy là đóng kịch nhưng anh vẫn không cách nào chấp nhận được.

"OK, anh nhanh chóng quyết định đi, em đi xem Nguyệt Nha một chút." Tô Y Hàng thấy đã nắm chắc phần thắng, nên quyết định đi trước nói cho Lâm Nguyệt Nha biết được tin tức tốt này, để cho cô đừng vì quá kích động mà làm hư cơ hội tuyệt vời này.

Tô Y Hàng ngồi ở mép giường nhìn một lát, dĩ nhiên, là vì có Tô Y Hoàng đi chung với anh, Tô Y Đường chắc là sẽ không cho phép anh một mình coi chừng Lâm Nguyệt Nha ngủ say, hành động rõ ràng đến như vậy rồi mà còn không chịu thừa nhận mình có cảm tình với Lâm Nguyệt Nha, thật là mạnh miệng.

Lâm Nguyệt Nha thức dậy việc đầu tiên là tìm kiếm Tô Y Đường.

"Đừng vội, tôi có chuyện nói với bà, chuyện này rất quan trọng."

Tô Y Hoàng tự giác đi ra ngoài giữ cửa, để Tô Y Hàng và Lâm Nguyệt Nha dễ dàng nói chuyện.

Tô Y Hàng dựa vào miệng lưỡi rất biết ăn nói của anh, rất nhanh đã thuyết phục được Lâm Nguyệt Nha, đương nhiên, được gả cho Tô Y Đường là ước mơ của Lâm Nguyệt Nha, quan trọng là thuyết phục cô trước khi kết hôn không nên biểu hiện ra mình có cảm tình với Tô Y Đường, nếu không người anh trai nhất gan của anh sẽ bỏ chạy với tốc độ nhanh nhất.

Trước thì là như vậy, kế tiếp....., cuối cùng sẽ là như vậy....như vậy.... Tô Y Hàng đã giúp Lâm Nguyệt Nha suy nghĩ xong xuôi, kế hoạch kia thật tốt nhưng bị phá hủy, huống chi, anh còn hại Lâm Nguyệt Nha bị bắt cóc, anh muốn chuộc tội.

Trong hai mươi năm qua của Lâm Nguyệt Nha vui sướng nhất là một tuần này, Tô Y Đường không có đi làm, mỗi ngày ở nhà chăm sóc cô, khi cô làm nũng, anh sẽ dứt com cho cô ăn, cho cô uống thuốc, anh đều thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô, có lúc anh tránh né ánh mắt của cô, có lúc giãy giụa và rối rắm, ánh mắt nhìn cô rất mâu thuẫn, Lâm Nguyệt Nha không hiểu tại sao, nhưng cô thật hy vọng thời gian sẽ dừng lại vào lúc này, bọn họ có thể vĩnh viễn gần nhau như vậy.

Một tuần sau, cảm sốt chưa hoàn toàn hồi phục, thoạt nhìn sắc mặt Lâm Nguyệt Nha vẫn còn tái nhợt, thì mặc áo cưới kết hôn với Tô Y Đường.

Hết thầy đều rất hoàn mỹ, quan hệ luật pháp hoàn mỹ, đám cưới tuy nhỏ nhưng rất long trọng, cũng có mời khách tới tham dự hôn lễ, nhưng chỉ có Lâm Nguyệt Nha và anh em Tô gia biết, những quá trình này chỉ là đưa mối quan hệ hôn nhân của bọn họ đầy đủ, để chặt đứt hoàn toàn ý niệm của vương tử Richie kia.

Cha mẹ của Tô Y Đường là giáo viên của trường đại học tuy Lâm Nguyệt Nha không phải là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng là lần đầu tiên lấy thân phận là con dâu, cha mẹ anh mặc dù kinh ngạc khi đưa con trai chứng thực của mình lấy một cô gái còn là sinh viên, nhưng họ vẫn vui vẻ đón nhận và rất thích Lâm Nguyệt Nha, bất kể trong lòng Tô Y Đường nghĩ như thế nào, Lâm Nguyệt Nha thật lòng xem cha mẹ của anh như cha mẹ của cô.

Nhớ lúc lời của Tô Y Đường lúc cầu hôn với cô, Lâm Nguyệt Nha vừa vui vẻ vừa khổ sở.

"Nguyệt Nha, vì bảo vệ con không bị tên vương tử kia uy hiếp bắt cóc, con nhất định phải gả cho chú, chú sẽ không nhân cơ hội mà chiếm tiện nghi của

con, chúng ta chỉ có danh nghĩa vợ chồng, sẽ không có hôn nhân chi thực*, đợi sau khi vương tử đó rời đi, con có gặp được người thích hợp thì có thể tùy ý ly hôn, chủ sẽ đích thân đi giải thích cho người đó biết, sẽ không để cho cuộc sống của con lưu lại vết nhơ." Tô Y Đường một bên dứt cháo cho Lâm Nguyệt Nha, vừa nói rất nghiêm túc, nói xong còn đưa ra một đơn thỏa thuận ly hôn có sẵn chữ ký của anh trên đó, dễ dàng cho Lâm Nguyệt Nha tùy thời mà kết thúc cuộc hôn nhân này.

(*quan hệ xác thịt, theo mình nghĩ là vậy, thấy dễ nguyên văn hay hơn, nếu ai có chữ nào thích hợp thì cho mình ý kiến, mình sẽ sửa ngay, tks nhieu.)

Lâm Nguyệt Nha rất muốn hét to lên nói cho anh biết, cô thương anh, rất muốn đốt đi tờ thỏa thuận ly hôn kia, nhưng lại nghĩ đến lời dặn dò của Tô Y Hằng, "Việc nhỏ không nhịn sẽ làm hư việc lớn" Lâm Nguyệt Nha trong miệng liên tục lẩm bầm những lời này, cuối cùng khẽ cắn răng gật đầu, "Em hiểu, cảm ơn anh, Y Đường."

"Chú không liên lạc được với cha của con, chúng ta tạm thời cử hành hôn lễ giải quyết cái phiền toái lớn này trước, sau này chú sẽ giải thích với cha con chuyện này." Vừa nghĩ tới phải đối mặt với người bạn tốt của mình, Tô Y Đường cảm thấy thật áp lực thật nặng nề, giống như đang lừa gạt con gái bảo bối của người ta vậy, "Tóm lại, mọi việc đem hết giao cho chú, con chỉ cần giống như trước đây sống thật tốt vào là được."

"Dạ." Lâm Nguyệt Nha dùng sức gật đầu một cái, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, cái gì cô cũng đồng ý, hướng chi, hiện tại phần thắng của cô rất lớn, bởi vì anh sắp trở thành chồng của cô trên mặt pháp luật, và cô sẽ dùng hết toàn lực để chuyển từ vợ chồng trên danh nghĩa thành vợ chồng thực sự.

Dựa vào danh tiếng của Tô Y Đường trong giới kiến trúc xây dựng, hôn lễ của anh hấp dẫn không ít vợ chồng cùng ngành tham dự, tất cả mọi người đều tò mò không dứt vì sự xuất hiện thành công của cô dâu trẻ tuổi của Tô Y Đường, mọi người đều biết anh đang qua lại với một nữ kế toán cao cấp, hầu hết tất cả mọi người rất coi trọng mối quan hệ nam nữ này, cũng không ngờ tới cô gái có năng lực lại không bằng thân thể của cô gái trẻ tuổi.

Bành Trân Trân, Triệu Hân Kiệt và Richie đều đến tham dự hôn lễ, người sáng suốt đều nhìn ra được ba người này đến là để náo loạn.

Bành Trân Trân mặc từ trên mình là chiếc áo đen, váy đen... Hoàn toàn là trang phục tang lễ, con trai cô ấy Lưu Gia Bảo còn ở trong hôn lễ náo loạn, ôm chân Tô Y Đường khóc gọi "Baba", còn khóc lóc âm ỉ không phải là để cho 'baba' cưới mẹ của nó hay sao.

Sắc mặt Tô Y Đường rất khó coi, đứa trẻ ngây thơ, nếu không có người lớn xúi giục sao có thể nói ra lời như vậy, tất cả mọi người đều cho rằng anh không vui vì hôn lễ bị phá rối, thật ra thì anh không nghĩ Bành Trân Trân sẽ làm ra chuyện mất lý trí như vậy, cuối cùng vẫn nhờ Tô Y Phạm giúp anh xử lý chuyện này, anh quyết định sau khi hôn lễ xong chuyện đầu tiên anh làm là hoàn toàn giải quyết chuyện của Bành Trân, tuyệt không thể để kéo dài nữa.

Hầu hết khách đến dự tiệc hôm nay cũng biết ngày xưa Bành Trân Trân và Tô Y Đường có một đoạn tình cảm, cũng biết việc Bành Trân Trân ly hôn là vì cha của đứa bé là người khác, mọi người cảm thấy chuyện xảy ra ngày hôm nay càng chứng minh việc mọi người suy đoán là chính xác, Lưu Gia Bảo thật sự là con trai của Tô Y Đường! Lại nhìn về phía cô dâu xinh đẹp trẻ trung ánh mắt mọi người đều mang theo mấy phần đồng tình.

"Thằng bé không phải là con của chú." Tô Y Đường ghé vào sắc mặt có chút khó coi của Lâm Nguyệt Nha thăm thì vào tai cô nói, đứng vào lập trường của cô dâu mà nói, cho dù không phải là đám cưới thật sự, bạn gái trước của chồng tới quấy tung bưng như thế quả là một sự sỉ nhục rất lớn, nên anh cần phải giải thích.

"Dạ." Lâm Nguyệt Nha gật đầu một cái, tin tưởng lời của Tô Y Đường, sắc mặt rốt cục cũng chuyển biến tốt hơn.

Triệu Hân Kiệt không có thất lễ như Bành Trân Trân, cô đem theo tiền mừng tham gia hôn lễ, bất quá nhìn ánh mắt nhìn Tô Y Đường thì vô cùng buồn bã, "Nếu anh đã có đối tượng, tại sao lại lãng phí thời gian của tôi, tuổi tôi đã không còn nhỏ."

"Xin lỗi." Tô Y Đường không có cách nào giải thích và không muốn giải thích, chỉ có thật lòng thật dạ nói ra hai chữ xin lỗi này thôi.

Các khách mời cảm thấy hôn lễ hôm nay bọn họ tham gia với không khí rất kỳ lạ, cô dâu thì rất vui vẻ, chú rể thì nghiêm túc, bạn gái trước của chú rể mang theo con trai được nghỉ ngơi là con trai của chú rể đến náo loạn, còn có một thanh niên trẻ tuổi sắc mặt đầy hắc tuyến, mang theo bốn, năm vệ sĩ mặc áo đen ngồi ở vị trí cuối cùng, từ đầu đến cuối cảm thấy tản ra một trận hàn ý kinh người.

Có chuyện tốt mọi người tự đánh cược, đám cưới này thoạt nhìn không được sự chúc phúc nhiều lắm không biết có thể hoàn thành hôn lễ hay không.

Mặc dù có chút rắc rối, nhưng hôn lễ hoàn thành rất thuận lợi, sau hôn lễ đến đãi tiệc thì không có cô dâu tham gia, mấy anh em Tô gia thì có mặt đầy đủ để tiếp đãi tân khách.

Còn Lâm Nguyệt Nha thì đang ở trong phòng dành cho Tổng Thống của nhà hàng ăn mặc rất tỉ mỉ, tuy Tô Y Đường trước đó đã có nói qua sẽ không đụng đến cô, nhưng hôm nay là đêm tân hôn của cô, cô nhất định phải ăn mặc thật xinh đẹp, nói không chừng Tô Y Đường sẽ nổi lên sắc tâm mà đem cô ăn sạch.

Lâm Nguyệt Nha đang ở trên giường nhìn gương mặt đang tươi cười và xấu hổ, cô nghe được tiếng mở cửa, vội vàng sửa sang lại chiếc váy Tô Y Hằng đưa cho cô, viền tơ màu trắng, bộ đầm ngủ trong suốt vừa ẩn vừa hiện, ngồi trên giường rất quy củ.

Tô Y Đường đóng cửa phòng rồi xoay người lại, thấy Lâm Nguyệt Nha cúi đầu thấp ngồi ở trên giường, tim của anh đập loạn một nhịp, hầu như không rời tầm mắt.

Giờ phút này, anh chính thức thừa nhận, Lâm Nguyệt Nha trưởng thành, tiểu Nguyệt Nha đã lớn lên thành một cô gái quyến rũ.

Ở phòng ngủ màu sắc vàng nhạt nhu hòa tia sáng bao phủ, ẩn hiện dưới chiếc váy viền tơ màu trắng che đi thân thể mềm mại của Lâm Nguyệt Nha, là bộ

ngực cao vút đầy đặn, vòng eo nhỏ mảnh khảnh, cùng với đôi chân thon dài và làn da mịn màng đã vô tình làm cho anh căng thẳng và không thể tự chủ được bản thân mình.

Tô Y Đường cảm thấy tội lỗi, anh đã lâu rồi không có đụng vào phụ nữ sao? Tại sao lại đối với cháu gái của mình mà xúc động? Đàn ông quả nhiên là bị nửa người dưới của mình khống chế, anh lặng lẽ nắm chặt bàn tay, chống chọi với cơ thể đang nổi lên dục vọng.

"Con nghỉ ngơi trước đi, chú đã kêu người giữ ở ngoài cửa, sẽ không có ai đến quấy rầy đâu." Tô Y Đường thanh âm rất cứng rắn, vội vàng bỏ lại một câu, gần như là chạy trốn chết.

Anh vốn là muốn đi lên trấn an cảm xúc của Lâm Nguyệt Nha, một cô gái tuổi còn rất trẻ lại đột nhiên gả cho người khác, bên cạnh lại không có người thân, anh đau lòng, lo lắng và băn khoăn, nhưng sau khi thấy Lâm Nguyệt Nha anh mới hiểu, anh phải rời khỏi căn phòng này chính là bảo vệ tốt nhất đối với Lâm Nguyệt Nha.

Lâm Nguyệt Nha nhìn cửa phòng đóng thật chặt mà không thể tin được, cô mới vừa nhìn vào gương, cảm thấy mình rất đẹp ah, thì ra làn da đen của nàng nhờ mấy năm nay tỉ mỉ bảo dưỡng đã trở nên trắng nõn, lúc ở Mỹ có rất nhiều người theo đuổi cô, nói cô xinh đẹp, ngay cả Tô Y Hàng là đại sắc ma kiến thức rộng rãi cũng nói cô xinh đẹp, tại sao Tô Y Đường nhìn cô lâu thêm chút nữa cũng không có mà lại vội vàng rời đi?

Quá ủy khuất, chán nản nằm lên giường, Lâm Nguyệt Nha nằm trong chăn lặng lẽ rơi lệ, chẳng lẽ vóc người cô chưa đủ hấp dẫn sao? Để anh cảm thấy mình vẫn còn là một đứa trẻ? Nhớ đến lúc vừa tới Mỹ những đứa bạn học nữ kia cười nhạo vóc dáng cô khô khan giống như đứa bé, Lâm Nguyệt Nha càng không có lòng tin, những nữ sinh đó đều cao lớn đầy đặn, bộ ngực thật to, mông thì vênh cao.

"Ô ô ô....." Lâm Nguyệt Nha đem gương mặt chôn ở gối nằm mà rơi lệ, phải làm sao đây, có phải lúc còn bé không đủ dinh dưỡng? Cô tại sao mà trở nên chậm thế này!

Suy nghĩ lung tung, khóc, Lâm Nguyệt Nha rốt cục ngủ thiếp đi, đồ trang sức của cô đâu cô cũng quên tháo.

Sau khi tiễn hết tân khách về, Tô Y Dương len lén nhét vào trên ghế salon bên cạnh túi áo phục của Tô Y Đường một hộp bao cao su, mấy anh em Tô gia cũng rời đi, mỗi người đều nhìn anh với ánh mắt giống như anh là một đại sắc ma, tối nay sẽ tấn công Lâm Nguyệt Nha.

Phòng ngủ đối với Tô Y Đường tuyệt đối là khu vực cấm, anh đang ở một phòng khác tắm nước lạnh, kể từ lúc nhìn thấy Lâm Nguyệt Nha mặc bộ đồ ngủ đó liền dấy lên dục vọng cũng không có dập tắt được, anh mặc áo choàng tắm của khách sạn đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy trên ghế salon có một hộp bao cao su, lập tức đem ném nó vào trong thùng rác, hoàn toàn hủy thi diệt tích.

Tô Y Đường nằm trên ghế salon trong phòng dành cho Tổng Thống, rõ ràng ghế salon mềm mại độ thư thái không thua gì giường, nhưng anh lăn lộn qua lại cũng không ngủ được, một mặt vừa bị dục vọng phát sinh trước đó hù dọa anh, mặt khác anh cảm thấy hết thảy mọi chuyện không phải là sự thật, anh dĩ nhiên không giải thích được anh đã kết hôn, lại cưới người mà anh vẫn cho rằng là cháu gái của anh Lâm Nguyệt Nha. (đoạn này chém gió hơi nặng tay, ai đọc không hiểu xin bỏ qua hoặc ai có câu hay hơn xin cho mình cái comment mình sẽ sửa lại, tks.)

Giống như đang bị thôi miên, Tô Y Đường đẩy cửa phòng ngủ và bước vào, đèn để trên bàn với ánh sáng nhợt nhạt, Lâm Nguyệt Nha nằm trên cái gối đầu mềm mại đang ngủ say, cái mền chỉ đắp đến bắp chân trắng nõn, đầm ngủ vén lên đến cái bụng, lộ ra một đoạn eo nhỏ tròn phẳng, nội y che ở hai chân hầu như không lẫn át được sự hấp dẫn bên trong đó. (ta chém, chém, chém từa lura hột dưa trong đoạn này)

Tô Y Đường kéo chăn giúp Lâm Nguyệt Nha đắp kín, anh chạy ra khỏi phòng ngủ như bị quỷ rượt theo phía sau, nằm trên ghế sofa, lăn qua lộn lại cho đến rạng sáng mới chợp mắt.

Lâm Nguyệt Nha cảm thấy cô là cô dâu bị thảm nhất trên thế giới, ăn mặc thật xinh đẹp, chú rể ngay cả nhìn cô thêm một chút cũng không có, không có đem tân hôn, không có trăng mật, ngày đầu tiên sau khi kết hôn chú rể lại đi công tác xa, đi một chuyến này mất nửa tháng.

Cô đơn độc buồn thảm trải qua đêm tân hôn trong khách sạn, ngày hôm sau Tô Y Hàng đưa cô về nhà của Tô Y Đường, nói là dọn nhà thật ra thì cũng không có gì để làm, vì từ sau khi cô từ Mỹ trở về đều ở tại phòng dành cho khách trong nhà của Tô Y Đường, tuy Tô Y Đường giao phó để cho Lâm Nguyệt Nha tiếp tục ở tại phòng cho khách, hết thảy đều không vì bọn họ kết hôn rồi mà thay đổi, bất quá Lâm Nguyệt Nha cũng không phải là người tiết kiệm, cô lập tức dọn đồ vào phòng ngủ của Tô Y Đường, ở tại trong phòng tràn đầy hơi thở của anh.

Trong nửa tháng, người của Tô gia theo lời dặn dò của Tô Y Đường trước khi đi công tác đã làm xong thủ tục nhập học cho Lâm Nguyệt Nha, xếp lớp vào trường đại học ở Đài Bắc, tiếp tục học bên ngành thiết kế, D=ien đàn L=ên quý D=ôn. ban đầu Lâm Nguyệt Nha chọn học ngành thiết kế, là muốn cùng Tô Y Đường bì dục song phi (kể vai sát cánh), khát vọng cùng với anh hoàn thành nhiều dự án thiết kế đặc biệt.

Lâm Nguyệt Nha bắt đầu giống hầu hết sinh viên đại học trong trường, không ai tin rằng cô đã kết hôn, đã làm vợ, cô đeo một chiếc nhẫn cưới cũng không giống, và cả chú rể của cô cũng không biết trốn đến nơi nào.

Lâm Nguyệt Nha tính tình sáng sủa hoạt bát, đáng người lại khả ái, rất nhanh hòa mình vào cùng các bạn học trong lớp, các nam sinh đối với người bạn học mới vào lớp học Lâm Nguyệt Nha này rất hứng thú, tất cả mọi người lần lượt tán tỉnh cô, nhưng chưa có được người nào thành công.

Cô mới không cần cùng với những nam sinh thơ ngây thơ kia ở chung một chỗ, cô đã lập gia đình, tiếp theo cô muốn theo đuổi chồng cô, sau đó làm một người vợ hiền tuệ, những nam sinh ngây thơ kia chắc là sẽ không hiểu rõ tâm tình của cô.

Đi học thì nghiêm túc học hành, tan lớp thì ngoan ngoãn đi mua thức ăn đem về nhà thử làm, Lâm Nguyệt Nha rất cố gắng làm một cô vợ hiền,

Mà Tô Y Hàng là người 'nhân đức' trở thành con chuột bạch của cô, thử các món ăn do cô làm, Tô Y Hàng cảm thấy siêu cấp thống khổ, không nghĩ tới Lâm Nguyệt Nha hiền tuệ so với thô lỗ đã mạn còn kinh khủng hơn rất nhiều lần!

Mặc dù Lâm Nguyệt Nha vẫn là tính tình nghịch ngợm thô lỗ của cậu bé, nhưng anh không nghĩ tới người đối diện với anh, cô ấy đối với việc nấu ăn thật sự là không có nửa điểm thiên phú, đồ ăn anh làm tùy tiện còn ăn ngon hơn, mỗi ngày thử món ăn do cô làm đối với Tô Y Hàng thật sự mà nói là một chuyện hết sức thống khổ, rõ ràng là nguyên liệu nấu ăn như đúng, cách nấu ăn thì anh đã giám sát cũng không có sai, lý do tại sao cuối cùng các món ăn lại trở nên vừa đắng vừa cay lại khét và hương vị lại giống như đồ ăn bị ôi thiu. (ta chặt, ta chém, chém, chém, chém gió cái đoạn này.)

Ai đến cứu anh với! Anh thật sự quá không may mắn rồi, muốn hi sinh thời gian và thân thể ra giúp lão đại thử món ăn mới a, anh dám nói, nếu tài nấu ăn của Lâm Nguyệt Nha mà tốt, anh nhất định là không có cơ hội để mà thương thức đâu.

Lâm Nguyệt Nha hỏi thăm Tô Y Hàng biết được mấy món ăn Tô Y Đường thích, hàng ngày đều làm, một tuần lễ sau, cuối cùng cũng không có phát sinh dầu sôi lửa cháy, món ăn đều khét nghẹt, đường thì xem như là muối thêm vào món ăn, không biết đã cho bao nhiêu gia vị vào trong đó, Lâm Nguyệt Nha rất hưng phấn mà đem món đậu hủ đen xì li ra ngoài, còn bới cho Tô Y Hàng chén cơm trắng để ăn.

"Lão Thiên, tha cho tui có được hay không, bụng tui không được khỏe, để cho tui nghỉ ngơi mấy ngày đi, có được hay không?" Tô Y Hàng giống như con mèo bệnh, ù rũ nằm dài trên bàn ăn, sợ hãi nhìn mấy đĩa thức ăn trên bàn đen thui lui không biết là món gì, vừa nhìn thì đã muốn phun liên, nói chỉ đến ăn.

"Không được, hôm nay đã khá hơn rất nhiều, ông ném thử rồi cho tui ý kiến, để tui rút kinh nghiệm, chờ Y Đường trở về tui nấu cho anh ấy ăn." Hai mắt Lâm Nguyệt Nha sáng lên, tràn đầy mong đợi nhìn Tô Y Hàng.

"Bụng tui thật sự là không thoải mái mà." Mùi vị quái dị xông vào mũi anh, làm Tô Y Hàng khiếp sợ, anh lặng lẽ từ từ lui về phía sau đợi dịp Lâm Nguyệt Nha không chú ý thì anh sẽ thừa cơ chạy trốn.

Lâm Nguyệt Nha cũng phát giác Tô Y Hàng định chạy trốn, cô cảm tưởng mức đầy thức ăn, khi anh ấy vừa rời cái mâm khỏi ghế thì chạy vọt tới, mở miệng anh ra đem muỗng đậu hủ đút vào miệng anh, không để ý đến anh có bị mắc nghẹn hay không.

"Nôn..." Quả nhiên là làm cho người ta nổi điên mà, thức ăn vừa vào miệng, Tô Y Đường lập tức phát ra âm thanh nôn ọe, Lâm Nguyệt Nha sẽ không để anh đem thành quả cô vất vả cần cù lao động mà phun ra, hai tay đã mạn nắm cầm của anh chặn lại, còn dùng đầu gối ngăn chặn chân của anh ấy.

Tô Y Hàng anh thế nào cũng có ngày sẽ bị cô gái đã mạn Lâm Nguyệt Nha này giết chết, khí lực cô tại sao lại còn hơn cả anh nữa? Anh bắt đầu hối hận, để Lâm Nguyệt Nha kết hôn với anh hai của hần có phải đã sai lầm rồi không, lỡ như có ngày cô gái đã mạn này hung bạo với anh trai của anh thì làm sao bây giờ?

"Khụ khụ khụ.... Anh cả...." Lúc này Tô Y Hàng đột nhiên tìm được một tia hi vọng sống, hít thở khó khăn kêu lên.

Lâm Nguyệt Nha nghe được thanh âm của Tô Y Hàng, cô cố gắng dùng động tác đang chế trụ anh ấy chậm lại một chút, rồi từ từ quay đầu, Tô Y Đường đứng cạnh cửa, đang chăm chăm nhìn bọn họ.

"Anh đã trở lại!"

"Ừ." Tô Y Đường nhẹ nhàng trả lời một tiếng, đem valy hành lý để xuống.

"Em đem hành lý vào phòng cho anh." Lâm Nguyệt Nha hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh. Ân cần nói với Tô Y Đường rồi đem valy hành lý đi về phía phòng ngủ.

"Tại sao em lại ở đây?" Tô Y Đường sắc mặt không thân thiện ngồi xuống, ngồi dựa vào sofa, không có ý định đứng lên tiếp đón em trai anh.

"Em tại sao lại không thể ở đây?" Ghế sofa nhà anh cả dùng để ngủ cũng thật thoải mái, Tô Y Hàng duỗi thân thể ra, không thèm nhìn đến dáng vẻ của Tô Y Đường, "Không phải anh kêu em đến đây chăm sóc Lâm Nguyệt Nha sao?"

"Người có bạn gái!" Tô Y Đường giọng nói cứng ngắt, lạnh lẽo, ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra.

"Có bạn gái rồi thì sao, kết hôn xong cũng có thể ly hôn vậy, nói gì đến quen nhau, muốn chia tay lúc nào mà không được." Tô Y Hàng nhíp chân thờ ơ nói ra, trong lòng thì đang cười trộm từ nãy giờ, anh trai thân tượng của anh cũng là người ngu ngốc a, rõ ràng là bình dấm chua rất lớn, lại không muốn thừa nhận tình cảm của mình với Lâm Nguyệt Nha, đem cảm giác tội lỗi không thể giải thích và luân thường đạo lý để ràng buộc mình.

"Tô Y Hàng!" Tô Y Đường cảnh cáo anh, anh rất ít khi dùng âm thanh nghiêm túc đó nói chuyện với em của anh.

"Y Đường, anh có đói bụng không, em nấu cơm cho anh nha?" Lâm Nguyệt Nha đã thay một chiếc váy bước ra, tóc cũng chải vòng sang một bên, chỉ muốn cho người mình yêu thấy được mình luôn luôn xinh đẹp. (ta chém, chém cái đoạn này, mình xin lỗi các bạn, về phương diện ta người và tả món ăn mình chịu thua)

"Không cần..." Tô Y Đường thật ra thì không phải đi Thượng Hải tham gia giao lưu hội thiết kế, mà là chạy trốn, anh đột nhiên phát hiện mình đối với Lâm Nguyệt Nha có dục vọng, hù dọa anh, nhất định phải né tránh Lâm Nguyệt Nha thật xa để 'tu thân dưỡng tính', dập tắt dục niệm trong lòng.

"Rất nhanh thôi, anh chờ em!" Lâm Nguyệt Nha sợ Tô Y Đường từ chối, vội vàng bỏ lại một câu rồi vọt nhanh vào nhà bếp.

Tô Y Hàng nghe được lời của Lâm Nguyệt Nha, vội vàng từ trên ghế sofa nhảy xuống, "Anh, em đi về trước." Cái tài nấu nướng đáng sợ đó, dạ dày của anh không thể tiếp tục bị giày xéo thêm lần nào nữa.

Tô Y Đường nhìn em trai lao ra cửa rồi đi, không có cơ hội để hỏi thăm vài việc, anh cảm thấy anh sắp điên lên, anh hiện giờ không dám nhìn Lâm Nguyệt Nha, bởi vì anh thấy Lâm Nguyệt Nha đề phía trên em trai của anh, lại nhớ tới dáng vẻ ngủ say của Lâm Nguyệt Nha lúc mặc áo ngủ trong suốt lộ ra đường cong cơ thể, anh sợ nếu ở chung một nhà với Lâm Nguyệt Nha anh chắc sẽ 'bá vương ngành thượng cung' cô.

Rất nhanh, Lâm Nguyệt Nha đem hai món ăn Tô Y Đường thích nhất và com dọn lên bàn, hai tay xoắn vào tạp dề ngượng ngùng nói: "Y Đường, com làm xong rồi." Nhìn món ăn không được tốt lắm, nhưng cô cảm thấy mùi vị cũng được, cô thấp thòm kêu Tô Y Đường, lần đầu tiên nấu ăn cho anh lại không được tốt lắm, Lâm Nguyệt Nha phiền lòng muốn chết, bất chấp khó khăn mà kêu Tô Y Đường.

Tô Y Đường rất muốn từ chối, nhưng nhìn dáng vẻ mong đợi lại sợ sệt của Lâm Nguyệt Nha làm anh mềm lòng, người nói kết hôn là anh, anh không nên vì thủ tính và dục vọng của mình mà làm cô ấy uất ức.

Tô Y Đường đi tới bàn ăn ngồi xuống, lúc nhìn thấy mấy đĩa đồ ăn đen thui lui không biết là món gì, làm anh sững sốt một chút.

"Quên đi, hay là chúng ta đi ra ngoài ăn." Lâm Nguyệt Nha liếc mắt nhìn đồ ăn trên bàn, không dám nhìn đến vẻ mặt của Tô Y Đường.

"Không cần, nhìn vào cũng không tệ." Tô Y Đường cầm đôi đũa lên, gấp một đũa đen thui trên cái đĩa, đại khái có thể đoán được đây là món rau xào sau đó bỏ vào miệng.

Ác..... Anh xem chút nữa thì phun ra, trừ có vị cay đắng khét ra, còn có thêm mùi vị ghê tởm không biết diễn tả ra sao, bất quá Lâm Nguyệt Nha lại dùng anh mất sáng ngời và mong đợi nhìn anh, anh dùng sự tự chủ cả đời của bản thân mình mà nhắm mắt đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống.

"Mùi vị không tệ lắm." Tô Y Đường chợt dạ nói ra, ăn một miếng com trắng, phát hiện ra com trắng cũng bị khét.

"Có thật không?" Lâm Nguyệt Nha mắt sáng rực lên, nói không chừng mình là thiên tài ẩm thực, học rất nhanh, mặc dù món ăn không tốt lắm, nhưng mùi vị thì ngon, trước kia Tô Y Hàng nói cô không có thiên phú, để cho cô buông tha việc nấu ăn, nhất định là lừa gạt cô, Lâm Nguyệt Nha cầm đũa lên muốn thưởng thức tác phẩm thành công nhất của mình.

"Nguyệt Nha!" Tô Y Đường lập tức ngăn cản cô, "Chú đói bụng, nhưng thức ăn này chú muốn ăn hết, nếu con đói, trong tủ lạnh còn có thức ăn đem để sẵn, con đem vào lò vi sóng hâm lên là có thể ăn." Anh là đàn ông, vậy thì để cho dạ dày của anh chịu khổ đi.

"Được." Lâm Nguyệt Nha rất vui vẻ đáp ứng, để đũa xuống không có hành động gì nữa, mà lấy hai tay cầm khuôn mặt hạnh phúc nhìn Tô Y Đường, cô không muốn phá hư không khí tốt như bây giờ, đợi anh com nước xong nói cho anh biết, cô làm lò vi sóng (microwave oven) bị hư, chưa kịp đem đi sửa.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Tô Y Đường nhìn ánh mắt háo hức chờ đợi của Lâm Nguyệt Nha, đem từng miếng từng miếng thức ăn khó nuốt kia mà ăn vào, anh nuốt xuống miếng com và thức ăn cuối cùng, để đũa xuống liền vọt vào phòng rửa tay, dạ dày của anh âm ỉ đau, trầm nghĩ, không lẽ là anh đã bị ngộ độc thức ăn?

"Y Đường, sao vậy, không thoải mái sao?" Lâm Nguyệt Nha nhìn Tô Y Đường gấp gáp vọt vào phòng rửa tay, nghĩ chắc anh không thoải mái, lỗ tai dán ở ngoài cửa phòng rửa tay lo lắng hỏi.

"Không có gì, chú muốn đi tắm." Tô Y Đường mở vòi nước, dùng tiếng nước chảy để át âm thanh nôn mửa của anh.

"Dạ." Lâm Nguyệt Nha yên tâm, vui vẻ đi vào phòng bếp dọn dẹp.

Nửa tiếng sau, lúc Tô Y Đường tắm xong từ trong phòng rửa tay bước ra, anh thấy Lâm Nguyệt Nha đang mang tạp dề lau nhà.

Váy của cô rất ngắn, quỳ xuống phía sau liền lộ ra một khoảng từ đầu gối đến bắp đùi trắng như tuyết, ẩn hiện phía trên là cặp mông tròn mướt mà, chỉ cần nhúc nhích nhẹ là sẽ thấy, Tô Y Đường cố gắng không chế tầm mắt của mình không nhìn vào cặp mông đang vênh lên, "Tại sao lại lau nhà như vậy, không phải là trong nhà có máy hút bụi sao?"

Lâm Nguyệt Nha ngượng ngùng nói ra: "Cái đó.....Máy hút bụi bị hư."

"Nha, vậy chú đi gọi điện thoại nhờ người đến sửa." Sàn nhà lạnh như vậy, không thể để cho cô mỗi lần lau nhà đều quỳ gối trên sàn để lau.

"Ách.....Y Đường, còn có TV hư, máy vi tính, máy lạnh, lò vi sóng, máy giặt và tủ lạnh, anh có thể kêu người lại sửa luôn được không?" Lâm Nguyệt Nha mang tạp dề, đeo bao tay nhựa, trên tay cô đang nắm khăn lau, giống hệt cô vợ nhỏ, cúi đầu ngượng ngùng nói ra.

Y Đường thật không nghĩ sẽ nghe được đáp án như vậy, anh vốn muốn hỏi tại sao những đồ điện trong nhà lại cùng nhau bãi công, rõ ràng là năm ngoái anh sửa chữa lại phòng ốc anh đều mua vật dụng mới hết rồi, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ khiếp đảm của Lâm Nguyệt Nha như thế, liền kiềm chế nghĩ vẩn trong lòng xuống, "Không sao, bây giờ đồ điện không phải cái nào cũng tốt."

Tô Y Đường gọi điện thoại hẹn xong, mời người thợ buổi chiều đến đây sửa chữa, anh căn dặn Lâm Nguyệt Nha không cho cô nửa quỳ trên mặt gạch lau nhà nữa, sau đó chậm rãi đi về phòng. Anh cần ngủ một giấc, suy nghĩ một chút nên làm gì khi mỗi ngày đều chung đụng với Lâm Nguyệt Nha dưới một mái nhà.

"Còn nữa, sau này ở nhà phải mặc quần." Vừa vào phòng ngủ, Tô Y Đường nói vọng ra.

Lâm Nguyệt Nha không rõ ràng nên nhìn xem chiếc váy mình đang mặc, mặc như vậy rất đẹp mà không phải sao, sau khi cô xem qua, cảm thấy mặc như thế này mới khoe được hết vẻ đẹp của cơ thể cô, chân cũng thấy dài hơn, nhưng mà, Tô Y Đường đã đề cập tới, cô sẽ làm theo, bởi vì lý tưởng của cô chính là làm cô vợ nhỏ ngoan ngoãn, ở bên cạnh Tô Y Đường.

"Lâm Nguyệt Nha, vào đây!" Vài phút sau, nghe tiếng Tô Y Đường gài khóa từ trong phòng ngủ truyền đến, Lâm Nguyệt Nha le lưỡi, nhưng vẫn bỏ khăn lau nhà mà đi vào phòng ngủ.

"Đồ của con tại sao để ở phòng của chú?" Anh mới thiết kế lại kiểu dáng phòng ngủ đơn giản giờ hoàn bị cô phá hư, drap trải giường và mền bị Lâm Nguyệt Nha thay thành màu hồng, dưới một góc mền còn lộ ra một cái áo lót, từ đầu giường thì bị cô biến thành bàn trang điểm, cô để đầy mỹ phẩm bảo dưỡng các loại, ngay cả phòng tắm bên trong cũng đều là đồ của cô.

"Đây là phòng của em." Lâm Nguyệt Nha vọt đến mép giường lấy áo lót đang lộ ra ném vào trong mền, ngày hôm qua cô vừa mặc, đến giờ chưa đem đi giặt!

"Phòng của con rõ ràng là phòng khách kể bên." Tô Y Đường mặc dù đầu rất đau, nhưng vẫn nhẫn nại nói chuyện với Lâm Nguyệt Nha.

"Nhưng bây giờ em muốn ở phòng này." Xem chút nữa thì Lâm Nguyệt Nha đã thốt lên nói cô muốn cùng anh ở chung một chỗ, nhưng rất may là kịp thời sửa đổi.

Cái đáp án có chút bốc đồng này làm Tô Y Đường im lặng, anh sùng sốt một lát, nghĩ đến phòng ngủ chính có thêm phòng tắm, Lâm Nguyệt Nha ở đây sẽ thuận tiện hơn, anh liền gật đầu tiếp nhận, "Được rồi, vậy con ở đây, chú ở phòng khách."

Tô Y Đường mở tủ treo quần áo, phát hiện Lâm Nguyệt Nha đem quần áo của anh và cô để xen kẽ vào nhau, anh thích màu sậm, quần tây áo sơ mi, xen lẫn của cô màu sắc rực rỡ, các loại váy có hoa văn hình vẽ, áo sơ mi, áo thun, có cảm giác rất thân mật không thể nói ra, khi anh kéo ra gần kéo màu đen anh thấy, quần lót màu xám tro của anh, và màu sắc theo phong cách của cô, các loại quần lót nhỏ lớn xếp chồng lên nhau để chung một chỗ, cả người anh lập tức nóng lên.

"Chú mệt rồi, để bữa khác rảnh rồi dọn dẹp sau." Tô Y Đường hoảng hốt đóng cửa tủ treo quần áo, chạy trốn chết.

Lâm Nguyệt Nha đứng trong phòng ngủ lăm lăm, thật không ngờ tới là Tô Y Đường luôn luôn né tránh cô, nói thế nào đi nữa cô cũng được xem là cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc, được rồi, coi như không được như hoa như ngọc, thì cũng coi như là một cô gái trẻ tuổi đi, anh thậm chí ngay cả nhìn cô lâu thêm một chút cũng không thêm.

Mở tủ đựng quần áo ra, Lâm Nguyệt Nha cẩn thận kiểm tra hết quần áo của cô, được thôi, nếu anh không chịu nhìn cô, cô liền ăn mặc mát mẻ thêm nữa, và nóng bỏng hơn để hấp dẫn ánh mắt của anh.

Hai giờ rưỡi chiều, nhân viên bảo trì đồ điện đúng hẹn tới kiểm tra và sửa chữa.

Sau khi nghỉ ngơi buổi trưa, Tô Y Đường rất cực cũng khôi phục sức khỏe vì mệt mỏi trên máy bay và đau bụng, anh mở cửa cho nhân viên bảo trì đi vào nhà, nhưng nhân viên bảo trì không vào nhà mà đứng cầm thùng dụng cụ ở cạnh cửa mà ngáy ngẩn cả người, Tô Y Đường nghi ngờ liền nhìn theo ánh mắt của nhân viên bảo trì điện.

Lâm Nguyệt Nha đứng ngay cửa phòng ngủ, mặc chiếc quần jean short màu da bò ngắn không thể ngắn hơn nữa, để lộ ra đôi chân dài thẳng tắp và thon thả, hai chân cân xứng, da mịn màng, khiến cho người vừa nhìn thấy lập tức muốn lấy tay vuốt ve.

"Lâm Nguyệt Nha!" Tô Y Đường quát lớn và giận dữ, "Đi vào phòng thay quần áo!"

"Sao vậy? Mặc như vậy bình thường mà, người ta ở Mỹ cũng mặc như thế này." Lâm Nguyệt Nha nói xong đứng ngay đó xoay một vòng, quần jean bao phủ cái mông đầy đặn lướt qua trước mắt hai người đàn ông, nhân viên bảo trì hơn bốn mươi tuổi thấy thế ánh mắt càng thêm sáng.

"Lâm Nguyệt Nha, hiện tại, lập tức, đi liền vào phòng thay quần dài nhất của con mặc vào, nếu không dừng trách tại sao chú tức giận!" Tô Y Đường thật sự nổi máu điên lên rồi.

"Nha." Lâm Nguyệt Nha không tình nguyện mà trả lời, đẩy cửa phòng ra đi vào, lần nữa đem quần jean ngắn đang bao trên cặp mông sẵn chắc thay ra, cái quần vừa rồi hai người đàn ông bên ngoài đã thấy.

Lúc này, Tô Y Hằng nghe được phía trên lầu truyền tới tiếng rống giận dữ, anh ấy lập tức thay anh trai của mình cầu nguyện, anh ấy nghĩ, chỉ có anh trai tính tình tốt và bao dung của mình mới có thể cưới Lâm Nguyệt Nha, nếu là người khác chắc cũng đã sớm tức chết, hoặc là vào bệnh viện tâm thần rồi.

"Xin mời đi hướng này." Tô Y Đường ngần ngại nhìn hướng nhắc nhở, nhân viên bảo trì hai mắt vẫn còn nhìn chăm chăm vào cửa phòng của Lâm Nguyệt Nha.

"Nha." Nhân viên bảo trì phát ra âm thanh nuốt nước miếng, chộc cho Tô Y Đường xem chút nữa là động thủ đem ông ta ném ra ngoài.

Trong lúc nhân viên bảo trì vội vàng kiểm tra thời hạn đồ điện, Lâm Nguyệt Nha đã đổi lại từ quần jean short thành quần jean bó sát dài, đi xuống lầu nhà Tô Y Hằng lấy nước uống, bởi vì tủ lạnh hư, cho nên anh liền đem nước uống trong nhà gửi vào trong tủ lạnh nhà của Tô Y Hằng, cái tên Tô Y Hằng bụng dạ hẹp hòi đó, vậy mà ngăn cản không cho cô đến gần tất cả đồ điện trong nhà anh ta.

Lâm Nguyệt Nha vui vẻ bung cái khay tinh xảo, đem ba lon bia ướp lạnh đi lên lầu, ai ngờ, vừa vào đến cửa thì bị tiếng rống của Tô Y Đường phát ra, anh nói cô biết rằng quần jean của cô ôm quá sát, không khác cái quần vừa rồi.

Tốt nhất Tô Y Đường đừng nói cho cô biết, anh là đang dùng tâm tình chăm sóc con gái dành cho cô, cô mặc như vậy so với các cô gái trên đường là kín đáo lắm rồi, vóc dáng cô không tốt, ngực lại không đầy đặn, còn bắt cô phải mặc đồ dày cộm rộng thùng thình ra ngoài, chẳng phải càng khiến cô chết thảm hay sao.

Lâm Nguyệt Nha thâm oán trong lòng, từ tủ quần áo lôi ra bộ đồ ngủ dành cho mùa đông, áo có tay, rộng thùng thình và dài đến mắt cá chân, lần này để xem anh còn dám có yêu cầu gì nữa.

Lâm Nguyệt Nha cực kỳ không có lòng tin đi ra khỏi phòng ngủ, cô hiện tại ăn mặc như không khác gì thầy tu, từ đầu đến chân, bề ngang rộng thùng thình, bất quá, cô đau lòng cho cổ họng của anh, vì không muốn để anh quát lớn tiếng nữa, nên mới chịu khuất phục.

Bên đây nhân viên bảo trì vừa kiểm tra tủ lạnh, vừa nói chuyện với Tô Y Đường: "Cô gái vừa rồi là em gái của cậu sao?" Hơn bốn mươi tuổi rồi mà còn thèm muốn, thật giống 'anh trư'.

"Cô ấy là bà xã của tôi!" Tô Y Đường nhấn mạnh hai chữ 'bà xã', người nhân viên bảo trì này cũng không soi gương xem lại bộ dạng của mình một chút, anh đoán chừng là đã có vài đứa con, lại vẫn còn dám đề ý tới Lâm Nguyệt Nha, thật là ngại vì mình đã sống quá lâu rồi!

"Nha." Nhân viên bảo trì phát giác được Tô Y Đường không hài lòng, không dám tiếp tục nói chuyện nữa, đành hoảng kiểm tra tủ lạnh.

Ngay lúc Lâm Nguyệt Nha vừa bước ra, vừa đứng nghe được Tô Y Đường nói câu "Cô ấy là bà xã tôi!", cô vui vẻ đi tới, ôm cánh tay Tô Y Đường, "Ông xã, mấy lạnh khi nào thì mới sửa xong a, người ta mặc như vậy, rất nóng nha."

Âm thanh của Lâm Nguyệt Nha cực kỳ nũng nịu, Tô Y Đường nghe được toàn thân đều nổi da gà, ngay cả nhân viên bảo trì nghe thấy chân cũng mềm nhũn ra.

Mắt Tô Y Đường mở to, không thể tin được cô bé này thậm chí tung hứng theo anh, nhưng ngại có người ngoài ở đây, còn là một người có ý tưởng không tốt với cô, anh sẽ không phủ nhận anh với Lâm Nguyệt Nha là vợ chồng, Tô Y Đường chỉ có thể yên lặng để cho Lâm Nguyệt Nha ôm cánh tay của anh.

Nhân viên bảo trì vừa kiểm tra đồ điện, vừa nhìn lên Tô Y Đường và Lâm Nguyệt Nha đứng một bên thân mật, cảm thấy thật hâm mộ, có tiền, đẹp trai, quả nhiên là tốt, anh 'Trâu già' có thể lấy được cô vợ 'cò non' như vậy, nếu là anh ta, khẳng định vui mừng đến không muốn ra khỏi cửa, cả ngày ở nhà trông chừng cô vợ nhỏ.

"Anh đang nhìn gì thế? Tủ lạnh không phải ở hướng của chúng tôi đang đứng!" Tô Y Đường vô cùng không hài lòng mà nhắc nhở, nếu thiết bị điện trong nhà không bị hư, anh chắc chắn sẽ ném cái tên háo sắc này ra ngoài.

Lâm Nguyệt Nha thấy Tô Y Đường ở trước mặt nhân viên bảo trì không có phủ nhận quan hệ của họ, liền ôm cánh tay của anh kêu 'ông xã à', 'ông xã ơ', Tô Y Đường nghe mà muốn nổi điên, nhân viên bảo trì thì muốn động dục.

Cuối cùng, Tô Y Đường cũng không nhịn được nữa, đem Lâm Nguyệt Nha trở về phòng khóa cửa nhốt cô lại, không cho cô ra ngoài.

Không có sắc đẹp quá nhiều, nhân viên bảo trì rốt cục cũng kiểm tra xong hết tất cả đồ điện, nói: "Thưa anh, những thiết bị này hư nghiêm trọng quá, không còn cách nào để sửa được nữa."

"Những thứ này tôi mới mua trong năm nay, sao có thể hư toàn bộ như vậy?" Tô Y Đường không tin được những gì lỗ tai của mình nghe thấy, nghiêm trọng hoài nghi nhân viên bảo trì này, anh ta căn bản là không nghiêm túc kiểm tra.

"Xin anh đừng nghi ngờ tay nghề của tôi, những vật dụng này hư hỏng rất nặng, không có biện pháp để sửa, cách duy nhất là anh nên mua vật dụng mới, đây là danh thiếp của tôi, nếu anh đến cửa hàng của chúng tôi, chúng tôi sẽ giảm giá cho anh." Nhân viên bảo trì nói xong, lập tức rời đi.

Tô Y Đường lập tức đem danh thiếp của nhân viên sửa chữa đưa cho anh xé thành từng mảnh vụn ném vào thùng rác, em trai thứ ba của anh còn dám vỗ ngực bảo đảm nói cửa hàng này sửa chữa rất tốt, ông chủ nghe nói là Tô Y Hoàng giới thiệu còn đích thân đến nhà kiểm tra, kết quả cũng chỉ là một tên háo sắc, anh không bao giờ.... sẽ không tin lời giới thiệu của Tô Y Hoàng nữa.

Không lâu sau, cửa hàng điện máy gần nhà cho nhân viên tới kiểm tra, cũng cho Tô Y Đường đáp án như vậy, kêu anh nên mua tất cả đồ điện mới.

Sau đó, Tô Y Đường cẩn thận hỏi thăm Lâm Nguyệt Nha lý do tại sao tất cả đồ điện trong nhà bị hư, cuối cùng anh ra quyết định không bao giờ...để cho Lâm Nguyệt Nha đụng vào bất kỳ đồ điện gì trong nhà, bởi vì chỉ cần qua tay của Lâm Nguyệt Nha thì tất cả đều hư, chưa từng có ngoại lệ.

Thật sự là anh muốn dán ở cửa phòng bếp dòng chữ "cấm Lâm Nguyệt Nha vào", nhưng anh nghĩ đến Lâm Nguyệt Nha còn rất yếu đuối trong tình cảm và lý trí, trước hết là anh mở miệng khuyên can cô, chứ không đem chuyện ra nói thẳng.

Kế hoạch "Muốn giữ được người đàn ông, trước hết giữ dạ dày của anh ta trước" của Lâm Nguyệt Nha bị mắc cạn, vì Tô Y Đường công việc bận rộn, không có thời gian về nhà ăn cơm, hơn nữa anh thích tự mình xuống bếp nấu ăn, Lâm Nguyệt Nha vài lần giãy giụa mới bỏ qua kế hoạch làm cô vợ đầu bếp xinh đẹp, không sao, mỗi người đều có một sở trường riêng của mình, cô sẽ cố gắng phát huy sở trường làm một cô vợ nhỏ đáng yêu.

Tô Y Đường từ lúc đi công tác về đã gần một tháng, giữa hai người không hề có tiến triển gì thêm, ban ngày cô lên lớp học, anh đi làm, mỗi đêm anh đều trở về nhà rất trễ, mà làm người vợ tốt thì đương nhiên vì chồng mà chờ cửa, nhưng lần nào cô cũng không hay biết mà bất giác ngủ thiếp đi, đến khi thức dậy đã thấy mình nằm ở trên giường, không biết Tô Y Đường về nhà lúc nào, lại không hưởng thụ được cảm giác hạnh phúc trong nháy mắt khi được anh ôm trở về phòng ngủ.

Vốn tưởng rằng Chủ nhật có thể ở cùng một chỗ với ông xã của cô, nhưng ông xã nhà cô lại liêu mạng làm việc, ngay cả Chủ nhật công ty cũng làm thêm giờ, căn dặn cô phải ngoan ngoãn ở nhà, vì ông xã đáng ghét nhà cô lại lo lắng tên vương tử ngu ngốc kia vẫn chưa từ bỏ ý định bắt cóc cô.

Cô không biết có nên nói cho ông xã nhà cô hay không, Richie đã tìm gặp cô và yêu cầu cô làm tình nhân của anh ta, mà cô đáp lại Richie đương nhiên là không thể nào.

Lâm Nguyệt Nha thừa dịp Chủ nhật được ở nhà mà không cần nấu cơm, đem tất cả đồ dùng trong nhà, đến sàn nhà cô cũng lau sạch sẽ, sau đó nghĩ đến tủ treo quần áo của anh, đem tất cả quần áo của anh mang ra ngoài, ở trong phòng khách cắm bàn ủi vào ổ điện để cho nóng lên, tuy Tô Y Đường đã ra lệnh cấm cô không được đến gần tất cả các thiết bị điện, nhưng đứng ủi quần áo rất dễ, khi ở Mỹ cô thường thấy bạn chung phòng với cô hay sử dụng, đối với cô chắc sẽ không thành vấn đề.

Cắm hơn nửa giờ, quần áo còn một đồng lớn mà bàn ủi chưa nóng, Lâm Nguyệt Nha lấy bàn dùng để ủi đồ để bàn ủi lên trên, lười biếng nằm trên ghế sofa lim dim ngủ, quyết định nghỉ xả hơi một chút rồi tiếp tục ủi, ai ngờ lại mơ mơ màng màng nằm ngủ quên trên ghế sofa.

Đột nhiên, còi báo động có hỏa hoạn của cao ốc vang lên, cuối tuần mọi người đang ở trong nhà vội vàng đẩy cửa đi ra cầu thang chạy xuống lầu.

Lâm Nguyệt Nha tuy mơ màng nhưng cô nghe được âm thanh rất rõ ràng, vẫn lật người muốn ngủ thêm chút nữa, lúc này, hệ thống phòng chống cháy trên trần nhà đột ngột xả ra nước lạnh như băng, làm toàn thân cô ướt sũng.

Lâm Nguyệt Nha bị giật mình, lật người ngồi dậy, lúc này mới phát hiện ra trong phòng nồng nặc khói trắng, hệ thống chống cháy trên trần nhà đang liên tục phun nước.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Lâm Nguyệt Nha đang bị sặc, nơi phát ra khói là ngay chỗ bàn ủi và đồng quần áo của Tô Y Đường, quần áo hoàn toàn bị cháy rụi, nơi hỏa hoạn đã được dập tắt, cô chạy vọt đến cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, dưới lầu đông nghẹt người đang đứng bên dưới.

"Lâm Nguyệt Nha! Lâm Nguyệt Nha! Bà có ở trong nhà không vậy?" Tô Y Hàng ở ngoài cửa dùng sức gõ cửa, anh trai lấy lại chìa khóa dự phòng của anh, anh chỉ có thể dùng bả vai đập vào cánh cửa, khi vừa nghe báo cháy thì anh đã chạy xuống lầu, vừa thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện địa phương có khói là nhà của anh trai anh, anh lập tức nghĩ đến 'vua' gây họa Lâm Nguyệt Nha, vội vàng chạy vào cầu thang xông lên lầu, lại chạy lên tầng lầu mười hai, thật là dễ dàng để lấy mạng của anh.

Lâm Nguyệt Nha vội vàng chạy ra mở cửa, nhân viên chữa cháy cũng chạy vọt vào, kiểm tra hết mọi nơi ở trong nhà của Tô Y Đường.

Tô Y Hàng nhìn thấy đồng quần áo cháy sạch nằm ngổn ngang, thật muốn té xỉu, "Nhân viên chữa cháy muốn kiểm tra, chúng ta đi xuống trước, đợi chút rồi còn phải đi khai báo." Mặc dù rất muốn nổi giận, rất muốn đánh người, nhưng Tô Y Hàng đã cố gắng tự chủ lớn nhất của bản thân mình để không quát tháo ra.

"Nha." Vẻ mặt Lâm Nguyệt Nha rất đáng thương, tóc, quần áo đều ướt đẫm, trên gương mặt dính đầy nước, thoát nhìn rất chật vật.

Hệ thống điện của tòa nhà nhân viên chữa cháy còn đang kiểm tra, chưa có khôi phục, nên Tô Y Hàng không thể làm gì khác hơn là đến cầu thang bộ với Lâm Nguyệt Nha đi xuống lầu.

Hai người vừa đi xuống tới dưới lầu, Tô Y Đường liền chạy đến trước mặt, dùng sức đem Lâm Nguyệt Nha, mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực.

Tô Y Đường toàn thân ướt đẫm mồ hôi, ôm thân thể không ngừng run rẩy của Lâm Nguyệt Nha, đang ở công ty thì nhận được điện thoại của người quản lý tòa nhà, nói nhà anh bị cháy, nhân viên chữa cháy cũng đã đến, kêu anh nhanh chóng về để giải quyết.

Sau khi cúp điện thoại anh lại hoảng hốt, nghĩ tới lời dặn lúc sáng của anh kêu Lâm Nguyệt Nha ở nhà không cho ra ngoài, anh lo lắng Lâm Nguyệt Nha

còn kẹt trong đám cháy, dọc đường anh lái xe điên cuồng, trong đầu là hình bóng sợ hãi của Lâm Nguyệt Nha bị kẹt trong đám lửa lớn.

Lòng anh như bị lửa đốt anh không biết bản thân mình đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ để quay về nhà, tìm trong đám người ở dưới lầu anh không thấy bóng dáng Lâm Nguyệt Nha, anh đã gần như ngất xỉu, vừa nhìn thấy Lâm Nguyệt Nha đi theo Tô Y Hàng từ sau lưng bước tới, mặc dù có vẻ chật vật nhưng cô ấy còn sống, cô ấy vẫn còn sống.

Tô Y Hàng ở một bên nháy mắt mấy cái với Lâm Nguyệt Nha, ra hiệu cho cô tận hưởng giờ phút này.

Lâm Nguyệt Nha vẫn còn mơ màng từ khi bị nước làm tỉnh, tới vô tội bị mang xuống lầu, cho đến khi bị Tô Y Đường ôm chặt vào trong ngực, cô mới thật sự tỉnh táo lại, cô mỉm cười, hình như đã quên mình đang bị hoảng sợ do lửa lớn vây xung quanh, cười trộm và hưởng thụ cảm giác nằm trong ngực Tô Y Đường.

Tô Y Đường rốt cục tỉnh táo lại, không còn run rẩy, buông Lâm Nguyệt Nha ra, nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt rất ác liệt, làm cô nổi da gà, Tô Y Đường một tay nắm cô, dùng tay còn lại hung hăng đánh vào mông cô hai cái.

Lâm Nguyệt Nha không hiểu tại sao lại bị đánh, cái mông bị đánh đau làm cho cô bối rối, cô nhìn chăm chăm Tô Y Đường, nước mắt chậm rãi trào ra khóe mắt.

"Con cái cô nhóc này, nếu mà còn có lần sau, không chỉ là bị đánh vào mông hai cái thôi đâu nha!"

Thật là tức chết Tô Y Đường rồi, anh giận Lâm Nguyệt Nha luôn luôn gây họa để cho anh phải lo lắng, đầu tiên là chọc đến tên vương tử chó má kia, bây giờ là xảy ra trận hỏa hoạn này, anh tự trách bản thân mình để Lâm Nguyệt Nha ở nhà, cô là sinh viên tuổi đời t còn trẻ, khẳng định là mất hứng khi bị bắt ở nhà không cho ra cửa, gây ra họa cũng không thể hoàn toàn trách cô..... Tất cả sự sợ hãi, cảm giác tội lỗi, mâu thuẫn, đấu tranh kia anh biến thành hai cái tát đánh vào mông nhỏ của Lâm Nguyệt Nha.

"Anh, được rồi, về nhà nói sau." Tô Y Hàng nhìn nước mắt Lâm Nguyệt Nha rớt xuống, vội vàng khuyên can.

"Còn dám khóc, sao không nhìn xem mình đã gây ra họa gì, chỉ còn chút nữa là đem nóc của tòa nhà đốt sạch rồi!" Nếu không nhờ cao ốc có gắn thiết bị phòng cháy tốt thì... Tô Y Đường tức giận nuốt không trôi, quát lớn.

Lâm Nguyệt Nha cảm thấy thật ủy khuất, dùng sức cắn môi dưới không cho nước mắt rơi xuống, dùng ánh mắt đáng thương cầu xin tha thứ nhìn Tô Y Đường.

Tô Y Đường không đành lòng, sắc mặt căng thẳng dịu xuống, giọng nói cũng hòa hoãn lại: "Lau nước mắt đi, đừng khóc nữa."

"Ồ....." Tô Y Đường không còn hung hăng, ủy khuất của Lâm Nguyệt Nha cũng dâng lên, cô nức nở một tiếng rồi nhào vào trong ngực Tô Y Đường khóc lớn, cô cũng không biết chuyện gì xảy ra thì bốc cháy, cô chỉ muốn làm một người vợ hiền giúp anh chút chuyện nhỏ mà thôi, nhưng lần nào cũng mang tới phiền phức cho anh.

Nhân viên chữa cháy vốn định tìm đầu sỏ gây ra hỏa hoạn giáo dục một phen, nhưng tận mắt thấy Tô Y Đường đánh vào mông Lâm Nguyệt Nha, lại nhìn thấy cô khóc thảm thiết như vậy, bọn họ lặng lẽ bỏ ngay ý định đó.

Hàng xóm vừa bắt đầu còn trách cứ coi nhà ai bốc cháy, làm liên lụy đến bọn họ, làm bọn họ hoảng sợ từ trên nhà chạy xuống lầu, sau khi thấy đáng vẻ dễ thương và hoảng sợ của Lâm Nguyệt Nha, lại đang khóc tức tưởi như vậy, bọn họ bắt đầu an ủi Lâm Nguyệt Nha.

"Được rồi, được rồi, đừng trách cô ấy nữa, chỉ là đứa bé thôi mà, ham vui là chuyện bình thường." Ở căn hộ cao cấp hàng xóm bình thường ít có lui tới, nếu không có chuyện này xảy ra, mọi người thỉnh thoảng gặp nhau cũng chỉ gật đầu chào hỏi, mỉm cười với nhau mà thôi.

"Đúng vậy, đừng nên đánh trẻ con, nếu không chúng ta sẽ bị mang tiếng là bạo lực gia đình." Một người phụ nữ lớn tuổi giàu có nói, chẳng qua là chạy từ nhà xuống lầu mà thôi, xem như là vận động thân thể, hơn nữa mỗi nhà đều thiết lập phòng cháy chữa cháy riêng biệt, nhà của bọn họ cũng không bị dính nước, hơn nữa cũng không có thiệt hại gì đáng kể, đừng làm khó dễ đứa nhỏ.

"Làm cha thì cần phải kiên nhẫn, đừng nên đánh con gái mình." Nhớ đến đứa con gái ngọc Áu Cát Tang của mình đang du học nước ngoài, liền lên tiếng khuyên nhủ.

Lâm Nguyệt Nha đang khóc nức nở, nhưng những người hàng xóm mỗi người một câu, khiến cô đang thương tâm biến thành tức giận, những người này chẳng lẽ không có mắt sao? Cô có nơi nào giống đứa bé, Tô Y Đường nơi nào lại giống người làm cha?

"Anh ấy là chồng của tôi, tôi là vợ anh ấy! Mất các người có vấn đề, tôi có thể giới thiệu một bác sĩ khoa mắt giỏi cho mọi người!" Lâm Nguyệt Nha tức giận ngẩng đầu lên, híp mắt quét một vòng những người đang vây xem, lớn tiếng tuyên bố.

Nghe nghị luận của hàng xóm làm Tô Y Đường dở khóc dở cười, mà Lâm Nguyệt Nha tức giận giương nanh múa vuốt khiến anh cảm thấy lúng túng, anh đưa tay nắm tay Lâm Nguyệt Nha, anh gạt đầu tạ lỗi với hàng xóm rồi sau đó kéo cô lên lầu, sau khi nhân viên chữa cháy kiểm tra hoàn tất, hệ thống điện cũng khôi phục lại bình thường, khuyên mọi người quay trở về nhà của mình.

Nhìn Tô Y Đường và Lâm Nguyệt Nha đi vào cao ốc, những hàng xóm đó cũng không vội giải tán, bắt đầu xúm lại tám chuyện với nhau.

Tô Y Đường thật không thể tin được vào mắt mình nữa, đầu năm nay anh mới sửa chữa lại ngôi nhà, tại sao bây giờ lại biến thành 'vùng sông nước bùng

biên', những thiết bị điện vừa mua mới nay hoàn toàn bị hư hỏng, ghế sofa bằng da thật, thảm bằng da dê của anh..... Còn một đồng bị cháy đen dưới đất anh không nhìn ra được đây là vật gì, đợi một chút, đó không phải là quần áo của anh sao? Tây trang, áo sơ mi, quần, còn có vớ và quần lót, bị đốt bị ướt, hoàn toàn không thể nhìn ra được.

Lâm Nguyệt Nha nhìn giống hệt cô vợ nhỏ, định vào dọn dẹp, đầu cúi thấp, đứng ở cạnh cửa, cô mới vừa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng khách cũng bị hù dọa, tại sao có thể như vậy, tại sao lại có thể bốc cháy được? Trước lúc cô ngủ vẫn còn tốt mà?

"Lâm Nguyệt Nha!" Tô Y Đường tức giận rống to lên, âm thanh của anh vang dội cả cao ốc.

"Anh cả thật là tội nghiệp." Tô Y Hằng xuống lầu trở về nhà của anh, nằm trên ghế sofa bày tỏ thương tiếc với anh trai của mình, aiz, anh trai mặc dù đang thời kỳ mạnh khỏe cường tráng, nhưng bị Lâm Nguyệt Nha hết lần này đến lần nọ, liên tiếp gây ra hai ba tai họa không biết anh trai vì quá tức giận bị đột quỵ mà chết sớm không nữa.

Trong nhà Tô Y Đường hầu hết đều cần phải sửa chữa lại toàn bộ nội thất và tất cả đồ dùng nội thất do thấm nước làm phòng nứt và bị hư, mức độ thiệt hại thật lớn nên anh cần tu sửa lại toàn bộ, Tô Y Đường và Lâm Nguyệt Nha chỉ có thể nấu ăn ở nhà Tô Y Hằng.

Không cần Tô Y Đường nhắc nhở, Tô Y Hằng liền đề phòng Lâm Nguyệt Nha rất chặt chẽ, chỉ sợ cô đốt nhà của anh, anh mới vừa tốt nghiệp từ sở nghiên cứu ra không bao lâu, không có tài chính rộng rãi như anh cả mà muốn tu sửa khi nào cũng được.

Lâm Nguyệt Nha cảm thấy rất chán nản, bây giờ chỉ cần gặp một trong những người hàng xóm trong thang máy, họ đều hỏi thăm cô về sự việc kia, còn hỏi cô có bị chồng cô đánh hay không, nếu bị đánh thì phải nhanh chóng báo với cảnh sát.

Rõ ràng cô chỉ muốn làm một người vợ đảm đang, lại làm cho hàng xóm xung quanh đều biết cô là người chuyên gây họa, cô muốn làm một người vợ hiền tuệ lại khiến cho ông xã của mình mang tiếng là người đàn ông bạo lực, liên tục mấy ngày như vậy, Lâm Nguyệt Nha cũng đau lòng đến bị bệnh mất không còn chút khí sắc nào.

Buổi chiều thứ sáu, đại diện lớp đến gặp cô, trong lớp có buổi gặp mặt, hỏi cô có muốn tham gia không, Lâm Nguyệt Nha tính cự tuyệt, nhưng nghĩ đến khi về nhà phải nhìn đến khuôn mặt lạnh như băng của anh, ngay cả Tô Y Hằng gần đây cũng bận bịu công việc, không lúc nào tìm được anh, Tô Y Đường lại luôn khuyên cô nên tiếp xúc nhiều với các bạn trong lớp, phát triển tình cảm, cho nên bất đắc dĩ anh mới đồng ý.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sáu giờ tối thứ bảy, các cô gái rất vui mừng khi tham gia, hơn nữa phái nữ tham gia thì không tốn tiền, sau khi đi»nd«ank«eq»yd«onLâm Nguyệt Nha và các bạn đến vào nhà hàng thì cô cảm thấy kỳ lạ, cô mới biết mình bị lừa, đây không phải là họp lớp mà chính là cuộc gặp gỡ để trai gái tìm hiểu lẫn nhau.

Lâm Nguyệt Nha lập tức thay đổi sắc mặt, đi tìm trưởng ban đại diện chất vấn: "Minh đã kết hôn, tại sao lại gạt mình đến buổi xem mắt ngày hôm nay."

"Ok, ok, cũng đâu có gì quan trọng, nếu như bạn không thích, sau khi ăn xong bạn có thể ra về, chứ đừng đem lý do đã kết hôn ra làm bia đỡ đạn." Thay mặt ban đại diện là một cô gái đáng cao xinh đẹp, cũng thừa nhận đáp án, cuộc»nd«ank«eq»yd«on gặp gỡ ngày hôm nay là ý kiến của các bạn nam sinh Y Khoa, điều kiện rất tốt, cho nên cô mới sẵn sàng mà lừa gạt Lâm Nguyệt Nha tham gia chung, để bảo đảm cho bên nữ sinh cũng rất có 'phẩm chất'.

"Tôi phải đi." Đối diện Lâm Nguyệt Nha là một học sinh nam thấy thế trong lòng sợ hãi, không muốn ở lại dù chỉ là một giây, cô đã là vợ của người ta, cũng không có ý định hồng hạnh vượt tường, tham gia vào các hoạt động như vậy chỉ tự chuốc thêm phiền phức.

"Không được!" Ban đại diện nở nụ cười xinh đẹp, nói nhỏ bên tai Lâm Nguyệt Nha với giọng cứng rắn, "Bạn ngồi đằng hoàng cho mình, tui mình sẽ không cho bọn họ thông tin của bạn, như vậy được không, chẳng lẽ đến như thế mà bạn còn không nể mặt của mình sao?"

Lâm Nguyệt Nha quan sát một vòng để xem xét tình hình, tổng cộng có tám nữ sinh, cô bị kẹt ở giữa bọn họ, hiện tại cô muốn chạy đi thì đoán chừng bọn họ sẽ ngăn cản cô, Lâm Nguyệt Nha đành bất lực đành phải bỏ đi ý định rời khỏi nơi này.

"Cười một cái, bạn như vậy sẽ dọa người đối diện chạy mất." Ban đại diện được voi đòi tiên nói thầm bên tai cô.

Lâm Nguyệt Nha nhìn không được liếc xéo một cái, cô ở lại đã cho bọn họ mặt mũi rồi, còn không có ý định ở đây bán rẻ nụ cười của mình.

Trong lúc bọn họ dò xét, hấp dẫn nhau, Lâm Nguyệt Nha nhắm chán ngó đồng nhìn tây, sờ tây một chút, đồng sờ một cái, cô đi»nd«ank«eq»yd«onkhông quan tâm đến nam sinh ngồi đối diện là dài hay tròn, người đàn ông cô quan tâm chỉ có một..... hiện tại là chồng trên danh

nghĩa, sau này sẽ là chồng thực sự của cô, Tô Y Đường.

Lúc này, cánh cửa nhà hàng mở ra, một nam một nữ bước vào, Lâm Nguyệt Nha nhìn chăm chăm vào hai người đó, tròng mắt cũng muốn rớt ra ngoài.

Động tác của cô quá rõ ràng, làm cho tám nam bảy nữ trên bàn cũng nhìn theo, đây chẳng qua là một cặp nhìn rất xứng đôi thời, không có gì để xem hết.

Bồi bàn dẫn hai người họ đến một cái bàn kê bên ngồi xuống, ở giữa hai bàn được ngăn cách bởi một bồn hoa xanh biếc, chia die>nd<=ank<equ>y>d<=on>cách thành hai không gian độc lập, mà Lâm Nguyệt Nha bên này đang nắm thật chặt bàn tay, cố gắng đè nén tâm tình đang xúc động của mình.

Tô Y Đường vẫn còn giữ liên lạc với Triệu Hân Kiệt, chẳng lẽ bọn họ thật sự có tình cảm với nhau?

Triệu Hân Kiệt lúc trước có đến tham dự hôn lễ của bọn họ, tuy biểu hiện rất có phong độ, nhưng Lâm Nguyệt Nha nhìn thấu die>nd<=ank<equ>y>d<=on>tình yêu trong mắt của cô gái kiều ngạo lạnh lùng ấy, khi đó, cô đã từng đắc ý vì mình quá may mắn khi ra tay trước, thắng là vua, không nghĩ tới người phụ nữ này lại lên lút ra tay ở sau lưng cô.

Lâm Nguyệt Nha ngồi thẳng lên, sau lưng dựa vào ghế dựa, nghiêng lỗ tai về hướng bồn hoa chia cắt bàn Tô Y Đường và Triệu Hân Kiệt có die>nd<=ank<equ>y>d<=on>gắng nghe xem họ nói gì, nhưng cô cố gắng thể nào cũng không nghe được nửa chữ.

"Bạn học Lâm, bạn đang làm gì vậy?" Trãi qua màn giới thiệu lúc đầu, ba nam sinh hàng đầu của Khoa Y đều đối với Lâm Nguyệt Nha có hứng thú, làm cho đám nữ sinh bên này đều mất hứng, mà một trong ba nam sinh được chú ý nhất học viện thắc mắc không nhìn được nên hỏi thăm.

"Bất gian!" Lâm Nguyệt Nha cay đắng nói ra.

Về mặt dữ tợn thêm ánh mắt hung ác, dọa cho nam sinh của học viện Y Khoa rùng mình một cái lập tức tránh xa cô ra.

"Y Đường, mấy ngày gần đây em đã suy nghĩ rất cẩn thận, anh không phải là người lừa gạt tình cảm die>nd<=ank<equ>y>d<=on> và vô có lãng phí thời gian người khác, chúng ta rất ăn ý với nhau, và tiến tới hôn nhân là tiền đề kết giao, có phải không?" Triệu Hân Kiệt uống một hớp cà phê, có một chút khăn trương.

"Xin lỗi." Nhận được lời mời của Triệu Hân Kiệt anh rất ngạc nhiên, vì anh cảm thấy nợ Triệu Hân Kiệt một lời xin lỗi, nên anh chấp nhận cuộc hẹn để chính thức nói xin lỗi cô ấy.

"Anh đang có chuyện gì khó nói sao?" Triệu Hân Kiệt hạ mình xuống, "Nếu anh có nỗi khổ tâm, em sẵn sàng nghe anh giải thích, cũng nguyện ý chờ anh."

Giây phút nghe được tin Tô Y Đường kết hôn, cô đã tức điên lên, nhưng đột nhiên nhận ra rằng mình die>nd<=ank<equ>y>d<=on> đã yêu anh hơn tưởng tượng của mình và rất khát vọng sự quan tâm và chăm sóc của anh, cô chỉ nghĩ Tô Y Đường là một người đàn ông xứng với cô, cho đến giờ phút này, cô mới nhận ra rằng mình đã yêu anh và không muốn mất anh.

Lấy thân phận của cô, niềm kiêu hãnh và thận trọng, tất cả đều chấm hết vào lúc Tô Y Đường kết hôn, nhưng thời gian này cô nghĩ, nếu là người đàn ông khác vì nữ sinh trẻ tuổi mà si mê vứt bỏ cô, cô sẽ chấp nhận, nhưng, anh là Tô Y Đường, anh vốn không phải là người đàn ông phù phiếm, vì vậy cô mặt dày tìm đến anh, hi vọng nghe được lời giải thích của anh, cô không ngại cuộc hôn nhân rồi rắm của anh rồi sau đó tái kết hôn với cô.

Tô Y Đường đã ngạc nhiên khi nghe Triệu Hân Kiệt nói như vậy, anh và Triệu Hân Kiệt qua lại được sáu tháng, hai người chỉ gặp mặt vài lần, nhưng anh vẫn cho rằng Triệu Hân Kiệt giống anh, là người die>nd<=ank<equ>y>d<=on>ly trí và lạnh nhạt trong tình yêu, tìm kiếm người cùng chung chí hướng, có thể cả đời làm bạn, anh không nghĩ đến một cô gái kiều ngạo như Triệu Hân Kiệt sẽ nói những lời như vậy với anh.

"Tôi không có nỗi khổ tâm gì, thật xin lỗi, là tôi đã phụ em, em là người phụ nữ vô cùng tốt, em nhất định sẽ gặp die>nd<=ank<equ>y>d<=on>được đối tượng tốt hơn." Tô Y Đường hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Triệu Hân Kiệt nói, bỏ qua Triệu Hân Kiệt thật sự là bỏ lỡ một người bạn đồng hành tốt, nhưng chỉ là bạn cùng chung chí hướng, không phải là bạn cả đời về phương diện tình yêu.

"Có lẽ em sẽ gặp được người tốt hơn, nhưng không bao giờ...em yêu...được người đàn ông khác nữa..." Triệu Hân Kiệt chưa xốt nói, cô vươn tay, làm gan nắm tay Tô Y Đường đang cầm tách cà phê, "Em thật không được sao?"

"Cô dĩ nhiên không được!" Lâm Nguyệt Nha vọt ra từ chỗ ngồi ở giữa các bạn nữ, hay tay chống hông đứng bên cạnh Tô Y Đường, về mặt hung hăng, trả lời giùm Tô Y Đường, mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm tay của Tô Y Đường, "Lấy tay ra, đừng chạm vào người đàn ông của tôi."

"Nguyệt Nha!" Tô Y Đường rất kinh ngạc khi gặp Lâm Nguyệt Nha ở chỗ này, vội vàng cầm tay Lâm Nguyệt Nha, ngăn cản cô die>nd<=ank<equ>y>d<=on>không được náo loạn, mọi người trong nhà hàng đang nhìn bọn họ, đối với cô hay Triệu Hân Kiệt đều là tổn thương.

Cảnh này nhìn vào trong mắt Lâm Nguyệt Nha, chắc chắn chính là Tô Y Đường bảo vệ và đau lòng vì Triệu Hân Kiệt, để cho Lâm Nguyệt Nha vốn không có nhiều lý trí trong nháy mắt bị lừa ghen thù đốt sạch, "Cô Triệu, Y Đường và ta đã kết hôn, xin cô cách xa anh ấy một chút được không?"

"Nếu như tôi không làm, thì cô chính là người chen ngang, có phải không?" Triệu Hân Kiệt bị đã chịu đủ nhục, mất hết thể diện, tiếp tục mất thể diện nữa cũng không sao.

"Mới không phải, năm tuổi thì tôi đã biết Tô Y Đường, năm mười hai tuổi thì tôi đã bắt đầu thích anh, tôi biết anh ấy trước cô, tôi thích anh ấy thích anh ấy rất nhiều năm rồi!" Lâm Nguyệt Nha lớn tiếng phản kích lại.

"Đó là ảo tưởng ngây thơ của con nít, mười hai tuổi? Cô biết yêu là gì sao?" Triệu Hân Kiệt dùng giọng điệu giễu cợt nói.

"Vậy thì thế nào? Ít nhất tôi đã thắng, người đàn ông này đã kết hôn với tôi!" Lâm Nguyệt Nha vô cùng kiêu ngạo tuyên bố.

"Nguyệt Nha!" Vẫn không thể ngăn cản được Lâm Nguyệt Nha bắt buộc Tô Y Đường phải đứng lên, "Thật xin lỗi, Triệu tiểu thư, đây là lỗi của tôi, tôi không có quân vợ cho tốt, nên mới đem lại phiền phức cho em" die>nd<=ank<equ>y>d<on>Câu nói đầu tiên vạch rõ giới hạn với Triệu Hân Kiệt, sau đó lấy thể tín dụng ra tính tiền, không muốn cho Lâm Nguyệt Nha tiếp tục náo loạn ở đây.

"Tô Y Đường, em chỉ muốn hỏi anh, thời gian cùng em tìm hiểu, anh có thích em hay không?" Nước mắt của cô gái mạnh mẽ rất quý giá, Triệu Hân Kiệt khóc nhìn Tô Y Đường, bắt buộc anh phải cho cô một đáp án.

"Không có, không có, không có!" Không đợi Tô Y Đường trả lời, Lâm Nguyệt Nha ngây thơ mở miệng hét to.

"Nguyệt Nha!" Trọng giọng nói của Tô Y Đường tràn đầy cảnh cáo.

"Tô Y Đường, tại sao anh lại như vậy, em yêu anh, em thật lòng yêu anh mà!"

Lâm Nguyệt Nha dùng sức hất tay Tô Y Đường đang nắm cổ tay của cô, cô không phải là mẫu người anh thích, bởi vì cô trẻ tuổi, vì cô không biến tiến lùi, vì cô không phải người phụ nữ mạnh mẽ xứng đôi với anh! Lâm Nguyệt Nha càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng đau lòng.

"Em bắt đầu thích anh từ lúc em mười hai tuổi, anh biết tâm tình khi đó ngọt ngào và chua xót bao nhiêu không? Nhưng lúc đó anh đang có Bành Trân Trân, tất cả mọi thứ của em đều sụp đổ. Sau đó, anh chia tay die>nd<=ank<equ>y>d<on>với Bành Trân Trân, em đã nói rõ ràng với anh là chờ em trở về, đợi em lớn lên sẽ lấy anh, anh lại cùng người phụ nữ này qua lại, anh biết lúc em ở Mỹ vì gấp gấp đi đến sân bay cho kịp giờ máy bay khởi hành xem chút nữa đã gây ra tai nạn giao thông rồi không? Em sợ sẽ không trở về kịp mà ngăn cản anh!"

"Nguyệt Nha, không cho con nói bậy." Tô Y Đường choáng váng vì lời tỏ tình của Lâm Nguyệt Nha, anh không thể tin những gì mình nghe được, chỉ muốn ngăn cả không cho cô nói tiếp, sợ cô phá hư không khí giữa bọn họ.

"Em không có nói bậy, em thật sự yêu anh!" Lâm Nguyệt Nha bằng bất cứ mọi giá, không cần biết là ở nơi công cộng hay ở đâu, hoặc là sau khi anh nghe được sẽ lánh xa cô vạn dặm, cô vẫn kiên quyết nói cho anh biết, "Em yêu anh, sao anh không thấy, Tại sao anh vẫn xem em như một đứa trẻ? die>nd<=ank<equ>y>d<on>Em trưởng thành rồi, em hai mươi tuổi, anh chỉ lớn hơn em có mười hai tuổi thôi, anh có nhớ là đã bao nhiêu năm em không kêu anh bằng chú? Bởi vì em muốn anh là người đàn ông của em, mà không phải là chú!"

"Lâm Nguyệt Nha, chúng ta về nhà rồi hãy nói!" Rốt cuộc, Tô Y Đường nhận thức được Lâm Nguyệt Nha là nghiêm túc, không phải là trò đùa dai hay gây sự phá hoại anh và Triệu Hân Kiệt gặp mặt, trong phòng ăn mọi người đang nhìn bọn họ, còn có một nhóm sinh viên đại học đang chỉ chỉ chỏ chỏ anh không muốn đem chuyện riêng ra nói ở đây.

"Em không muốn!" Nếu như lần này không nói ra hết, chờ đến lần sau, không biết là khi nào, "Em yêu anh, em cũng đã gả cho anh, cho dù là lý do gì, anh đã là ông xã của em, em là bà xã của anh, em thật lòng muốn làm một người vợ tốt, anh biết đêm tân hôn bị bỏ lại một mình cảm giác thế nào không? Anh có biết mới tân hôn mà chú rể lại đi công tác nửa tháng, để cho cô dâu một mình phòng không chiếc bóng cảm giác thế nào không? Em là phụ nữ, là vợ hợp pháp của anh, tại sao anh không nhìn em dù chỉ một lần?"

"Xin lỗi, Cô Triệu, tôi sẽ tìm thời gian để đến tạ lỗi với cô." Tô Y Đường không bao giờ... để cho Lâm Nguyệt Nha tùy hứng nữa, anh cố gắng che dấu kinh ngạc trong lòng, cầm tay Lâm Nguyệt Nha, Lâm Nguyệt Nha giùng giàng giống như con thú nhỏ đang tức giận, buộc anh phải bế Lâm Nguyệt Nha vác lên vai anh và rời khỏi nhà hàng.

Một màn kịch náo động đã được hạ màn, mọi người trong phòng ăn từ từ tỉnh táo lại, to nhỏ nghị luận màn trình diễn vừa rồi thật thú vị, có vài người nhận ra được thân phận của Tô Y Đường và Triệu Hân Kiệt, đã lấy điện thoại di động ra truyền tin tức đi.

Bảy nữ tám nam đang ngồi bàn kế bên tham gia buổi gặp mặt tìm hiểu cũng trợn to hai mắt, cô gái xinh đẹp ban đại diện cũng không dám tin tưởng Lâm Nguyệt Nha thật sự đã lập gia đình, mà còn là hoành đao đoạt ái, "Tiểu tam" thành công thượng vị, hơn nữa lại gả cho người mình đã từng kêu là chú, như vậy cũng quá dữ dội đi!

"Bạn học Phùng, ý của bạn là sao, tìm người đã kết hôn đến tham gia giao lưu, lừa gạt tiền của chúng tôi, bạn có biết một bữa ăn giá bao nhiêu không?"

Sinh viên tài giỏi nhất của Khoa Y bắt đầu ríu rít oán trách, làm cho ban đại diện muốn phát điên, ban đại diện quyết địnhdie>nd<=ank<equ>y>d<on>lấy vốn lẫn lời của món nợ này tính lên đầu của Lâm Nguyệt Nha.

Tô Y Đường khiêng Lâm Nguyệt Nha đến bãi đậu xe, đem cô nhét vào trong xe, một chút động tác thương hoa tiếc ngọc cũng không có Lâm Nguyệt Nha bị nhét vào trong xe sau sự kiện hung hăng ở trong nhà hàng vừa rồi, kiêu ngạo ương ngạnh, giờ đây nhìn cô rất cô đáng thương ngồi bên cạnh ghế tài xế đầu cúi xuống thấp, bắt đầu hoảng sợ. Cô luôn luôn là một người bốc đồng nóng nảy, trước nay gặp chuyện cô đều xông lên trước rồi nói sau, về phần hậu quả, chuyện gì đến thì đến, cô không quan tâm, nhưng lần này, có thể sẽ bị Tô Y Đường chán ghét mình, suy nghĩ đến đây cô liền sợ hãi.

Trên xe sắc mặt Tô Y Đường u ám, nhìn Lâm Nguyệt Nha trốn ở ghế ngồi, vẻ mặt sợ hãi lo âu, anh không nhìn được thờ dài, đưa tay giúp cô thắt dây an toàn, Lâm Nguyệt Nha thấy anh vươn tay, hù dọa cô sợ đến co rúm người lại, mới vừa rồi người lớn tiếng là cô, bây giờ lại còn dám giả bộ đáng thương.

Mặc dù trong lòng đang suy nghĩ vài chuyện, liên tục rối rắm, khiến anh sắp phát điên, bùng nổ, nhưng anh cố gắng vững vàng lái xe, không để tâm tình

bộc lộ ra bên ngoài, bên tai của anh ong ong vang lên, tiếng rống của Lâm Nguyệt Nha lúc còn ở trong nhà hàng hiện lên ở trong đầu anh.

Lý trí của anh từng nhắc nhở anh, Lâm Nguyệt Nha còn nhỏ, căn bản không biết thế nào là tình cảm trai gái, đối với anh như tình cảm của con cái quần quít người cha, cũng không phải là tình yêu, anh là người đàn ông chừng chạc, còn là bạn của cha cô, anh không thể đi theo cô, càng không thể thừa dịp cô tuổi còn nhỏ mà chiếm tiện nghi của cô.

Nhưng...Rõ ràng là có đã có quyết định từ sớm, tại sao anh lại cảm thấy rất khó khăn anh do dự và muốn vùng vẫy? Tô Y Đường dùng sức vào bánh tay lái, trên mu bàn tay cũng toát ra gân xanh.

"Tô Y Đường, em không muốn nguy trang nữa." Lâm Nguyệt Nha suy nghĩ thật lâu, cảm thấy dù sao tiến cũng một đao, lùi cũng một đao, đường nào cũng chết, không bằng chết một cách thoải mái.

"Em thật lòng yêu anh, em biết nhất thời anh rất khó tiếp nhận, nhưng em đã yêu anh rất nhiều năm, yêu anh chính là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của em, anh có biết lúc nghe được mình sẽ gả cho anh, em vui mừng đến như thế nào không?" Nhớ tới đêm tân hôn cô ăn mặc tí mỉ, bỏ qua sự căng thẳng trong lòng mình mà chuẩn bị quyến rũ anh, không ngờ anh chẳng thèm nhìn cô một cái, lại vội vàng tránh cô thật xa.

"Không nên nói nữa." Tô Y Đường đè nén mà nói ra, anh rất sợ, sợ mọi chuyện sẽ thay đổi, anh sợ không cách nào khống chế bản thân mình.

"Cho dù anh không thích nghe, nhưng em vẫn muốn nói, bất kể trong lòng anh nghĩ như thế nào, em sẽ không ly hôn! Đơn thỏa thuận ly hôn kia em đã đốt nó rồi, em sẽ chờ anh, đợi anh tiếp nhận em, chờ đến ngày anh yêu em, chờ cả đời em cũng không sợ!" Lâm Nguyệt Nha cắn răng, nhìn chằm chằm phía trước, không dám nhìn Tô Y Đường, lớn tiếng nói ra hết lời trong lòng.

Lòng Tô Y Đường căng thẳng, tay run lên, xem chút nữa xe đã đụng vào dải phân cách.

"Lâm Nguyệt Nha, từ giờ trở đi, đừng để chú nghe được giọng nói của con, nếu không, có chuyện gì xảy ra gì thì chú không thể bảo đảm" Giọng Tô Y Đường căng thẳng, đè nén tâm tình, anh không dám nhìn Lâm Nguyệt Nha, chỉ có thể cố gắng duy trì vững vàng tốc độ xe, an toàn lái xe về nhà.

Tô Y Đường xuống xe trước, vào thang máy, Lâm Nguyệt Nha giống như người hầu bước đi theo phía sau anh.

Sau khi vào nhà, Tô Y Đường sắc mặt âm trầm trực tiếp đi vào phòng, còn Lâm Nguyệt Nha thì đang lăm bằm, mắt đỏ hoe đứng ở cửa, sau đó bước vào nhà ngồi khóc trên sô pha.

Tô Y Hàng lấy bia từ trong phòng bếp đi ra, sau khi liếc mắt nhìn Tô Y Đường dùng sức đóng cửa phòng, ngồi xuống đối diện với Lâm Nguyệt Nha, "Thế nào, tởm đã thất bại?"

"Làm sao ông biết?" Lâm Nguyệt Nha ôm đầu gối lặng lẽ khóc.

"Nhìn sơ qua là biết rồi." Tô Y Hàng nhún nhún vai, đem lon bia uống xong bóp méo lại, "Đừng khóc, cũng không phải là việc gì lớn."

"Ông nói thật dễ nghe!" Lâm Nguyệt Nha cầm miếng đệm sô pha ném Tô Y Hàng, "Ông biết tui thích Tô Y Đường bao nhiêu năm sao? Tâm nguyện lớn nhất của tui là trở thành người phụ nữ xứng đôi với anh ấy, tự tin mà đứng bên cạnh anh ấy!"

"Tui đã nói với bà từ đầu, anh trai tui chính là một tảng đá to, cứng rắn tức chết người, không biết là đang suy nghĩ gì, nhưngDiễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn mà bà yên tâm, anh đối với người không giống như bên ngoài, anh tui là bị cái đạo đức cô hủ kia ăn mòn còn chưa có tháo gỡ ra được, tiếp tục cố gắng, tui ủng hộ tinh thần cho bà." Tô Y hàng đi tới xoa đầu Lâm Nguyệt Nha an ủi, anh quyết định đi ra ngoài, không muốn ở chung một chỗ với hai người ngu ngốc này.

Trong này, Tô Y Đường đi thẳng vào phòng và nhốt mình trong đấy, anh nhớ lúc anh và Tô Y Hàng cùng nhau sửa nhà, rõ ràng là khi thiết kế kiểu nhà yêu cầu cách âm tốt, nhưng anh vẫn nghe được tiếng khóc của Lâm Nguyệt Nha, trong khi anh đang trầm chán và bịt kín lỗ tai của mình.

Anh giống như là một người hèn nhát, Lâm Nguyệt Nha tỏ tình làm anh cảm thấy sợ hãi, anh thực sự không bao giờ nghĩ Lâm Nguyệt Nha sẽ yêu anh, và còn thích anh lâu như vậy.

Thình lình, Tô Y Đường ngồi dậy, mở máy tính ra, xem lại những email mà anh và Lâm Nguyệt Nha gửi cho nhau vài năm trở lại đây, không biết có phải do tâm tình không đồng nhất, lật đi lật lại xem những bức thư từ năm năm trở lại đây, mỗi ba ngày Lâm Nguyệt Nha gửi cho anh một tấm bưu thiếp, trong lúc đó để lộ ra một ít tâm ý của cô, cô sinh viên nhỏ dùng rất nhiều cách khác nhau nói cho anh biết, cô đã trưởng thành.

Một bức rồi lại một bức, Tô Y Đường cẩn thận đọc từng tin nhắn, tâm tình của cô gái nhỏ, cô gái nhỏ đối với tương lai mong đợi và khát vọng, Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn cô gái nhỏ một lần rồi lại một lần nữa nói ra: "Anh nhất định phải chờ em nha, em sẽ mau chóng trưởng thành."

Xem xong tất cả email, Tô Y Đường thật hết cách, nên tự nói với mình, đây là trò đùa của Lâm Nguyệt Nha để chinh anh, tâm tình Tô Y Đường phức tạp anh tắt máy tính,Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đônđêm đã khuya, thành phố ồn ào náo nhiệt giờ đã dần dần yên tĩnh trở lại, mà tim của anh, lại rối loạn.

Tô Y Đường lặng lẽ đi ra khỏi phòng, đèn bàn trong phòng khách đang chiếu sáng, Lâm Nguyệt Nha nằm co người trên ghế sô pha, giống như những lần nằm ngủ quên ở trên ghế sô pha chờ anh về, nhưng giờ cô lại còn vương trên mặt giọt nước mắt.

Tô Y Đường quỳ xuống trước mặt cô, nhờ chút ánh sáng của ngọn đèn bàn, anh cẩn thận xem xét khuôn mặt mà anh cho là đã rất quen thuộc với anh.

Anh vẫn nhớ rõ lần đầu tiên anh gặp Lâm Nguyệt Nha, khi ấy cô mới năm tuổi, nhìn giống bé trai có huyết thống của người Châu Phi với làn da ngăm đen khỏe mạnh, nhưng khi cười lên, khi cười lên khoe hàm răng trắng và giọng cười như nước chảy róc rách, làm cho người đi theo tâm tình thật vui vẻ, cô gái nhỏ tính tình tựDiễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn do thoải mái, cùng đánh nhau với vài bé trai ngang tuổi trong xóm cũng chưa thua lần nào, nhưng cô gái nhỏ miệng rất ngọt, luôn đi theo sau kêu anh "Chú ơi", "chú à".

Sau đó, cô bé lớn lên, mỗi lần gặp là mỗi lần khác nhau, giống như nhộng hóa thành bướm, anh không cách nào đem cô gái khả ái đáng yêu này, và cô gái da ngăm đen mạnh khỏe cường tráng trong trí nhớ mà gộp thành một người được.

Bàn tay không kiềm chế được đưa ra, chạm rãi lau giọt nước mắt ở trên gò má của cô, ngón tay Tô Y Đường vừa đụng phải giọt nước kia dính vào liền lập tức rút tay lại, anh lẳng lặng nhìn Lâm Nguyệt Nha một lát, sau đó nhẹDiễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn nhàng ôm lấy cô, đứng dậy định đem cô mang trở về phòng, vừa đứng lên, Tô Y Đường thấy cánh tay đang ôm đứng trước cửa phòng kia, không biết Tô Y Hằng đã đứng nhìn bao lâu, hình như anh đang làm chuyện xấu bị người ta bắt gặp được, ngượng ngùng và khó chịu.

"Nguyệt Nha ngủ ở đây sẽ bị lạnh...." lời giải thích giấu đầu hở đuôi vừa nói ra, Tô Y Đường càng cảm thấy ngại ngùng hơn.

"Anh, tình yêu thật ra thì rất đơn giản, đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu thật sự mất đi, đến lúc muốn tìm lại sợ là không kịp." Tô Y Hằng duỗi tay ra, ngáp một cái, không có nhìn thấy anh trai mình là người luôn luôn trầm tĩnh, giờ lộ ra đau khổ và hốt hởi rồi.

Tô Y Đường ôm Lâm Nguyệt Nha sừng sốt mấy giây, sau đó đem cô trở về phòng, sau đó vội vàng rời đi một giây cũng không dám ở lại.

Ngày thứ hai, tâm trạng Lâm Nguyệt Nha không tốt, lên lớp học được một tiết thi trốn học về nhà ngủ, vừa nghĩ tới bữa trước tỏ tình thất bại, Lâm Nguyệt Nha cảm thấy buồn phiền, cô lẻ thân thể mệt mỏi về nhà,Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn không nghĩ tới gặp được người đáng lẽ ra giờ này không nên có ở nhà Tô Y Đường.

"Anh đang làm gì, anh định đi đâu?" Lâm Nguyệt Nha xông vào chặn va li lớn của Tô Y Đường.

Tô Y Đường không ngờ Lâm Nguyệt Nha sẽ xuất hiện vào giờ này, anh vốn định lặng lẽ thu dọn hành lý rời khỏi nhà, "Nguyệt Nha, chú dọn ra khách sạn."

"Tại sao anh lại ra khách sạn." Lâm Nguyệt Nha muốn khóc, cô đang khổ sở vì tỏ tình mà không được đáp lại, lại ngay lúc này bắt gặp Tô Y Đường Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn thu dọn hành lý dự định đi ra khách sạn ở, số mạng của cô sao lại bi thảm như vậy a.

"Nguyệt Nha..." Tô Y Đường thừa dịp Lâm Nguyệt Nha không có ở nhà nên thu dọn hành lý ra khách sạn ở, ai ngờ bị cô bắt tại trận, anh không biết làmDiễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn sao để giải thích với cô, anh không muốn nhìn thấy cô rơi lệ,nhưng anh không có biện pháp nào để chấp nhận cô.

"Nguyên nhân là em? Vì em yêu anh phải không?" Lâm Nguyệt Nha buông bàn tay mình đang nắm cánh tay Tô Y Đường ra, từng bước lùi về phía sau, "Bởi vì em thích anh, vì em tạo cho anh nhiều rắc rối, vì em đốt nhà của anh, cho nên anh muốn đi ra khách sạn ở?" Tính tình của Lâm Nguyệt Nha, bởi vì sống ở thảo nguyên Châu Phi nhiều năm nên có chút ảnh hưởng, cô rất lạc quan và coi mở,Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn.nhưng giờ phút này, cô thật sự sụp đổ, cô không thể chấp nhận kết quả này, cô thật không thể chấp nhận...

"Nguyệt Nha, không phải.... chú chỉ là....." Anh chỉ là không có lòng tin vào bản thân mình có thể cự tuyệt sự nhiệt tình và tình cảm của cô.

"Tô Y Đường, thật ra người nên đi không phải là anh, là em mới đúng!" Lâm Nguyệt Nha thật là muốn biến mất thật nhanh, rất muốn tìm một DBLQĐcái lỗ để chui xuống, cô biết rằng bản thân mình rất tùy hứng, nhưng cũng hiểu được yêu là phải làm cho đối phương được hạnh phúc chứ không phải là ép người ta vào đường cùng, có lẽ cô đã sai lầm rồi, cô không có cách nào làm cho trái tim anh rung động vì cô.

Lâm Nguyệt Nha khổ sở và tuyệt vọng, cô cảm thấy nháy mắt ông trời cũng sắp xuống, ước mơ và hi vọng nhiều năm của mình đã tan vỡ trong chớp mắt.

Cô bước vào phòng như một hồn ma lang thang, cô lấy va li từ tủ quần áo đem ra, bắt đầu lấy quần áo trên tủ ra xếp vào, thật ra thì, cô từ Mỹ vội vàng quay trở về, đem theo rất ít quần áo, quần áo phần nhiều ở đây là do Tô Y Đường mua cho cô.

Cô còn nhớ rõ, lúc Tô Y Đường đi theo cô lựa quần áo, đi dạo suốt một ngày cũng không than vãn hay tỏ vẻ mệt mỏi, cô lúc ấy còn cho rằng anhDiễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn có chút thích cô, bây giờ nhìn lại, đây chẳng qua là sự quan tâm và yêu thương của người lớn và con nít thôi.

Nước mắt chảy dài, Lâm Nguyệt Nha không giống trước đây, nhưng những giọt nước mắt rơi âm thầm, những giọt nước mắt tuyệt vọng, nhưng không có phát ra âm thanh.

"Nguyệt Nha, con làm gì vậy?" Tô Y Đường cầm quần áo đem trở lại trong tủ từ cái va li của Lâm Nguyệt Nha, không cho cô tiếp tục.

"Em muốn về Mỹ, em muốn trở về Mỹ!" Lâm Nguyệt Nha hét to, dùng sức tránh khỏi găng buộc của Tô Y Đường, tiếp tục thu dọn hành lý, "Em sẽ về Mỹ,Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn em muốn trở về Mỹ!" Cô muốn bỏ đi thật xa, có lẽ cần thời gian cả đời để quên anh, nhưng cô tuyệt đối sẽ không tiếp tục quấy nhiễu cuộc sống của anh, cho dù anh không yêu cô, cũng không muốn làm cho anh chán ghét cô.

"Nguyệt Nha, không được hờ dờ!" Tô Y Đường luôn nhớ Richie vẫn như hổ rình mồi bên cạnh bọn họ, anh vẫn chưa yên tâm, nếu để cô một mình trở về Mỹ mà xảy ra chuyện gì, anh sẽ hối hận cả đời.

"Em không có hờ dờ, em cho tới bây giờ cũng không có hờ dờ, tại sao anh lại cho rằng em yêu anh là hờ dờ? Tại sao lại thấy em trở về Mỹ

cũng Diễn❖Đàn-Lê-Quý❖Đôn là hồ đồ?" Tầm mắt Lâm Nguyệt Nha hoàn toàn bị nước mắt làm cho mờ hồ, cô thì thầm tuyệt vọng, nỗi đau khổ của cô đã thật sự sụp đổ và tan nát.

"Nguyệt Nha.....Nguyệt Nha.....Nguyệt Nha....." Tô Y Đường chưa từng thấy Lâm Nguyệt Nha ủy khuất khóc lóc tuyệt vọng như thế, anh Diễn❖Đàn❖Lê❖Quý❖Đôn đau lòng ôm Lâm Nguyệt Nha, anh tự nói với mình, là vì xoa dịu tâm tình của cô, nhưng bàn tay run rẩy tiết lộ tâm tình của chính mình, anh không có cách nào.... không muốn cô rời khỏi anh.

Lâm Nguyệt Nha ở trong ngực Tô Y Đường khóc thật lâu thật lâu, khàn cả giọng, hai mắt sưng lên, nằm trong ngực anh ngủ thiếp đi, Tô Y Diễn❖Đàn-Lê-Quý❖Đôn Đường mới đem Lâm Nguyệt Nha ôm trở về giường, đắp kín mền cho cô, nhìn hai mắt sưng đỏ của cô thật lâu.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lâm Nguyệt Nha ngủ thẳng đến buổi trưa mới dậy, đột nhiên nhớ đến trước khi ngủ Tô Y Đường muốn rời khỏi, bây giờ cô ngủ ở đây, vậy Tô Y Đường có phải đã đến khách sạn rồi không?

Lâm Nguyệt Nha chưa kịp mang giày liền lao ra phòng, lúc này Tô Y Đường đang đem món ăn đã nấu xong đem lên bàn ăn.

"Y Đường!" Lâm Nguyệt Nha rất muốn hỏi anh tại sao anh không đi tới khách sạn, nhưng lại không dám hỏi.

"Tỉnh rồi?" Dáng vẻ Tô Y Đường bình thường, giống như xung đột buổi sáng không có xảy ra, "Nhanh đi rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm, nhớ mang giày vào." Giọng nói Tô Y Đường bình tĩnh nhẹ nhàng, đủ tác dụng để trấn an lòng người.

Lâm Nguyệt Nha vội vàng gật đầu một cái, trở về phòng mang giày, đi vào phòng rửa tay, cẩn thận ngồi ở trên bàn, nhìn màu sắc của những món ăn Tô Y Đường dọn lên bàn ăn, không kềm được muốn rót nước mắt, một màn này thật ấm áp, thật hạnh phúc, cả đôi mắt cũng không dám nháy, chỉ sợ tất cả chỉ là một giấc mộng.

"Ăn được rồi." Tô Y Đường gấp cho Lâm Nguyệt Nha một món, "Ăn nhanh lên đi, buổi chiều ngoan ngoãn vào lớp học, sau này không cho cúp tiết nữa."

"Dạ." Lâm Nguyệt Nha rất khéo léo, gật đầu thật mạnh, cúi đầu xuống dùng cơm, nước mắt từng giọt từng giọt lọt vào trong chén cơm.

Buổi chiều, Tô Y Đường lái xe đưa Lâm Nguyệt Nha đi học, anh thì đi làm, hết thấy đều giống như lúc ban đầu, không có chuyện gì xảy ra.

Tô Y Đường không cần tránh né Lâm Nguyệt Nha, vì công ty bận rộn loạn cả lên, vì vậy anh căn bản không có đi làm và tan ca đúng giờ như trước, Diễn❖Đàn-Lê-Quý❖Đôn khoảng chừng mấy ngày rồi anh không có gặp Lâm Nguyệt Nha, không biết bao nhiêu lần sau khi trở về nhà rõ ràng là rất mệt mỏi, anh lại lơ đãng ở trước cửa phòng của Lâm Nguyệt Nha ngăn người.

Tô Y Hằng rất nhiều lần nhìn thấy anh trai của mình, đứng ngay cửa phòng Lâm Nguyệt Nha đấu tranh đau đớn, làm anh thực sự nể phục, anh trai rõ ràng là thích mà còn cố chấp không chịu nhận, còn phải cố gắng chống đỡ khổ sở như vậy, xem ra, giữa bọn họ cần có một chút kích thích, về phần chuyện gì kích thích, thì phải xem tạo hóa của hai người ngu ngốc này.

Vào một ngày cuối tuần, Lâm Nguyệt Nha ngồi trên ghế xem ti vi, cô uống hai tách cà phê, quyết định tối nay phải cố gắng chống đỡ, kể Diễn❖Đàn-Lê-Quý❖Đôn từ sau hôm đó, bọn họ lại giống như trước kia, anh không có xách va li dọn ra ngoài, cô cũng không cách nào gặp được anh, cô muốn tìm một cơ hội để biểu hiện trước anh cũng không có.

Sau mười giờ, mí mắt Lâm Nguyệt Nha liền không bị khống chế mà sụp xuống, cô không thể làm gì khác hơn là đứng lên đi tới đi lui trong phòng Diễn❖Đàn-Lê-Quý❖Đôn khách để lấy lại tinh thần, lâu lâu cô lại đi vào phòng tắm mà rửa mặt cho thanh tỉnh một chút, chờ đợi đến sau mười hai giờ, cô đi đến trên ghế sofa ngồi xuống, mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong mơ hồ, Lâm Nguyệt Nha nghe được tiếng mở cửa, có lẽ do cô uống hai ly cà phê nên giờ cũng có chút tác dụng.

Tô Y Đường đã về! Ý nghĩ vừa chợt lóe lên, cô từ trên ghế sofa bước xuống, động tác quá nhanh nên cô ngã nhào xuống đất.

Cửa chính mở ra, một mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, Tô Y Đường vịn cửa đi vào, tóc lộn xộn, cà vạt đeo trên cổ đã tháo ra, tây trang khoác trên cánh tay, thoạt nhìn đáng vẻ của anh rất mệt mỏi.

Lâm Nguyệt Nha vội vàng đứng dậy đón anh, đỡ Tô Y Đường đang đi không vững, "Anh đi đâu vậy? Sao về trễ thế? Uống rất nhiều rượu sao?" Lâm Nguyệt Nha đỡ Tô Y Đường ngồi lên ghế sofa.

Nhìn thấy trên mặt anh in dấu năm ngón tay, Lâm Nguyệt Nha hai tay chống nạnh, giọng hệt cộp mẹ dữ dội, "Ai đánh anh?"

Vào lúc Tô Y Đường nhìn thấy Lâm Nguyệt Nha mặc áo ngủ, đầu anh có chút rối loạn, trong thời gian ngắn anh không nghĩ ra tại sao trong nhà anh lại Diễm❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn có người con gái, cho đến khi thấy Lâm Nguyệt Nha 'đứng chống nạnh', anh mới nhớ, cô là cô vợ nhỏ bé anh mới cưới vào cửa mấy tháng, là con gái người bạn thân nhất của anh, cô bé còn kêu anh bằng chú rất nhiều năm.

Chuyện công ty của anh gần đây bận bịu nhiều việc, sau đám cưới, anh giúp Bành Trân Trân tìm công việc mới, để Bành Trân Trân rời khỏi Diễm❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn công ty, kết hôn chỉ là ngòi nổ, để giúp anh sớm có quyết định, đem Bành Trân Trân ra khỏi cuộc sống của anh, và cắt đứt ảo tưởng của cô ấy hàn gắn lại với anh, đối với cả hai đều là thương tổn.

Bành Trân Trân rời khỏi công ty, kéo theo ba mươi phần trăm khách hàng, sáu nhân viên, đem tài liệu trong công ty thiết kế gần một tháng Diễm❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn nay, bán cho công ty của đối thủ cạnh tranh, đây vốn là tác phong làm việc của Bành Trân Trân, không chiếm được thì phải hủy diệt hoàn toàn.

Nếu như công ty thiết kế không có nền móng vững chắc, Bành Trân Trân quây một trận, sợ là đã hoàn toàn phá hủy gần mười năm tâm huyết của Diễm❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn anh, đối tác nói rằng anh dẫn sói vào nhà, anh không phủ nhận, nếu như anh có cơ hội lựa chọn lại, anh vẫn sẽ lựa chọn giúp đỡ Bành Trân Trân.

Trong một tháng này, anh vội vàng thu dọn hiện trường hỗn loạn do Bành Trân Trân để lại, vội vàng xã giao, nhanh chóng thúc đẩy lại quan hệ, và.....vội vàng né tránh Lâm Nguyệt Nha.

Bởi vì anh phát hiện ra mình không thể dời tầm mắt khỏi Lâm Nguyệt Nha, mỗi lần đứng trước cửa phòng cô, đều không thể khống chế bản thân muốn đẩy cửa đi vào phòng, thậm chí anh còn muốn đụng vào cô, hôn cô, anh sợ, và sợ, Diễm❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn nhút nhát, anh gần như phát điên lên.

Lâm Nguyệt Nha chỉ là một cô gái còn nhỏ, tại sao anh lại có ý muốn cầm thú như vậy đối với cô!

Có lẽ, anh thật lâu rồi không có đụng vào phụ nữ, mức độ 'đói' đã vượt quá phạm vi cơ thể có thể kiềm chế của anh, cho nên tối nay, anh Diễm❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn đã ở công ty giải quyết hết những mớ hỗn độn trong thời gian qua, và hòa theo những nhân viên nam trong công ty đi tìm thú vui bên ngoài.

Ngồi ở quầy bar một đêm, có khoảng năm cô gái tiến đến bên cạnh anh, mỗi người đều xinh đẹp hào phóng, gọi cảm nóng bỏng, vừa nhìn đã biết họ là những người thường lui tới nơi đây, đêm nay có thể anh cần một người phụ nữ.

Tô Y Đường không nhớ mình đã uống bao nhiêu ly rượu, cảm thấy hơi choáng váng anh ôm một cô gái đi ra khỏi quán bar, hai người hôn nhau trên xe, cô gái đó rất hấp dẫn, gọi cảm, kỹ thuật hôn rất lão luyện, hôn anh tràn đầy hấp dẫn, nhưng Diễm❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn thật đáng chết anh lại không có chút xú hỉ thú, trong đầu hiện ra tình cảnh năm năm trước, Lâm Nguyệt Nha vọt vào phòng họp, dưới ánh mắt mờ to của mọi người mà hôn nhẹ mỗi anh, tuyên bố muốn anh chờ cô lớn lên.

Đáng chết, đáng chết, đáng chết! Tô Y Đường buộc phải nguyên rửa bản thân mình, đẩy cô gái ấy ra.

Cô gái kia lần nữa khiêu khích, tiến đến hôn anh, Tô Y Đường lại kiên quyết đẩy cô ấy ra, "Tôi xin lỗi." Cô gái ấy trở mặt, giơ tay cho Tô Y Đường một cái tát, tức giận mở cửa xe đi xuống.

Tô Y Đường ngồi trên xe thật lâu, anh cảm giác mình sắp phát điên, dục vọng trong cơ thể đang nổi lên phản ứng bành trướng như một ngọn lửa ๖Diendanlequydon.com thiêu đốt trong cơ thể anh, không biết ngồi bao lâu, anh lại trở về quán bar uống thêm vài ly rượu, bất quá không còn để ý đến các cô gái muốn tiếp cận anh, cho đến khi rượu làm tê liệt dục vọng và thần kinh của anh, anh mới lao đảo lắc lư kêu xe taxi quay trở về nhà.

"Em đi lấy túi chườm nước đá cho anh." Lâm Nguyệt Nha xoa người muốn đi phòng bếp, lại bất ngờ bị Tô Y Đường nắm lấy cổ tay, Lâm Nguyệt Nha nghi ngờ quay đầu lại, Tô Y Đường đang nhìn chăm chăm vào cô, làm cho cô cảm thấy rất phức tạp.

"Sao vậy, uống rượu nhiều quá nên không thoải mái hả? Em đi hỏi Y Hằng, giải rượu bằng cách nào để cho anh thoải mái một chút..." Lời của Lâm Nguyệt Nha nói còn chưa hết, bàn tay dùng sức nắm cổ tay cô, kéo về phía anh, cô ngã vào trong lòng ngực của anh.

Lâm Nguyệt Nha ngồi trên đùi Tô Y Đường, bộ ngực dính sát vào lòng ngực cứng rắn nóng bỏng của anh, ánh mắt của cô và anh nhìn chăm chăm ๖Diendanlequydon.com vào nhau, men rượu thả lỏng tinh thần của anh, cũng khuếch đại dục vọng của anh.

Tô Y Đường nhìn cô, cô gái này là anh nhìn cô từ nhỏ đến khi trưởng thành, những đường cong tinh tế đang dính chặt vào ngực anh, cho thấy cô thật ๖Diendanlequydon.com sự trưởng thành, đem tâm hồn anh vội vàng liếc qua chiếc áo ngủ nửa trong suốt che đầy thân thể mềm mại bên trong đó, hình ảnh đó cứ lặp đi lặp lại trong đêm khuya hành hạ anh, làm anh không cách nào ngủ yên được.

"Anh làm sao vậy?" Tô Y Đường nhìn vào mắt cô làm cho tim cô đập rộn ràng lên, cô thật khẩn trương, cô chưa từng ở gần anh như vậy, chưa bao giờ anh dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy mà nhìn cô, cô xấu hổ lại rất mong chờ, dùng bàn tay tinh tế mịn màng vuốt ve trán và gương mặt của anh.

"Ai đánh anh?" Xuống tay thật nặng, không chỉ có sưng đỏ, da còn bị dính lại chút máu.

Tất cả đây đều là nằm mơ! Anh lại đang làm chuyện mà anh không dám nhớ lại, không dám thừa nhận sự thật, cảnh trong mơ lại lần nữa xuất hiện, Lâm Diễm❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn, Nguyệt Nha nhỏ như vậy, yếu đuối như vậy, bị anh ôm vào trong ngực, bị anh đè phía dưới, phát ra tiếng kêu mềm mại.

Lâm Nguyệt Nha cảm thấy thân thể Tô Y Đường quá nóng, cô hình như cũng bị lửa nóng của anh truyền qua người cô, hai gò má từ từ nóng lên, đây mới là nhiệm vụ của cô.....

Thời gian dường như dừng lại ở một giây này, Tô Y Đường nhìn Lâm Nguyệt Nha, chậm rãi nâng bàn tay lên sờ khuôn mặt mềm mại, ảDiễnđànảLêQuýĐôn ngón tay như vô tình lướt qua môi của cô, Lâm Nguyệt Nha không tự chủ được rên lên một tiếng, âm thanh rên rỉ này giống như một liều thuốc kích thích tình ảDiễnđànảLêQuýĐônđục cực mạnh vào đầu anh, hoàn toàn phá hủy ý chí của Tô Y Đường dùng rượu để áp chế.

Tô Y Đường nâng cảm Lâm Nguyệt Nha, dùng sức hôn lên, lần này, so với những giấc mộng trước đây đều chân thật hơn.

Môi của cô thật mềm, lại có mùi cà phê thoảng thoảng, lần này cô không căng thẳng giống như trong mộng của mấy lần trước, mà chủ động mở ra đôi môi ngọt ngào, để mặc anh thưởng thức và giày xéo.

Anh liếm vành môi mềm mại của cô, đầu lưỡi thăm dò miệng hơi hé mở ra, anh quyến luyến chậm rãi lướt qua mỗi một tác đều ngọt ngào, đụng phải lưỡi cô nhút nhát mà tránh né, động tác anh trở nên kịch liệt, anh cảm bả vai ảDiễnđàn-Lê-ảQuýĐôn của cô, lật người đem cô chặt chẽ đè ở phía dưới, không cho phản kháng, để cho cô chỉ có thể nằm dưới thân thể anh, anh hôn cô trở nên kịch liệt và thô lỗ, giống như mỗi đêm anh mơ, tất cả đều là cảm kỷ.

Lâm Nguyệt Nha cũng cảm thấy cô đang nằm mơ, người đàn ông này ở trước mặt cô hay xưng là chú và rất nghiêm khắc lại luôn né tránh cô, sẽ có ngày hôn cô, còn hôn cô nồng nhiệt và kịch liệt như vậy.

Bàn tay của anh thật nóng, lại dùng sức, lồng ngực cứng rắn đè ép làm thân thể cô đau nhói, nhưng cô lại yêu thích cảm giác này, Lâm Nguyệt Nha nhắm mắt lại, để cảm nhận người đàn ông cô yêu nhiều năm, đang làm loạn ở trên người cô. (sr các bạn, chém gió nãy đoạn này chút xíu).

Bàn tay của anh từ đầu vai trượt xuống, cách lớp áo là địa phương mềm mại nhất của cô, Lâm Nguyệt Nha rên rỉ một tiếng, giắt mìnhDiễnảĐànLêảQuýĐôn từ trong hỗn loạn, cô nhớ đến mình không có mặc áo ngực, bộ ngực nhỏ đáng thương, lòng tự ti của Lâm Nguyệt Nha vội vàng trở dậy.

Tiếng rên rỉ của Lâm Nguyệt Nha làm lý trí Tô Y Đường thức tỉnh, anh sợ hết hồn, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, anh thấy Lâm Nguyệt ảDiễnđàn-Lê-ảQuýĐônNha đang bị anh đè dưới thân, đôi mắt mù sương, quần áo xốc xếch, môi sưng lên đỏ mọng.

Tô Y Đường giống như bị điện giật, lập tức né Lâm Nguyệt Nha ra, té xuống ghế sofa, anh không dám dừng lại một giây phút nào, chặt vật chạy thẳng vào phòng ngủ, dùng sức khóa chặt cửa phòng.

Bên ngoài phòng Lâm Nguyệt Nha thân thể từ nóng như lửa trở nên lạnh run, cô mới từ từ ngồi dậy, sửa sang lại váy ngủ đã bị rách, một giây trướcDiễnđàn❖Lê❖QuýĐôn thân thể còn đang nóng như bị thiêu đốt và một giây tự nhiên lại kết thúc làm cho cô rất khó chịu, nhưng Lâm Nguyệt Nha lại cười.

Nụ hôn của anh thật giống như trong tưởng tượng của cô, mặc dù lần này anh thoát được, bất quá, lần sau nhất định cô sẽ không cho anh có cơ hội chạy trốn.

Ngày hôm sau, Tô Y Đường bị cơn nhức đầu làm cho tỉnh, đầu óc hỗn loạn, cố gắng nhớ lại sự việc tối qua, lại chỉ có thể nhớ tớiDiễn❖Đàn-Lê-Quý❖Đôn mình và một cô gái ở trên xe, anh xoa xoa đầu đi ra khỏi phòng ngủ, thấy Lâm Nguyệt Nha đang dọn thức ăn sáng lên bàn.

"Anh thức rồi, ăn sáng đi, yên tâm, đây là bữa ăn sáng em mua ở dưới lầu, không phải em làm" Biểu hiện của cô giống như chuyện đêm qua chưa từng xảy ra.

Nhưng khi Tô Y Đường vừa nhìn Lâm Nguyệt Nha, liền nhanh chóng nhớ đến sự việc xảy ra vào tối hôm qua, anh bối rối dời tầm Diễnđàn❖Lê❖QuýĐôn mắt sang chỗ khác, hoảng hốt bước vào phòng tắm.

Lâm Nguyệt Nha nhún nhún vai, biết anh nghĩ tới chuyện gì, nhưng như thế thì sao, ngược lại cô muốn nhìn một chút xem anh có thể trốn đến khi nào.

Lúc Tô Y Đường đi ra khỏi phòng tắm, tâm trạng đã điều chỉnh tốt, anh chuẩn bị nói lời xin lỗi với Lâm Nguyệt Nha, nhưng nhìn biểu hiện tự nhiên thoải mái của cô, thật giống như chuyện đêm hôm qua không có xảy ra, và nếu anh nhắc đến thì cũng có vẻ như cố ý.

Tô Y Hàng ngồi ở giữa hai người, nhìn Lâm Nguyệt Nha giống như mọi ngày, lưu lú nói đông nói tây, anh trai lại cúi đầu xuống thấp không nói câu nào, anh dám khẳng định, đêm hôm qua anh không về nhà, hai người kia khẳng định đã xảy ra chuyện!

"He he he..." Anh muốn tìm thời gian để điều tra Lâm Nguyệt Nha, hỏi cô có phải đã cưỡng bạo anh trai của anh rồi không.

"Ông cười đều như vậy làm gì." Lâm Nguyệt Nha tức giận đập Tô Y hàng một cái, đối với bữa sáng cô mua mà ăn như hổ đói thì cô vô cùng bất mãn.

"Lâm Nguyệt Nha, dù sao tui cũng lớn hơn bà, sao lại không biết kính trên nhường dưới như thế." Tô Y Hàng cũng không khách khí đập trả lại, Lâm Nguyệt Nha cái cô gái dã man này, nói chuyện ngang hoàng lại không chịu, lần nào cũng phải động tay động chân thể không biết.

Lâm Nguyệt Nha và Tô Y Hàng bắt đầu từ những động tác nhỏ, rất nhanh trở thành kẻ rượt người chạy, bản tính Lâm Nguyệt Nha không chịu thua cộng thêm Tô Y Hàng cố ý khiêu khích, từ cái gối trong nhà, đến cây chổi tất cả đều bị cuốn vào chiến tranh, hai người kẻ tiến người lui, từ gian phòng này đánh đến gian phòng kia.

Tô Y Đường vẫn im lặng uống sữa đậu nành, bên tai còn vang vọng tiếng cười của Lâm Nguyệt Nha, giờ phút này, anh ý thức được mình và Lâm Nguyệt Nha chênh lệch về tuổi tác, cho dù cô thật sự trưởng thành, nhưng trong mắt anh vẫn là một đứa trẻ, Tô Y Hàng có thể cùng với cô truy đuổi, nhưng anh thì không làm được như vậy.

Từ ngày đó trở đi, Tô Y Đường không còn né tránh Lâm Nguyệt Nha nữa, anh để cô tự nhiên đi vào cuộc sống của anh, anh muốn cho cô nhìn thấy cuộc sống thực sự của anh, cho dù là công việc bận rộn, trong hội nghị quan trọng, và còn có cuộc sống ở nhà vô vị, anh rất hiểu rõ Lâm Nguyệt Nha, cô là người năng động hoạt bát, cô gái nhiệt tình hướng ngoại không thể nào sống giống như thế được, anh đang chờ đợi cô rút lui ra khỏi cuộc sống của anh.

Vậy mà, ngày qua ngày lại trôi qua, Lâm Nguyệt Nha ban ngày đi học, buổi tối đến công ty thiết kế của anh đợi anh hết giờ tăng ca, lúc anh thiết kế thì cô đọc sách, làm bài tập, thời điểm anh bận rộn thì cô cũng sẽ giúp anh một tay, cho đến bây giờ cô chưa từng oán trách anh quá buồn tẻ và nhàm chán.

Tô Y Đường đột nhiên cảm thấy mê hoặc, đau lòng và giằng giũa, xem ra anh chưa từng hiểu hết về Lâm Nguyệt Nha, anh cho rằng hai ba ngày cô sẽ nản lòng mà hết lên, những lúc cô tập trung vào làm bài tập, thật sự là rất xinh đẹp.

Anh muốn cô biết khó mà tự động rút lui, không ngờ, hàng ngày đều nhìn lên cô, không ngờ trái tim anh đã bị cô đánh cắp mất rồi.

Anh nên làm cái gì bây giờ? Anh đã không còn biện pháp để lừa mình dối người, nói rằng anh chỉ đối với cô như là đứa bé cần người lớn chăm sóc.

Lâm Nguyệt Nha gần đây tâm trạng thật tốt, mặc dù Tô Y Đường đối với cô rất ôn hòa, nhưng từ lúc anh đồng ý cho cô đi vào cuộc sống của anh, cô mới biết công việc của anh bận rộn ra sao, áp lực lớn thế nào, nghĩ đến trước kia mình đem đến cho anh biết bao nhiêu phiền toái, Lâm Nguyệt Nha cảm thấy thật xấu hổ.

Cô là người rất hoạt bát, nhưng Tô Y Đường chính là liều thuốc thêm sức mạnh tuyệt vời cho cô, ở bên anh, lòng của cô mới được yên bình, bất kể là lúc đọc sách hay thiết kế, hiệu suất vô cùng cao, hơn nữa vừa nghĩ đến bây giờ cố gắng thì tương lai có thể cùng với anh sánh vai trong công việc, Lâm Nguyệt Nha liền tràn đầy năng lượng.

Ở Mỹ thành tích Lâm Nguyệt Nha rất tốt, trở về sau một thời gian mới thích ứng trở lại, về mặt thiết kế thì Lâm Nguyệt Nha càng ngày càng lộ ra thiên phú và tài hoa, với tính cách cởi mở, những ý tưởng thiết kế của cô sau khi đưa vào thực tế, được giáo sư hết sức khen ngợi.

Lúc mới vào học, nhóm nữ sinh trong trường đều rất ghét cô, đặc biệt khi biết cô là 'tiểu tam' thành công trở thành người vợ chính thức trong cuộc hôn nhân của cô, thì càng thêm khinh bỉ cô.

Một ngày nọ, có nữ sinh thay mặt ban đại diện lớp bài mưu hỏi chuyện hôn nhân của cô, Lâm Nguyệt Nha không chút che giấu, kể không ngừng về chuyện xưa khi cô được năm tuổi và quen biết Tô Y Đường, không ngờ nội dung câu chuyện lại lãng mạn như vậy, nhanh chóng chinh phục được trái tim của tất cả nữ sinh, mọi người đối với cô khinh miệt trở thành hâm mộ, rồi rít khích lệ cô tiếp tục cố gắng và sớm thành công.

Tính tình Lâm Nguyệt Nha cởi mở nên rất dễ dàng tìm được bạn, không bao lâu, nữ sinh trong lớp đều trở nên gần gũi với cô, mà nam sinh chỉ cần không có ý tưởng xấu với cô, cũng sẽ trở thành bạn tốt của cô, Lâm Nguyệt Nha từ trước đến nay bất luận là đi đến đâu thì cũng được mọi người yêu mến.

Cô bắt đầu hòa nhập với mọi người trong trường học, trong cuộc sống lại trải qua yên bình, để Lâm Nguyệt Nha càng ngày càng phát ra hơi thở thành thực và quyến rũ của thiếu nữ tuổi thanh xuân, ngay cả Tô Y Hàng cũng cảm giác được, trước kia anh chỉ biết được Lâm Nguyệt Nha hoạt bát thoải mái và đã man tho lỗ, nhưng bây giờ lại cảm thấy cô dần dần có hương vị của một người con gái tinh tế, aiz, đáng tiếc cô chỉ thích duy nhất là anh cả của mình, nếu không anh nhất định sẽ theo đuổi cô.

Vào một ngày, trời trong xanh, mát mẻ, Lâm Nguyệt Nha vui vẻ chào tạm biệt Tô Y Đường ở trước cửa trường học, tràn trề sức sống mà bước vào cổng trường. Tô Y Đường không vội vàng lái xe đi, vẫn nhìn Lâm Nguyệt Nha chào hỏi bạn học, cùng bạn học đi khuất tầm mắt của anh, anh mới lái xe rời đi.

Buổi chiều không có tiết học, Lâm Nguyệt Nha vốn chuẩn bị đi đến công ty của Tô Y Đường, tìm vài chuyện lật vật để phụ giúp, cô không nghĩ sẽ gặp Tô Y Đường sớm như vậy.

Khi đó, cô đang trong tiết, Tô Y Đường ở bên ngoài cửa sổ ngoác tay ý bảo cô ra ngoài, cô vừa mừng vừa sợ, nhưng thấy Tô Y Đường bảo cô gom đồ dùng và đi theo anh ra ngoài, cô không nghĩ thêm vội vàng thu dọn và chạy ra khỏi phòng học.

"Sao anh đến đây, đã xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Nguyệt Nha ở trước mặt Tô Y Đường hỏi anh, tâm trạng thật vui vẻ.

"Có một chút chuyện, bây giờ con với chú đi về nhà rồi nói." Sắc mặt Tô Y Đường nghiêm túc, ngón tay run nhẹ, không biết làm sao mở miệng đây.

"Rốt cuộc là chuyện gì, sao lại bí mật như vậy?" Lâm Nguyệt Nha thật vui, không có phát hiện Tô Y Đường đang rất nghiêm túc.

Tô Y Đường lái xe, Lâm Nguyệt Nha bên cạnh cứ lú lo, kể về nội dung bài học mấy hôm nay, rồi kể chuyện vui vẻ của các bạn học chung, tâm trạng vui vẻ làm lòng của Tô Y Đường chua xót, anh không dám nhìn Nguyệt Nha, chỉ có thể giả bộ nhưng đang chú tâm lái xe, thỉnh thoảng đáp lại vài lời.

Lúc hai người về đến nhà, Tô Y Hàng cũng ở đây, không có giống như lúc trước ngồi phịch xuống dựa vào sofa như không có xương, mà bây giờ ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, sắc mặt ngưng trọng.

Lâm Nguyệt Nha tim ngừng đập một cái, đột nhiên cảm thấy hôm nay không khí không giống như mọi ngày.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lâm Nguyệt Nha bắt lấy cánh tay của Tô Y Đường, ánh mắt cầu cứu nhìn anh.

"Nguyệt Nha, ngồi xuống trước đi." Tô Y Đường chủ động dắt tay Lâm Nguyệt Nha, cả hai cùng nhau ngồi lên ghế sofa, anh nhìn cô, đầy mắt đau lòng và lo lắng, "Nguyệt Nha, con nghe chú nói, phải thật bình tĩnh nghe chú nói hết."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lâm Nguyệt Nha thật không nghĩ tới có chuyện gì mà Tô Y Đường lại nghiêm túc như vậy, để cho một người như Tô Y Hàng luôn hi hi ha ha cũng phải thay đổi sắc mặt, chẳng lẽ...

"Em không ly hôn, chết cũng không ly hôn! Tuyệt đối không ly hôn!" Lâm Nguyệt Nha lớn tiếng nói, dùng cả tay chân muốn đẩy Tô Y Đường ra để rời khỏi nơi này.

"Nguyệt Nha, ngoan, bình tĩnh lại, chú bảo đảm, không ly hôn."

Tô Y Đường cảm vai Lâm Nguyệt Nha, nhìn vào mắt cô, "Cha con đã xảy ra chuyện, ông vì ngăn chặn nạn săn trộm voi ở Châu Phi, bị người ta bắn trúng thương nghiêm trọng đã qua đời." Anh cũng mới vừa nhận được tin.

Trong mấy tháng nay, anh vẫn cố gắng liên lạc với Lâm Ân Tùng báo tin cho ông biết anh đã cưới Lâm Nguyệt Nha, sau lại, anh không dám liên lạc với Lâm Ân Tùng, bởi vì anh phát hiện mình thích Lâm Nguyệt Nha, hồ thẹn với bạn tốt, nhưng lại không ngờ đến sáng nay anh nhận được tin, Lâm Ân Tùng vì bảo tồn động vật quý hiếm ngăn chặn bọn săn trộm, không may gặp tai nạn, thi thể đã chuyển về thủ đô Harare của Zimbabwe.

"Anh vừa nói gì?" Đầu Lâm Nguyệt Nha ơ ơ, cả người lạnh toát, tay chân cứng ngắt, "Anh mới vừa rồi nói cái gì? Khi này em không nghe rõ, lặp lại lần nữa!"

Dáng vẻ đau khổ tuyệt vọng của Lâm Nguyệt Nha làm Tô Y Đường đau lòng không thôi, anh đem Lâm Nguyệt Nha ôm vào lòng tay chân không ngừng run rẩy, "Nguyệt Nha, cha con gặp chuyện không may, thi thể đã đưa về Harare, chúng ta lập tức lên đường đến đó làm hậu sự cho cha con."

"Không thể nào!" Lâm Nguyệt Nha từ trong ngực Tô Y Đường ngẩng đầu lên, đau khổ nhìn Tô Y Đường, "Không thể nào, cha em làm sao có....có...thể chết? Ông nói cả đời sẽ theo em, chăm sóc em, yêu em, còn nói ngày em kết hôn sẽ cầm tay em vào lễ đường giao cho người đàn ông yêu thương em, làm sao có thể...làm sao có thể....." Lâm Nguyệt Nha không nói được nữa, nước mắt cuộn cuộn trào ra, cô không thể khống chế, cô không muốn nghĩ, không muốn tin, nhưng không thuyết phục Tô Y Đường nói là anh đang đùa với cô.

"Nguyệt Nha, Nguyệt Nha, Nguyệt Nha..." Lâm Nguyệt Nha run rẩy trong vòng tay anh, nước mắt cô đốt cháy trái tim anh, anh rất đau khổ, lấy hết can đảm để trụ lại, nhưng không có cách nào chia sẻ nỗi đau với cô, không có ai so với anh biết rõ ràng hai cha con cô nương tựa lẫn nhau và tình cảm có bao nhiêu tốt đẹp.

"Không, sẽ không, cha em sẽ không chết!" Lâm Nguyệt Nha liên tục thì thầm, sau đó dùng sức tránh khỏi lòng ngực của anh đứng dậy, "Em muốn đi tìm cha em, em muốn đi tìm ông ấy, cha nhất định đang chờ em tới, em muốn đi tìm cha em..." Ánh mắt Lâm Nguyệt Nha trống rỗng, về mặt có chấp, điên cuồng xông ra cửa.

"Nguyệt Nha..." Tô Y Đường từ phía sau dùng sức ôm lấy cô, siết chặt cô vào lòng ngực của anh, "Nguyệt Nha, ngoan, đừng như vậy, cha con trên trời có linh thiêng nhìn thấy con như vậy sẽ đau lòng lắm, Nguyệt Nha..." Tô Y Đường thật hận bản thân, vào lúc cô đang đau khổ, anh cũng chỉ có thể nói những lời mềm yếu để an ủi cô.

"Cha em sẽ không chết, cha em sẽ không chết!" Lâm Nguyệt Nha hét to lên hai câu, liền hôn mê bất tỉnh.

Tô Y Đường đỡ được thân thể mềm nhũn của cô, đem cô ôm trở về phòng đặt lên giường.

Tô Y Hàng cũng đi theo vào, "Anh làm sao bây giờ?"

"Anh đưa Nguyệt Nha đi Harare lo hậu sự cho anh Lâm, về sau này... Anh sẽ chăm sóc tốt cho Nguyệt Nha." Tô Y Đường ngồi ở mép giường, cầm lấy hai bàn tay cô đem vào trong lòng bàn tay anh.

"Em đi chung với hai người." Tô Y Hàng đứng ở mép giường, nhìn Lâm Nguyệt Nha, đau lòng thay cho cô vì phải tiếp nhận một sự thật như vậy.

Tô Y Đường không lên tiếng chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của Lâm Nguyệt Nha.

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Không lâu sau, Nguyệt Nha tỉnh dậy, cô không mở mắt nhưng có thể cảm nhận được Tô Y Đường đang nhìn cô, cô chậm rãi xoay lưng về phía Tô Y Đường, trùm kín chăn và lặng lẽ rơi lệ, khóc tức tưởi co giật, nhưng lại quật cường không phát ra âm thanh.

Tô Y Đường biết Lâm Nguyệt Nha đang khóc, nhưng anh đành chịu bó tay, anh khẽ cắn răng, cời giấy ra, lên giường, từ phía sau ôm cô vào trong ngực anh, để cho cô dựa vào lồng ngực của mình.

Lâm Nguyệt Nha vẫn khóc, cô cảm nhận được ấm áp từ người Tô Y Đường bao quanh cô, lồng ngực của anh rộng lớn tràn đầy cảm giác an toàn, nhưng mà, cô vẫn cảm thấy khổ sở, bởi vì cô vừa mất đi người thân duy nhất trên thế giới này.

Âm thầm, hốc mắt Tô Y Đường cũng ướt, anh nhớ lần đầu tiên nhìn thấy anh Lâm, nhớ nụ cười thoải mái của anh Lâm, nhớ những năm cùng qua lại với anh Lâm, nhưng một người tốt như vậy, đang sống sờ sờ ra đó tại sao lại biến mất giống như chưa xuất hiện? Tô Y Đường ôm chặt Lâm Nguyệt Nha, không chỉ muốn cô cảm nhận được sự ấm áp, mà thật ra thì bản thân của anh cũng cần sự ấm áp ấy.

Cho dù đang rất đau khổ, đêm đó, Tô Y Đường, Tô Y Hàng và Lâm Nguyệt Nha cũng lên máy bay đi Harare.

Trên máy bay, Lâm Nguyệt Nha mắt vẫn đỏ, cắn môi dưới, cô không khóc nữa, nhưng bộ dạng cố gắng nén đau khổ và không khóc của cô, làm Tô Y Đường càng đau lòng hơn, dọc đường đi anh luôn ôm chặt vai của Lâm Nguyệt Nha, bên cạnh cô, cho cô cảm giác ấm áp.

Mọi kiểm chế của Lâm Nguyệt Nha đều bị phá vỡ khi nhìn thấy thi thể của Lâm Ân Tùng, trong nhà xác của bệnh viện, một lần nữa khóc đến ngất đi, làm Tô Y Đường cũng không thể dằn lòng mà rớt nước mắt, ôm Lâm Nguyệt Nha cùng nhau khóc.

Tô Y Hàng cũng không nhìn nổi, vành mắt đỏ hoe đi ra khỏi nhà xác.

Ba ngày sau, ba người họ ở Harare là ba ngày, nhận lấy di vật của Lâm Ân Tùng, hỏa táng thi thể ông, mang theo ít di vật và hủ tro cốt của ông bay về Đài Bắc.

Từ đây thiên nhân hai cách. (ngụ ý là hai cha con xa nhau người sống kẻ chết ấy, không biết để sao nên bẽ nguyên văn vào chém chém chém gió cái đoạn này)

Phòng Tô Y Đường sửa chữa xong, lần này hoàn toàn làm theo sở thích của Lâm Nguyệt Nha, nhưng mà, sau khi dọn vào Lâm Nguyệt Nha căn bản là không có tâm tình để thưởng thức, sau khi tang lễ đơn giản mà trang trọng của Lâm Ân Tùng, cô cả ngày chỉ ngồi ở nhà ngẩn người, hoặc là co rúm lại trên ghế sofa, hay nằm trên ghế dài ở trước cửa sổ, miễn cưỡng làm việc gì cũng không có tinh thần.

Tô Y Đường cũng không có tâm trạng lo việc ở công ty, anh đem công việc giao cho những người khác, anh luôn luôn bên cạnh chiếu cố Lâm Nguyệt Nha không rời một tức.

"Anh không cần đi theo em, em không sao, anh đi làm việc đi." Vào một ngày, Lâm Nguyệt Nha nói với Tô Y Đường và cũng nở một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

"Không có sao, việc công ty có nhân viên phụ trách, chú ở nhà với con, chú cũng cần nghỉ ngơi một thời gian." Tô Y Đường luôn luôn đi tới bên cạnh Lâm Nguyệt Nha, kéo cô đứng dậy, nhìn cô, thậm chí là khi đứt cho cô ăn, bởi vì anh không nhìn cô một lát, cô sẽ ăn ít đi một chút.

Nửa tháng trôi qua, Lâm Nguyệt Nha vẫn tâm trạng bi thương, Tô Y Đường lo lắng đến sức khỏe của cô, nghĩ tới nghĩ lui, dự định đem theo cô đi du lịch một chuyến cho khuấy khỏa tâm hồn.

"Nguyệt Nha, chúng ta đi Nhật Bản hay là những nơi con muốn đi du lịch một chuyến có được không?" Ăn xong bữa cơm trưa, sau khi Tô Y Đường rửa chén xong, anh ngồi đối diện và nói với Lâm Nguyệt Nha đang ở trước cửa sổ ngẩn người.

"Không muốn đi." Nếu là trước đây, cô nhất định sẽ nhảy dựng lên và vui vẻ nói, nhưng bây giờ cô thật không muốn đi du lịch, cô không có một chút xíu hơi sức nào, cả người mềm nhũn.

"Nhưng chú muốn đi, con đi với chú có được không?" Tô Y Đường cầm tay Lâm Nguyệt Nha, giọng nói rất mềm mại.

"Em không muốn đi." Lâm Nguyệt Nha nhìn Tô Y Đường, ánh mắt xuyên thấu qua mặt của anh nhìn về nơi phương xa, cũng chính là ánh mắt trống rỗng vô hồn này làm cho Tô Y Đường càng thêm lo lắng.

"Nguyệt Nha..." Tô Y Đường đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp, quyết định phải thuyết phục cho được Lâm Nguyệt Nha đi du lịch với anh.

Lúc này, chuông cửa vang lên, Tô Y Đường nghĩ rằng là Tô Y Hàng đến, bởi vì hai ngày nay anh có việc đi ra ngoài sẽ nhờ Tô Y Hàng đến chăm sóc cho cô, anh buông tay Lâm Nguyệt Nha đi ra mở cửa, không nghĩ đến người đứng ngoài cửa là một người phụ nữ hoàn toàn xa lạ.

"Lâm Nguyệt Nha sống ở đây sao?" Người phụ nữ nhìn qua hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt kiêu căng, mở miệng ra liền hỏi thăm tung tích Lâm Nguyệt Nha.

"Nguyệt Nha sống ở đây, xin hỏi cô là?"

"Tôi là mẹ của Lâm Nguyệt Nha." Người phụ nữ quăng ra một câu nói tựa như quả bom thật nặng ký.

Tô Y Đường để cho người phụ nữ đó đi vào nhà, sau đó ôm Lâm Nguyệt Nha, cùng ngồi trên ghế sofa nhìn người phụ nữ đang ngồi đối diện.

"Bà nói bà là mẹ tôi?" Giọng nói Lâm Nguyệt Nha khàn khàn, đây là chuyện hứn thú nhất trong vòng nửa tháng nay từ khi cha cô qua đời, cô nhìn kỹ người phụ nữ đối diện, đặc biệt là khuôn mặt rất quen thuộc.

"Tôi là mẹ của cô, đây là sự thật, nếu cô không tin tôi chúng ta có thể đi giám định DNA." Trong lúc Lâm Nguyệt Nha và Tô Y Đường quan sát người phụ nữ đối diện, thì bà ta Trương Mỹ Lâm cũng quan sát Lâm Nguyệt Nha.

"Bà nói bà là mẹ tôi?" Lâm Nguyệt Nha cười, cảm thấy rất mỉa mai, "Tôi không có mẹ, tôi chỉ có cha!"

"Cô vẫn đau lòng vì cái chết của Lâm Ân Tùng sao?" Trương Mỹ Lâm lấy điều thuốc từ trong túi sách ra đốt, hít một hơi, "Ông ta không phải cha cô, tôi đã lừa ông ấy, không ngờ ông ta lại tin là thật, thay tôi nuôi con gái không công hai mươi mấy năm nay." Trương Mỹ Lâm hờ hững, giọng điệu thật nhẹ nhàng nói ra những lời này.

Lâm Nguyệt Nha và Tô Y Đường nghe xong những lời này sắc mặt thay đổi lập tức, nếu không có Tô Y Đường ngăn cản, Lâm Nguyệt Nha sẽ đích thân đuổi người phụ nữ đang ăn nói loạn xạ này đi ra ngoài.

Chờ Tô Y Đường đưa Trương Mỹ Lâm ra cửa, Lâm Nguyệt Nha đã tránh né đi về phòng, khóa cửa phòng, cho dù tường cách âm thật tốt, nhưng vẫn còn nghe thấy tiếng khóc của cô vọng ra.

Tô Y Đường gấp gấp tìm chìa khóa, cuối cùng từ trong ngăn kéo lấy ra chìa khóa dự phòng, mở cửa phòng ra, thấy Lâm Nguyệt Nha đang ôm đầu gối ngồi dưới mép giường trên sàn nhà, vùi vào đầu gối khóc thút thít.

"Nguyệt Nha." Tô Y Đường bước tới ngồi xổm xuống trước mặt Lâm Nguyệt Nha, đưa tay nâng gò má đem khuôn mặt đang úp vào đầu gối nâng lên, thấy cô khóc đến khuôn mặt toàn nước mắt, đau lòng mà đem cô ôm vào trong ngực, "Đừng khóc, bất kể phát sinh chuyện gì, con đều có chú." Người phụ nữ vừa rời đi và Lâm Nguyệt Nha có bề ngoài giống nhau, thật ra bọn họ cũng bắt đầu tin tưởng lời nói của người phụ nữ đó.

"Lời bà ta nói không phải là sự thật, không phải là sự thật! Em là con gái của cha em yêu thương nhất, ông ấy là cha của em, là cha của em!" Lâm Nguyệt Nha khóc lóc thật thảm thương, cô vẫn chưa hồi phục được tâm trạng từ khi cha cô mất đi, lại tự nhiên có thêm một người mẹ, hơn nữa còn nói cho cô biết, người cha nuôi dưỡng cô nhiều năm qua không phải là cha ruột của cô.

"Nguyệt Nha, cho dù bà ta có nói đúng hay không, vẫn không có cái gì thay đổi, anh Lâm vĩnh viễn là người cha thương yêu nhất của con, mà con... vĩnh viễn là Nguyệt Nha của chú." Anh không muốn trong lúc bi thương này mà nói đến chuyện tình yêu nam nữ, nhưng trải qua sự việc này, Tô Y Đường không có biện pháp trốn tránh trái tim của mình nữa, anh yêu cô, bất kể cô có phải là con gái của anh Lâm hay không, cho dù cô nhỏ hơn anh đến mười hai tuổi.

"Em nên làm gì bây giờ, em thật khổ sở, em thật là đau khổ!" đầu Lâm Nguyệt Nha tựa vào ngực Tô Y Đường, nước mắt tuôn ra, cô không biết nên như thế nào để giải tỏa đau đớn và buồn bực trong lòng, cô nên làm gì bây giờ, cô thật muốn phát điên lên, cô lại không phát giác được ý tứ của lời cam kết trên miệng Tô Y Đường.

"Em không muốn sống... Em muốn đi theo cha..." Lâm Nguyệt Nha trên bờ vực sụp đổ, cô cảm thấy trái tim đau nhói, tức ngực, ở đây thêm một giây, cô thật rất muốn chết đi, không cần phải đối mặt với những phiền não cùng thống khổ như bây giờ.

Lời của Lâm Nguyệt Nha khiến trong lòng Tô Y Đường như lửa đốt, anh biết, nếu không phải sức chịu đựng của cô đã vượt quá giới hạn, người coi mở như cô tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy.

Hai tay anh run run nâng khuôn mặt Lâm Nguyệt Nha lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, nhẹ nhàng liếm những giọt nước mắt đọng trên môi mắt của cô, Tô Y Đường cảm nhận được vị chất và mặn, anh thề, sau này không bao giờ... sẽ không bao giờ để cho Lâm Nguyệt Nha khóc lóc khổ sở như vậy nữa!

Tô Y Đường nhẹ nhàng hôn qua mắt, gò má của cô, đem những giọt nước mắt đang giàn giụa mát toàn bộ sạch sẽ, lúc bắt đầu, Lâm Nguyệt Nha vẫn không ngừng khóc, cho đến cảm giác được sự dịu dàng của lưỡi Tô Y Đường, cô kinh ngạc ngừng khóc, tròn to mắt nhìn về phía trước, Tô Y Đường đang nhắm mắt hôn qua khóe mắt của cô.

Tại sao anh lại hôn cô? Tại sao vè mặt của anh, động tác của anh lại dịu dàng như vậy? Lâm Nguyệt Nha có một đồng nghi vấn, bất quá Tô Y Đường không cho cô cơ hội đặt ra câu hỏi, môi anh lướt qua khóe mắt, gò má, rồi ngậm vành tai của cô, nhẹ nhàng mút vào.

Những khổ sở kia, những nỗi đau vẫn đang phảng phất xung quanh dường như tan đi, Lâm Nguyệt Nha chỉ có thể cảm nhận sự dịu dàng của Tô Y Đường, cô chớp mắt, từ từ nhắm mắt mình vẫn còn vài giọt nước mắt đọng trên mi.

Tô Y Đường dùng thân thể và hai cánh tay anh dồn ép Lâm Nguyệt Nha vào mép giường, anh quỳ gối dưới chân cô, hai tay cầm lấy cái ót của cô, môi buong lỏng ra hai vành tai đã chuyển sang màu đỏ của Lâm Nguyệt Nha, dòi về phía đôi môi đang tỏa ra hương vị ngọt ngào.

Vào lúc hôn cô thật sâu, Tô Y Đường không còn biện pháp, phải thừa nhận rằng mình có khát vọng với Lâm Nguyệt Nha, anh ghi nhớ sâu sắc mỗi lần nằm mơ thấy cô và anh kích tình, nhớ đến lúc say rượu anh hôn cô, anh luôn hoài niệm cảm giác giác răng và môi gấn bó ngọt ngào. (Chém, ta chặt, ta chém cái đoạn này, sr mọi người, cảnh hot mình tả thật vụng về.)

Lúc bắt đầu, Tô Y Đường chỉ muốn dùng nụ hôn đời đi sự chú ý của Lâm Nguyệt Nha, nhưng dần dần, anh quên mất dự định lúc đầu, nụ hôn của anh ngày càng sâu, ngày càng kích tình, đầu lưỡi anh mở môi cô ra và dò xét đi vào, môi từ từ dịu dàng lại vững chắc liếm mềm mại bên trong môi cô không chứa một tất, bàn tay đang ở sau ót của cô từ từ dời xuống, mon trơn trượt xuống đầu vai mượt mà của cô, bàn tay vuốt lưng của cô, dùng sức đem cô ấn thật chặt vào lòng ngực của mình.

Xen kẽ rằng môi quần quít phát ra âm thanh rên rỉ, làm cho Tô Y Đường nổi lên ham muốn mà nuốt Lâm Nguyệt Nha, anh thật nhớ và rất muốn cô, thật muốn trong tức khắc đem cô hòa vào trong thân thể và linh hồn của anh.

Bàn tay không an phận từ vật áo luồn vào bên trong, quyến luyến mon trơn làn da mịn màng ở thắt lưng cô, Lâm Nguyệt Nha bởi vì sự va chạm của anh, làm cho làn da nhạy cảm của cô nổi da gà, điều này làm Tô Y Đường rất hài lòng và mỉm cười, anh buông tha môi của Lâm Nguyệt Nha, trán đụng trán, chóp mũi đụng chóp mũi, "Nguyệt Nha, em có nguyện ý làm người vợ chân chính của anh không?" Vì thân thể bị kích thích bởi dục vọng, hơi thở của Tô Y Đường dồn dập, dùng hết lý trí mới không chế được bàn tay của mình không làm loạn trên người cô.

Lâm Nguyệt Nha nhìn vào ánh mắt tràn đầy tình dục của Tô Y Đường, thân thể cô rất nóng, suy nghĩ hỗn loạn, cô không phân biệt được anh là thật sự muốn cô, hay chỉ là an ủi cô, bất quá không sao, cô muốn anh, muốn anh từ rất lâu, cô nguyện ý ở chung một chỗ với anh, chính thức trở thành vợ của anh, Lâm Nguyệt Nha ngẩng đầu, hôn lên môi Tô Y Đường, dùng đầu lưỡi nhút nhát lướt qua hàm răng của anh.

Tô Y Đường lấy được đáp án mình muốn, ôm hông của cô, đem cô nằm trên giường, cởi ra từng nút từng nút áo ngủ của cô, rõ ràng là anh yêu cầu cô mặc đồ ngủ kín đáo, đem áo ngủ che kín toàn thân da thịt của cô, nhưng đến giờ phút này, anh mới phát hiện nó gây cho anh biết bao nhiêu phiền toái, từng nút một cởi ra phảng phất thật nhiều thật nhiều nút áo, đầu ngón tay anh run rẩy, mồ hôi từ trên trán trượt xuống.

Lâm Nguyệt Nha thật khản trương, cô ngượng ngùng nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, rất hạnh hế ra một nửa nhìn Tô Y Đường đang cau mày cởi nút áo ngủ của cô, trong ánh mắt anh tràn ra lửa dục vọng nóng bỏng làm cho cả người cô như lửa đốt.

Rốt cục, Tô Y Đường cũng tháo xong một hàng nút áo, tháo ra áo lót bên trong, kéo chiếc đệm ngủ xuống chỉ chừa lại quần lót của cô, từ trên xuống dưới của cô, chỉ còn lại chiếc quần lót nhỏ màu hồng đang bao quanh cái mông tròn trịa của cô, Lâm Nguyệt Nha vì động tác lật người mãnh liệt của anh, phơi bày đường cong khiêu gợi của cái mông ra trước mắt anh.

Lâm Nguyệt Nha bối rối muốn lật người lại, mặc dù cô đối với bộ ngực mình không có tự tin, nhưng thế nào cũng tốt hơn hoàn cảnh bây giờ.

Nhưng bàn tay Tô Y Đường đè lại ngang lưng Lâm Nguyệt Nha, hai mắt nhìn chăm chăm vào cảnh đẹp trước mắt, anh thừa nhận, so với bộ ngực phong phú và đôi chân thon thả, anh thích cặp mông săn chắc tròn trịa của Lâm Nguyệt Nha hơn.

Cuộc sống Lâm Nguyệt Nha không giống các cô gái sống ở thành thị lớn, khi còn bé kinh nghiệm cuộc sống ở thảo nguyên Châu phi nhiệt tình yêu thích vận động, tạo cho cô có những đường cong săn chắc cân xứng, nhưng không giống như những người vận động nhiều quá mà cơ bắp cứng rắn, mà được bao bọc bởi sự linh hoạt của bộ xương mảnh khảnh. (Những đoạn này dịch không mượt lắm, các bạn thông cảm cho mình nha.)

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

"Chịu mở mắt ra nhìn anh rồi sao?" Động tác của hai tay anh không có dừng lại, Lâm Nguyệt Nha thẹn thùng và ngạc nhiên đang nhìn thẳng vào anh, "Anh nghĩ rằng em hối hận, nên không muốn mở mắt ra nhìn anh."

"Em không có!" Lâm Nguyệt Nha vội vàng bác bỏ, cô yêu anh lâu như vậy sao có thể hối hận được đây, "Em yêu anh, thật vất vả và mới lấy được anh, sao phải hối hận!"

"Nguyệt Nha ngốc." Lâm Nguyệt Nha trẻ tuổi lại đơn thuần, anh nói bừa một câu thôi mà cũng làm cho cô khản trương như thế, Tô Y Đường vừa kiêu ngạo vừa đau lòng, "Em thật ngốc!"

Lâm Nguyệt Nha cảm thấy mệt mỏi, rất muốn nằm nghỉ để khôi phục thể lực đang bị hút cạn, nhưng hai tay của người nào đó lại đang di chuyển trên người cô, và vật gì đó đang không ngừng to lớn trong hoa huyết của cô, thật sự là làm người ta không thể tĩnh tâm được mà.

"Sao anh không đi ra?" Lâm Nguyệt Nha thẹn thùng hỏi.

"Nguyệt Nha, Nguyệt Nha của anh..." Lâm Nguyệt Nha mềm mại, lại phát ra âm thanh rên rỉ, làm Tô Y Đường lập tức điên cuồng, "Nguyệt Nha, cho anh thêm một lần nữa, nha em?"

Gương mặt Lâm Nguyệt Nha lập tức đỏ lên, "Nhưng mà...." Em thật sự rất mệt.

"Chỉ một lần nữa thôi." Giọng nói Tô Y Đường hạ thấp, để Lâm Nguyệt Nha yên tâm, cũng cảnh cáo bản thân anh.

Đáng tiếc, anh nuốt lời.

Từ buổi trưa cho đến tối, Lâm Nguyệt Nha không có thời gian nghỉ ngơi, Tô Y Đường liên tục hành hạ cô, liên tục một lần rồi lại một lần cùng cô lên đỉnh ở trong hoa huyết, chắc sẽ chết vì sung sướng mất thôi.

Lâm Nguyệt Nha ở trong cao triều ngắt đi vài lần, cô phát hiện Tô Y Đường đặc biệt yêu thích mông của cô, cứ bắt cô nằm úp ở trên giường, ngực cô va chạm với drap giường, cái mông bị anh nâng lên thật cao, để tiếp nhận anh rút ra đi vào, và va chạm vào bụng anh phát ra tiếng vang kịch liệt, cô chỉ còn cách làm theo sự chỉ dẫn của anh, cùng hòa hợp mỗi đợt tấn công của anh, đem mông làm vật hy sinh cho dục vọng là cách lựa chọn hoàn hảo nhất.

Trên giường, bàn trang điểm, trước gương, trong phòng tắm... Tất cả những nơi có thể ân ái được hai người đều không bỏ sót, khi anh đè cô dưới sàn lạnh băng của phòng tắm, cô gần như cũng đạt tới cao triều.

Lâm Nguyệt Nha là lần đầu tiên biết đến tình dục, không biết được tình dục lại có cảm giác sung sướng như vậy, có thể tới nhanh chóng như vậy, mãnh liệt, lại lần lượt kéo tới như thế.

Đến khi ánh rạng đông vừa kéo đến, đại chiến của hai người mới dừng lại.

Tô Y Đường từ phía sau ôm Lâm Nguyệt Nha vào trong ngực của anh, trên người dính đầy tinh dịch của anh, hoa dịch của cô, chất lỏng của bọn họ, lúc bắt đầu, Tô Y Đường còn giúp cô rửa sạch thân thể, nhưng từ lúc bọn họ trong phòng tắm trở ra ngoài đi đến bên giường, tuy thấy nhưng cũng không quan tâm đến những chất nhầy kia, chỉ thay đổi vị trí và dùng tư thế nguyên thủy mà ra sức vận động.

Hai người họ thật sự mệt đến chết rồi, bụng Lâm Nguyệt Nha rất đói, cũng không còn sức lực đứng dậy ăn uống, mí mắt muốn mở ra nhưng giống như bị nhựa cao su dính vào, không thể mở lên nổi, còn Tô Y Đường thì rất thỏa mãn, đem dục vọng tích lũy nhiều năm phát tiết ra ngoài, toàn thân sáng khoái, anh ôm chặt Lâm Nguyệt Nha đang ngủ say vào lòng anh ngủ.

Trời mờ sáng ngày hôm sau, tiếng chuông kéo dài ngoài cửa làm Tô Y Đường thức giấc, anh thề, nếu không phải sợ tiếng chuông đánh thức Lâm Nguyệt Nha, anh tuyệt đối sẽ không buông ôn hương nhuyễn ngọc ở trong lòng mà đi ra mở cửa.

"Tô Y Hàng, nếu em không có chuyện quan trọng để nói, thì em chết chắc rồi!" Tô Y Đường mở cửa phòng, thấy em trai đứng trước cửa, lập tức nóng nảy mà rống lên.

Tô Y Hàng cũng sợ hết hồn bởi tiếng hét bức bối khó có được của anh trai, phải biết anh trai của anh nổi tiếng là ôn hòa, bất quá, buổi sáng anh đến bấm chuông cửa rất lâu, trong nhà cũng không có động tĩnh gì, anh có dự cảm không tốt, nhưng khi nhìn đến gương mặt thỏa mãn của anh trai, chỉ người chỉ mặc một cái quần ngủ, trên ngực lại chỉ chít vết hôn, anh tin tưởng anh trai của mình đêm qua đã rất hạnh phúc.

Suy bụng ta ra bụng người, vì đêm qua 'quá hạnh phúc' nên cần phải nghỉ dưỡng sức mà bị làm phiền thử hỏi có ai không tức giận, nhưng mà, anh là có chuyện quan trọng mới bắt đắc dĩ đi tới bấm chuông nhà anh trai của mình.

"Anh hai, anh có xem báo của tuần san sáng nay chưa, bà góa phụ Trương Mỹ Lâm tuyên bố bản thân có một người con gái, đem con nuôi của ông chồng mới chết đám hỏi với con gái bà ta, tờ báo còn đăng kèm hình con gái của bà ta người đó là Nguyệt Nha, anh nói xem có kỳ quái hay không?" Tô Y Hàng quơ tờ báo trên tay, bên cạnh tin tức là tấm hình chụp bên mặt Lâm Nguyệt Nha và Tô Y Đường trong đám cưới của hai người.

Tô Y Đường cầm lấy tờ báo đi vào nhà, Tô Y Hàng cũng đi theo vào, vụng trộm liếc qua hướng ánh sáng của phòng ngủ đang hé mở.

Đột nhiên, một bàn tay đánh vào đỉnh đầu Tô Y Hàng, Tô Y Đường nhanh chóng bước tới đóng kín cửa phòng, hung hăng trợn mắt liếc Tô Y Hàng một cái, sau đó ngồi xuống ghế sofa.

"Thật nhỏ mọn, người ta chưa nhìn thấy cái gì hết." Tô Y Hàng nhỏ giọng nói thầm, khe hẹp như vậy, bị cái rèm cửa sỏ che ánh sáng nên hơi mờ tối, cái gì cũng chưa có nhìn thấy mà sao lại khẩn trương như vậy chứ, Tô Y Hàng đi vòng qua phòng bếp cầm một lon bia mở ra uống, thật là yêu quá hóa điên rồi rồi.

"Mai mốt kêu bằng 'chị dâu' chứ đừng có không phân biệt lớn nhỏ." Tô Y Đường nhìn nội dung của tờ báo, thờ ơ nói ra nhưng giọng điệu rất nghiêm túc.

Tô Y Hàng chút nữa là đem một miếng bia phun ra ngoài, anh trai thật là đủ rồi, lúc trước còn cố chấp không chịu thừa nhận tình cảm với Lâm Nguyệt Nha, thế nào chỉ trong chớp mắt lại thay đổi buồn nôn như vậy chứ, còn là 'chị dâu', chỉ là chuyện nhỏ sao lại rắc rối như vậy chứ?

"Đừng để cho Nguyệt Nha biết." Tô Y Đường xem xong đoạn tin tức, liếc mắt về gương mặt đang phức tạp rồi rầm của em trai, dặn dò anh ấy.

"Biết rồi." Tô Y Hàng tức giận trả lời.

"Nguyệt Nha..." Bị anh trai nhìn chằm chằm, Tô Y Hàng chỉ còn biết ngoan ngoãn mà đổi cách xưng hô: "Chị dâu có anh chăm nom, khẳng định sẽ không có vấn đề gì." Tô Y Hàng rất thức thời nói xong chuyện quan trọng liền rời đi.

Anh trai và chị dâu... Anh, nghĩ đến cách xưng hô là Tô Y Hàng nổi da gà, Anh trai và chị dâu đang rơi vào cảnh đẹp nhất định phải ở chung một chỗ, về phần kỳ đà to lớn và bà mối là anh dĩ nhiên là muốn đuổi đi cho nhanh, để tránh làm chương mất hai người họ.

"Cầm theo cái này đi." Tô Y Đường đem tờ báo ném cho em trai đang chạy đến cửa, để cho cậu ấy mang đi tránh cho việc bị Lâm Nguyệt Nha không cần thận mà nhìn thấy.

Trương Mỹ Lâm so với tưởng tượng của anh thật sự là rất... vô sỉ.

Mặc dù người phụ nữ này là mẹ ruột Lâm Nguyệt Nha, nhưng là anh không cần từ ngữ này để hình dung bà ta, chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người mẹ dù chỉ là một ngày, chỉ cần lợi dụng được thì lợi dụng, đúng lúc tang lễ của anh Lâm đang báo thì đến tìm hiểu tin tức của Lâm Nguyệt Nha, điều tra ra được Lâm Nguyệt Nha chính là đứa bé gái năm đó bà ta vứt bỏ, mà bà ta thật vô liêm sỉ dám tìm đến tận nhà, yêu cầu Lâm Nguyệt Nha ly hôn, theo sự sắp xếp của bà mà lấy con nuôi của người chồng thứ ba của bà ta, chỉ là vì muốn độc chiếm quyền kinh doanh công ty của người chồng thứ ba của bà ta.

Còn có tin đồn trong tin tức của tờ báo, rõ ràng là có người đã cố ý thả ra tin tức, nói Lâm Nguyệt Nha còn trẻ đã gả cho anh, nhưng tình cảm đã sớm không còn, không phải là hôn nhân thật sự, không bao lâu sau sẽ ly hôn, gả cho con nuôi của ông chủ tập đoàn Phan thị vừa qua đời, bây giờ người đưa tin tức còn nói, theo lời tuyên bố của bà Trương Mỹ Lâm là vợ của ông chủ quá cố tập đoàn Phan thị, cô là con gái ruột của bà sẽ gả cho con nuôi của người chồng quá cố của bà, đã thân càng thân hơn thật là một chuyện tốt, bà ta còn rất vui vẻ vì con gái bà cũng có được hạnh phúc vì nhảy ra khỏi khủng hoảng của cuộc hôn nhân trước đó.

"Chết tiệt!" Tô Y Đường luôn luôn ôn hòa lại mắng ra một lời thô tục, anh thật không ngờ rằng trên thế giới này còn có một người phụ nữ vô liêm sỉ như vậy, bà ta nghĩ thế nào mà cho rằng Lâm Nguyệt Nha sẽ ngoan ngoãn làm theo sự sắp xếp của bà ta?

Nghĩ đến đây, Tô Y Đường có chút hoảng hốt, anh biết rõ Lâm Nguyệt Nha rất yêu anh, yêu từ rất nhiều năm trước, mỗi một bưu phẩm chính là bằng chứng tốt nhất. Nhưng mà, cô có thể bất ngờ mà thay đổi không?

Tô Y Đường rõ ràng là đã lấy có Lâm Nguyệt Nha, cô còn là vợ hợp pháp của anh, nhưng bởi vì yêu mà cảm thấy bất an và không chắc chắn.

Tô Y Đường đứng dậy đẩy cửa phòng ra, đi vào phòng ngủ, Lâm Nguyệt Nha còn nằm ngủ say ở trên giường, chiếc chăn đắp chỉ đến mông cô, lộ ra một mảnh lưng trắng như tuyết, thấy thế ánh mắt anh càng buồn hơn, xòe bàn tay ra muốn lau đi, rồi lại vội vàng thu hồi, cô bị anh làm cho mệt chết rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Kéo chăn lên che kín tất cả xuân quang, Tô Y Đường lặng lẽ đóng cửa phòng, đi vào bếp, bụng của anh vì đói mà réo lên, hình như bọn họ đã hơn một ngày không có ăn uống gì, từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu nấu ăn, Tô Y Đường quyết định nấu một bữa thức ăn, sau đó gọi cô xuống dùng bữa.

Khi Lâm Nguyệt Nha tỉnh lại thì màn đêm đã buông xuống, ánh sáng buổi chiều chiếu sáng mờ mờ từ khe hở của màn cửa sổ, Lâm Nguyệt Nha cảm giác như cô đang hòa tan ở trên một hòn đảo, tất cả mọi thứ xung quanh rất xa xôi và mơ hồ, nhưng cô không cảm thấy cô đơn và lạnh lẽo, tuy Tô Y Đường không có ở trên giường, nhưng tràn đầy hơi thở của anh trong bầu không khí quen thuộc này.

Cô nhớ đến tối hôm qua hai người trần truồng quấn quýt với nhau như thế nào, nhớ những lần cả hai cùng lần lượt lên đến cao trào, không nhớ được bao nhiêu lần đòi hỏi mà anh vẫn không cảm thấy đủ... Hết thấy làm cho cô cảm thấy xấu hổ lại ngọt ngào, cô cuốn mình trong chăn ở trên giường lăn lộn, không thể kiềm nén phát ra tiếng cười ngọt ngào.

"Nguyệt Nha, thức chưa?" Tô Y Đường đẩy cửa đi vào, mở đèn và đi về phía giường lớn, thấy Lâm Nguyệt Nha được bao bọc ở trong chăn, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào và đôi mắt sáng ngời.

"Thức chưa?" Tô Y Đường ngồi xuống mép giường, đưa tay vuốt khuôn mặt Lâm Nguyệt Nha, "Nhanh lên một chút, anh nấu xong bữa tối rồi, em có đói lắm không?"

"Dạ." Lâm Nguyệt Nha trả lời trong lúc mơ hồ, cô thật xấu hổ, không biết đối mặt với anh thế nào, anh dịu dàng làm cô cảm thấy lúng túng hơn.

"Nhanh lên một chút, cần anh ôm em đi đánh răng không?" Tô Y Đường giống như là đang mở giấy gói hộp quà, đem chăn quấn trên người Lâm Nguyệt Nha lộ ra.

Thân thể mềm mại hiện ra đầy đặn hân hoan và dịch của cơ thể khô lại, con người Tô Y Đường tối lại, âm thanh trở nên căng thẳng: "Em tự mình làm đi, anh chờ em." Nói xong Tô Y Đường mon trón đầu vai Lâm Nguyệt Nha, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Lâm Nguyệt Nha cảm thấy Tô Y Đường đang đè nén dục vọng của mình, cô biết anh lại muốn cô, mặc dù cô cũng rất thích cảm giác chân tay đan xen quấn quýt thân mật đó, nhưng hiện tại cô thật sự là một muốn chết, và đói, thật cần nghỉ ngơi và bổ sung thể lực.

Lâm Nguyệt Nha chống lại cảm giác đang bị xe tải chạy qua thân thể, hai chân bần rần, cả người không có chút sức lực, cô khó khăn bước vào phòng tắm, tắm, rửa mặt, đánh răng xong, mới chậm chạp mà lết giống như một bà già bước ra khỏi phòng ngủ.

Tô Y Đường đang trong phòng ăn cơm, trên bàn ăn đã dọn xong mùi thức ăn bay ngào ngạt, mỗi một món đều là Lâm Nguyệt Nha thích ăn, cô rõ ràng là muốn làm một người vợ tốt, chăm chỉ học nấu ăn lâu như vậy, cũng không cách nào làm ra được dù chỉ là một món mà Tô Y Đường thích ăn, anh thì ngược lại biết hết khẩu vị và sở thích của cô, lần nào cô ăn cũng thấy ngon miệng.

"Nhanh một chút đến ngồi đây đi." Tô Y Đường nghe được tiếng bước chân thì quay đầu lại, hướng về phía Lâm Nguyệt Nha vẫy vẫy tay, kéo cái ghế ra cho cô ngồi xuống, sau đó anh cũng ngồi xuống bên cạnh. "Uống trước một miếng canh đi."

Lâm Nguyệt Nha thổi canh hơi nóng và hương vị của chén canh lan tỏa, ánh mắt nóng lên, trái tim thật áp áp, cô cảm thấy thật vui vẻ, thật hạnh phúc.

"Thế nào, tại sao không ăn?" Tô Y Đường đem thức ăn bỏ vào trong chén Lâm Nguyệt Nha, vừa quay đầu lại liền phát hiện cô đang cầm chén canh

ngắn người, liền vội vàng hỏi.

Lâm Nguyệt Nha uống một hớp canh, cảm thấy hương vị lạnh từ chén canh chảy xuống dạ dày, tiếp thêm cho cô sức mạnh và ấm áp.

Tô Y Đường thấy vẻ mặt hài lòng của Lâm Nguyệt Nha, anh cũng bắt đầu ăn cơm, anh rất đói bụng, đói đến nỗi anh gấp một miếng thật to đồ ăn, nhưng không có quên chăm sóc cho cô, vẫn liên tục gấp thức ăn vào trong chén của cô.

Hai người ăn xong một bàn đầy thức ăn, thỏa mãn ngồi xuống ghế sofa thờ dài, Tô Y Đường giang cánh tay dài đem Lâm Nguyệt Nha ôm vào trong ngực anh, để cho cô tựa vào trên lồng ngực mình và nói, "Nguyệt Nha, từ nay về sau đã có anh, anh sẽ yêu em, chăm sóc em, em không cần suy nghĩ gì nhiều, chỉ cần sống thật vui vẻ là tốt rồi."

Lâm Nguyệt Nha không kiềm chế mà vành mắt đỏ lên, lỗ tai truyền đến tiếng tim đập mạnh mẽ của Tô Y Đường, lời của anh đối với cô mà nói chính là cam kết lãng mạn nhất, cô không có trả lời, lặng lẽ hưởng thụ cảm giác yên tĩnh này, mấy ngày qua xảy ra thật nhiều chuyện, để cho cô lâm vào hỗn loạn và chán ghét cuộc sống thực tế này, cô thật muốn bắt buộc bản thân mình phải đối mặt với nó, mỗi ngày đều để cho đầu óc buông thả mà trốn tránh tất cả.

Trong lúc cô bi thương khổ sở và tuyệt vọng nhất, là anh đã cứu cô, nhiệt tình và dịu dàng đem cô từ vực sâu bi thương kéo ra, một đêm sung sướng niềm vui tràn đầy tình yêu, không chỉ để cho cô trút ra tất cả đau đớn trong lòng, cũng làm cho cô có được người đàn ông cô yêu.

Mặc kệ Tô Y Đường vì thương hại hay hoặc là nguyên nhân khác mà muốn cô, cô nhất định sẽ cố gắng hết mọi khả năng để cho anh yêu cô.

"Nguyệt Nha, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật nha, em muốn đi nơi nào?" Tô Y Đường vuốt nhẹ tóc của Lâm Nguyệt Nha, dịu dàng hỏi.

"Trăng mật?" Lâm Nguyệt Nha vui mừng hồ hởi, rốt cuộc vẫn là cô gái tuổi hai mươi, đối với hôn nhân và tuần trăng mật đều khao khát, mặc dù được gả cho người đàn ông mình yêu đã đủ để cô thỏa mãn, nhưng nếu tất cả đều có thể hoàn hảo giống như ý nguyện của cô, thì còn có gì tốt hơn.

"Anh thiếu em một tuần trăng mật, lúc chúng ta kết hôn tình huống lúc đó hơi đặc biệt, không có sắp xếp được tuần trăng mật, thậm chí để cho em phòng không gối chiếu..." Tô Y Đường ít khi dùng giọng điệu hài hước nói chuyện.

Hơi nóng từ lòng bàn chân Lâm Nguyệt Nha dâng lên, nhanh chóng làm cho hai má cô ửng hồng, cô biết anh ám chỉ cô ngày hôm đó ở trong nhà hàng náo loạn.

"Có phải anh muốn nhắc đến chuyện hôm đó?" Lâm Nguyệt Nha trên ngực Tô Y Đường cọ cọ, muốn che giấu gương mặt đang ửng hồng, bởi vì bị anh nói như vậy, giống như cô là một người chuyên đi gây họa.

"Hắc!" Tô Y Đường cười khê một tiếng, dáng vẻ thẹn thùng bây giờ của Lâm Nguyệt Nha thật đáng yêu, anh không có biện pháp nào buông tay, "Ngày mai theo anh tham gia một buổi tiệc, sau đó chúng ta lên đường đi hưởng tuần trăng mật, muốn đi đâu, và đi trong bao lâu cũng được."

"Có thiệt không?" Vui mừng chiến thắng xấu hổ, Lâm Nguyệt Nha từ trong ngực Tô Y Đường ngẩng đầu lên, "Chuyện công ty thì làm sao bây giờ?" Mấy ngày nay, nhìn anh vì việc ở công ty mà bận rộn, vì công ty mà tranh thủ đi giao tiếp, anh là linh hồn của công ty, nếu như rời đi lâu quá, công ty phải làm sao đây?

"Yên tâm, anh đã an bài xong xuôi hết rồi, chuyện quan trọng bây giờ, em là cô dâu của anh và theo anh đi hưởng tuần trăng mật, tránh cho cô dâu mới ghét bỏ anh." Tô Y Đường hôn trán Lâm Nguyệt Nha nói.

Những ngày qua anh luôn chăm sóc cho Lâm Nguyệt Nha hoàn toàn vứt bỏ việc công ty sang một bên, sự thật chứng minh, đồng nghiệp trong công ty có thể làm việc độc lập, những lúc không có anh bên cạnh, bọn họ đem công ty phát triển rất tốt, công ty thành lập được hơn mười năm, hầu như anh chưa nghỉ ngơi ngày nào, bây giờ anh muốn nghỉ phép, muốn thật tốt chăm sóc cho Lâm Nguyệt Nha của anh.

Một đêm này, hai người tay trong tay nằm trên giường lớn, hoàn toàn đắm chìm trong tâm hồn vui vẻ, bởi vì nghĩ đến kích thích của đêm hôm trước và ngày hôm sau sẽ phải đi xa, nên Tô Y Đường quyết định nghỉ ngơi một đêm, dù sao, bọn họ còn có cả một tuần trăng mật thật dài.

Tay anh và cô đan quện vào nhau, nói đủ chuyện phím trên đời, tất cả những kỷ niệm của quá khứ, mơ ước về hạnh phúc của tương lai, cho đến khi Lâm Nguyệt Nha mệt mỏi và ngủ say trong hạnh phúc.

Hôm sau, cả hai dậy thật sớm, cùng nhau đi đến nhà hàng gần đó ăn điểm tâm sáng, sau đó lái xe đến công ty sắp xếp công việc, Tô Y Đường cùng nhân viên quản lý và nhân viên thiết kế mở cuộc họp, Lâm Nguyệt Nha thì ngồi trong phòng làm việc của Tô Y Đường chờ anh.

Lâm Nguyệt Nha mới làm quen một sinh viên vừa làm vừa học và nhờ cô ấy đem cho mình một quyển tạp chí, cô ấy vui vẻ chạy vào phòng làm việc, đem cuốn tạp chí giống như hiến báu vật đưa cho cô, trước đó Lâm Nguyệt Nha vừa nhìn đến thì Tô Y Đường lại không cho cô biết tờ báo viết gì.

Bởi vì hạnh phúc đột nhiên xuất hiện, làm cho Lâm Nguyệt Nha quên mất người phụ nữ ngày đó tìm đến cửa, tuy rằng cô khiếp sợ, nhưng vẫn muốn đọc hết tình tiết trong tờ báo.

Nữ sinh vừa học vừa làm vốn muốn nhân cơ hội lấy thêm một chút tin tức độc quyền, các đồng nghiệp trong công ty đều đối với chuyện này rất tò mò, mọi người không ngờ Lâm Nguyệt Nha là con gái của người phụ nữ kia, nhưng khi thấy sắc mặt không tốt của Lâm Nguyệt Nha, cô mới ý thức được bản thân mình gây họa, cái gì cũng không dám hỏi, lặng lẽ chuồn êm.

Lâm Nguyệt Nha xem xong tất cả nội dung, khép tờ báo lại, ngồi trên ghế làm việc của Tô Y Đường và hướng về phía bên ngoài cửa sổ ngẩn ngơ.

Lúc còn nhỏ cô có hỏi qua cha, sao cô không có mẹ như những đứa trẻ khác? Cha cho cô biết, mẹ cô là Thiên Sứ ở trên trời, mẹ cô là người mẹ tốt nhất trên thế giới này, những tin tức này là niềm an ủi lớn nhất mỗi khi cô nhớ đến mẹ.

Sau này cô lớn lên, không có bị những lời này của cha cô lừa gạt nữa, ông mới nói cho cô biết, mẹ cô bởi vì một vài lý do nên không thể chăm sóc cho cô, nhưng mẹ rất yêu cô, cô là bảo bối duy nhất mà mẹ cô yêu thương, với lại cha đối với cô rất tốt, dành cho cô tất cả tình yêu thương, tuy không có mẹ bên cạnh, nhưng cô cũng không thấy hối tiếc.

Nhưng, cha cô đã rời xa cô, lại không có giữ đúng lời hứa bên cạnh cô, chăm sóc cô cả đời, sau đó, người phụ nữ kia xuất hiện, nói cô là con gái bà ta, còn cho biết cô không phải là con gái ruột của cha cô.

Cô thật không có cách nào để đối mặt với sự thật này, cô tình nguyện người phụ nữ kia đừng có xuất hiện, để cho hình tượng người mẹ Thiên Sứ hoàn mỹ vĩnh viễn ở trong lòng của cô.

Nhìn tin tức trong tờ báo, cô mới biết, mẹ cô là người phụ nữ đáng sợ như vậy, ra đời trong nhung lụa nhưng trời sinh tính tình phóng đảng, cha mẹ của bà ta đăng báo đoạn tuyệt quan hệ với bà.

Hai mươi một tuổi bà ta nhanh chóng gả cho một ông già năm mươi tuổi giàu có, hai năm sau ông ta trúng gió và qua đời, bà ta thừa kế toàn bộ tài sản của ông ấy, trở thành hắc quả phụ nổi tiếng trong giới thượng lưu.

Bốn năm sau, bà ta gả vào tập đoàn tài chính Tân Tú, hôn nhân này chỉ kéo dài được hai năm, lúc ly hôn bởi vì phân chia tài sản mà thừa kiện ra tòa, hai người trở mặt, liều chết lên báo chí trích lẫn nhau, trở thành trò cười trong giới thượng lưu.

Chỉ một năm sau bà ta tiếp tục cuộc hôn nhân thứ ba, ba mươi ba tuổi bà lấy ông chồng giàu có năm mươi sáu, cuộc hôn nhân này kéo dài cho đến đầu năm nay ông ta qua đời, nhưng trong di chúc để lại không có tên của bà ta, toàn bộ tài sản đều để lại cho con nuôi của ông ấy.

Lý do bà ta tìm đến cô không phải vì lương tâm trời đất hay là vì nhung nhớ đứa con gái của mình, mà chỉ là muốn lợi dụng cô, không tiếc mà thông báo cho giới phóng viên, không nghĩ đến làm như vậy sẽ phá hủy thanh danh và cuộc đời của cô, bà ta chỉ vì muốn đạt thành mục đích của bản thân mình.

Tại sao cô lại có một người mẹ đáng sợ như vậy, trong người cô sao lại mang dòng máu của bà ta, Lâm Nguyệt Nha chưa bao giờ cảm thấy chán nản như hiện tại.

Thời gian này Tô Y Đường cũng bàn giao xong việc của công ty, thật may mắn là khoảng thời gian trước vì Bành Trần Trần phá rồi anh đã hoàn toàn giải quyết xong, hết thấy công việc đều đã đi vào trật tự mà tiến hành, mọi người rất ủng hộ việc anh nghỉ phép dài hạn.

Lúc anh vào đến phòng làm việc, Lâm Nguyệt Nha không giống lúc trước quẩn quít vui vẻ chào đón anh, mà lặng lẽ ngồi trên ghế làm việc của anh, nhìn một bên mặt của cô trông rất buồn.

Lâm Nguyệt Nha của anh là một Thiên thần hạnh phúc, luôn luôn mang niềm vui đến cho người chung quanh cô, tại sao hôm nay lại có một mặt đau khổ như vậy? Tô Y Đường bước tới, thì nhìn thấy tờ báo trên bàn làm việc của anh.

"Nguyệt Nha?" Tô Y Đường đi vòng qua ghế làm việc, để Lâm Nguyệt Nha đối mặt với anh, "Nguyệt Nha, anh sắp xếp xong rồi, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu đi hưởng tuần trăng mật."

"Y Đường?" Khuôn mặt Lâm Nguyệt Nha thật mệt mỏi, cô nở ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, "Y Đường, em thật sự sẽ được hạnh phúc sao?"

"Cô bé ngốc!" Tô Y Đường đỡ Lâm Nguyệt Nha đứng dậy, và để cho cô ngồi trên chân anh, tựa vào lòng ngực của mình, "Tất cả mọi chuyện cứ giao cho anh xử lý, em chỉ cần ở bên anh, yêu anh, và sống thật vui vẻ hạnh phúc là được rồi." Tô Y Đường hôn lên tóc cô, gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, thật sự là làm cô phải chịu khổ rồi.

Dù là lấy được cam kết mà cô mong muốn, Lâm Nguyệt Nha vẫn chưa yên tâm, cô tự an ủi mình, không muốn để cho Tô Y Đường lo lắng, anh đã vì cô mà làm rất nhiều việc rồi.

Bây giờ năm mươi phút, Lâm Nguyệt Nha khoác tay Tô Y Đường bước vào biệt thự nhà họ Không, tham gia buổi tiệc sinh nhật của ông Không.

Bởi vì tin tức Lâm Nguyệt Nha âm ỉ trên báo, nữ nhân vật chính lộ diện làm hết thảy mọi người đều tò mò, Tô Y Đường vẫn bình tĩnh đi vào buổi tiệc với Lâm Nguyệt Nha.

Nói thật, sau khi Lâm Nguyệt Nha trang điểm xong, và mặc bộ lễ phục màu bạc anh chọn cho cô, anh chút xíu nữa đã không kiềm chế nổi bản thân, mà đem cô ăn sạch sẽ ngay tại chỗ, cô bây giờ thật xinh đẹp, thật hấp dẫn, đầm dạ hội màu bạc rất kín đáo, lại hoàn toàn khác họa được đường cong mảnh khảnh hoàn mỹ của cô, nhất là cái mông nhỏ săn chắc đầy đặn, thấy thế Tô Y Đường rất nhanh biến thành sói, anh rất muốn cô lập tức thay ra đầm dạ hội đang mặc trên người, anh cũng chọn cho cô một cái áo khoác che kín đường cong cơ thể cô.

Nhưng vì ánh mắt bối rối và bi thương của Lâm Nguyệt Nha, để anh không thể không từ bỏ đi ý niệm đó, anh thật muốn nói cho Lâm Nguyệt Nha biết, cô không phải là không thích hợp với bộ đầm dạ hội đó, mà là bây giờ cô mặc quá đẹp, anh chỉ muốn dấu riêng về đẹp đó của cô.

Lâm Nguyệt Nha vì Trương Mỹ Lâm mà được mọi người chú ý, ngược lại Tô Y Đường thì không ai chú ý đến anh, nhưng ông Không vừa nhìn thấy anh, lập tức cười sáng lạng, vui vẻ ngoắc ngoắc tay với Tô Y Đường.

Tô Y Đường mang Lâm Nguyệt Nha tiến tới, "Không gia gia, ngài càng già càng dẻo dai, thật sự là nhìn không ra là ngài đã tám mươi tuổi!"

Lời của Tô Y Đường làm cho ông lão cười càng thêm vui vẻ, "Người cái tên nhóc này, thật không biết học từ ai, gia gia con và cha con cũng không có mồm mép như con."

"Không gia gia, con nói là sự thật, mỗi câu con nói đều là xuất phát từ trong đáy lòng." Tô Y Đường hướng về phía Lâm Nguyệt Nha giới thiệu: "Nguyệt Nha, đến đây chào hỏi Không gia gia đi em."

"Không gia gia." Lâm Nguyệt Nha lễ phép chào hỏi ông Không, hai cái lúm đồng tiền hiện lên trên gương mặt cô.

"Không gia gia, đây là vợ của con tên Lâm Nguyệt Nha, lúc đám cưới vì ngài ở Mỹ nghỉ ngơi nên không có gặp mặt, lần này vợ đem cô ấy đến đây chúc thọ của ngài." Tô Y Đường hướng về phía ông Không giới thiệu Lâm Nguyệt Nha.

Ông Không mang kính cẩn thận quan sát Lâm Nguyệt Nha, Lâm Nguyệt Nha không được tự nhiên tiếp tục mỉm cười, đi tới nơi này thật giống như bước vào một thế giới khác, mặc dù cô rất cố gắng biểu hiện bên ngoài giống như thực nữ, nhưng trong xương vẫn còn là một cô gái năng động hoang dã ở thảo nguyên Châu Phi, cô không thích hoàn cảnh ở đây, không thích mọi người nhìn cô chăm chú, không thích giày cao gót, nhưng mà, chỉ cần được ở bên cạnh Tô Y Đường, cô cố gắng tiếp nhận hết thấy những chuyện mà cô không thích.

"Thật là có phước, cưới một cô vợ trẻ xinh đẹp như vậy." Cuối cùng, ông Không cũng cho ra kết luận.

"Cám ơn Không gia gia, con cũng cảm thấy mình thật tốt số." Điều này chứng tỏ ông Không công nhận Lâm Nguyệt Nha, Tô Y Đường cảm thấy thật tự hào.

"Tốt lắm, tốt lắm, các con đi tìm chút gì ăn đi, ông đi chào hỏi một vài người khách quen, có rảnh nhớ đến nhà Không gia gia ăn cơm, và chơi cò với ta." Ông Không phát phát tay, để cho Tô Y Đường rời đi.

"Dạ, chúng con nhất định sẽ tới làm phiền Không gia gia." Tô Y Đường đáp lời, ôm Lâm Nguyệt Nha đi vào bàn tiệc, Lâm Nguyệt Nha bị thợ trang điểm hành hạ lâu như vậy, nhất định là đói bụng và mệt mỏi rồi.

Trong buổi tiệc không có người nào ở đây nhìn chằm chằm mọi cử chỉ của ông Không, khi mọi người thấy Tô Y Đường và ông Không nói chuyện vui vẻ như vậy, không khỏi thắc mắc mà hỏi thăm thân phận của Tô Y Đường.

"Anh ta là con trai lớn của Tô gia." Ở trong góc yến hội Bành Trân Trân đang uống rượu đỏ, cắn răng nghiêng lợi mà trả lời nghi vấn cho người bên cạnh.

"Không phải là Tô gia đó ư?" Tân khách phát ra tiếng hô.

"Là Tô gia đó." Bành Trân Trân hầu như là dùng lỗ mũi trả lời.

Tất cả khách mời không biết nên rất kinh ngạc, cũng khó trách ông Không thân thiết với Tô Y Đường, bởi vì Không gia và Tô gia là quan hệ làm ăn nhiều đời, mặc dù phần lớn sản nghiệp Tô gia đã đem ra nước ngoài gần hết, nhưng lực ảnh hưởng ở trong nước vẫn còn quan trọng.

Ánh mắt ghen ghét của Bành Trân Trân vẫn dõi theo Tô Y Đường, nhìn anh vì Lâm Nguyệt Nha mà tỉ mỉ chọn lựa thức ăn, dịu dàng mà lau đi đồ uống dính bên mép... Tất cả những việc này đã từng thuộc về cô, ban đầu cô và Tô Y Đường bất hòa, cũng chính là vì Tô Y Đường muốn an phận làm kiến trúc sư, mà không phải là con trai trưởng của Tô gia, ở giới thượng lưu anh rất khiêm tốn nên hầu hết mọi người không có ai biết được thân phận của anh, trong gia tộc Tô gia mọi người chỉ biết có một mình Tô Y Vân.

Cô không muốn làm một kiến trúc sư thiết kế nhỏ nhoi, tâm nguyện từ nhỏ đến lớn của cô là gả vào nhà giàu, bởi vì cô làm bất cứ cách gì cũng không thể thuyết phục được Tô Y Đường, cô mới tuyệt vọng mà ngã vào vòng tay của Lưu Hùng, sự quyết định sai lầm này của cô làm hại cô đến bây giờ vẫn hối hận.

Ban đầu anh thà rằng tình nguyện chia tay với cô, cũng không muốn thừa nhận mình là con trai trưởng của Tô gia, Tô Y Đường không muốn tranh đoạt tài sản của Tô gia, cho nên anh không thích những cô gái trong giới thượng lưu.

Bành Trân Trân thật hận, thì ra là, anh yêu cô chưa đủ sâu đậm!

Nghĩ đến đây, Bành Trân Trân đem ly rượu để lên mâm của người phục vụ, uyển chuyển mà xuyên qua đám đông đi về phía của Tô Y Đường, anh để cho cô khó khăn như vậy, cô cũng sẽ không để cho anh được thoải mái.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

"Y Đường, đã lâu không gặp." Bành Trân Trân hất hất tóc, lộ ra nụ cười lẳng lơ.

Tô Y Đường ôm Lâm Nguyệt Nha quay đầu lại, anh đang nói chuyện với Lâm Nguyệt Nha, chờ một chút chào tạm biệt Không gia gia rồi mới có thể rời đi, không ngờ Bành Trân Trân tìm đến, "Xin chào, cô sống vẫn tốt chứ."

Lâm Nguyệt Nha vừa nhìn thấy Bành Trân Trân thì lửa giận bùng nổ từ lòng bàn chân trào lên, đôi này cô ghét nhất là người phụ nữ này, trừ trước kia cô ta và Y Đường quen biết, đáng giận nhất là người phụ nữ này lại hãm hại Tô Y Đường, làm anh bao lâu nay phải tắt bật ngược xuôi, xem chút nữa là đóng cửa luôn công ty thiết kế rồi.

Tô Y Đường nắm bàn tay Lâm Nguyệt Nha hơi dùng sức, ngụ ý bảo cô kiềm chế lại, thật ra thì anh rất vui khi thấy dáng vẻ nổi giận của Lâm Nguyệt Nha, đây mới đúng là Nguyệt Nha mà anh biết, có sức sống, không biết che giấu tâm tình của mình. Nhưng mà, cô không cần so đo với Bành Trân Trân, bởi vì từ khi Bành Trân Trân bán đứng anh, tình cảm còn sót lại giữa bọn họ một chút cũng chẳng còn, cô không cần vì người không liên quan mà lãng phí sức lực.

"Cũng không tệ lắm." Ánh mắt Bành Trân Trân quét qua Lâm Nguyệt Nha, càng nhìn càng tức, cho đến thời điểm này, trong mắt cô ta Lâm Nguyệt Nha chính là một con nhóc, không ngờ đến cô thật trưởng thành, đáng người tốt, lại còn trẻ như vậy, điều này làm cho cô thật ghen tỵ, "Xem cô cũng không có lỗi, bất quá những ngày tốt đẹp này rất nhanh sẽ kết thúc, người mẹ đầy quyền thế của cô, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội lợi dụng người con gái như cô đi?"

Sắc mặt Lâm Nguyệt Nha thay đổi, cô không cách nào phản bác lời của Bành Trân Trân, mà cái người phụ nữ không đáng được coi trọng đó lại là mẹ cô, điều này làm cho cô khó chịu và xấu hổ.

"Cám ơn cô quan tâm, chuyện này tôi sẽ xử lý, không cần cô phải nhọc lòng." Tô Y Đường đau lòng ôm chặt Lâm Nguyệt Nha.

"Nha, tôi biết." Hai mắt Bành Trân Trân bốc lửa, thanh âm ngọt ngào: "Anh bây giờ thừa nhận là con trai trưởng Tô gia, mặc dù bà ta không dễ dàng đụng đến anh, nhưng mà..." Bành Trân Trân nhìn Lâm Nguyệt Nha, chờ mặt cô biến sắc, "Người phụ nữ kia nổi tiếng là 'tham', nếu như bà ta biết con rể của bà ta là một con rùa vàng, có thể sẽ lợi dụng con gái bà ta đưa vào Tô gia, tiến tới giành tài sản của Tô gia."

"Bành Trân Trân!" Tô Y Đường duy trì hòa nhã ngoài mặt bị phá vỡ, anh không muốn so đo nhiều với Bành Trân Trân, nhưng mà người phụ nữ này thật quá đáng, nhắm vào anh thì không sao, nhưng lại hãm hại Lâm Nguyệt Nha thì không được, "Bành Trân Trân, đừng có quá đáng, không nên ép tôi đem việc này làm đến đường cùng!"

"Đúng, Tô Y Đường, anh có thể làm đứt khoát, thật là nực cười, lúc đó tôi ép anh sao anh không chịu làm, giờ là vì người phụ nữ này anh lại muốn thừa nhận thân phận của mình, còn lời của tôi anh vứt bỏ ngoài tai, anh đến tận cùng là có yêu tôi hay không?" Mặt nạ nguy trang nhã nhặn của Bành Trân Trân đã bị nứt toát, cô có chút điên cuồng lên mà hỏi.

"Bành tiểu thư, tất cả đều đã là quá khứ, tôi không muốn nói đến chuyện xưa, hi vọng cô tự trọng, lời ta nói ra ta nhất định sẽ làm được!" Tô Y Đường nói xong câu này, ôm Lâm Nguyệt Nha đi về phía ông Không đang bị mọi người vây xung quanh, bọn họ không thể chờ đến lúc ông Không cắt bánh kem mừng sinh nhật, nhưng anh hy vọng ông Không có thể tha thứ cho bọn họ.

Tạm biệt với ông Không xong, Tô Y Đường lái xe mang Lâm Nguyệt Nha rời đi.

Từ sau khi nhìn thấy Bành Trân Trân, sắc mặt Lâm Nguyệt Nha rất khó coi, cô hiện tại không nói lời nào ngồi ngơ ngẩn, làm Tô Y Đường lo lắng gần chết, nếu sớm biết có một ngày như vậy, anh tuyệt đối sẽ không nhân từ với Bành Trân Trân, chỉ cần có thể bảo vệ người anh yêu, anh không ngại để cho Bành Trân Trân không có cơ hội để xuất hiện tại buổi tiệc.

"Y Đường, Bành Trân Trân nói là sự thật sao?" Đầu Lâm Nguyệt Nha ơ ơ vang lên, cô nghĩ đến tuyên bố của Trương Mỹ Lâm trên tờ báo, giờ còn nghe được lời nói của Bành Trân Trân, càng nghĩ càng có khả năng, cho dù Trương Mỹ Lâm ra tay gây khó khăn cho Tô Y Đường, hoặc là sẽ xuống tay từ cô để khống chế Tô Y Đường, cả hai cô đều không muốn, cô chỉ muốn yêu anh, mà không phải hại anh, cô thà đau khổ đến chết, tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng của Tô Y Đường.

"Nguyệt Nha, tin tưởng anh, để cho anh giải quyết, đừng suy nghĩ lung tung." Tô Y Đường dừng xe ở ven đường, đưa tay cầm bàn tay lạnh như băng của Lâm Nguyệt Nha, "Có phải em cảm thấy anh không đủ sức bảo vệ cho em?"

"Mới không có!" Lâm Nguyệt Nha vội vàng phủ nhận, Tô Y Đường ở trong lòng cô chính là vị thần hoàn hảo, cao cao tại thượng, anh tuấn, có năng lực, chẳng qua là....Cô thật sợ mình sẽ mang thêm phiền phức cho anh, trở thành gánh nặng của anh.

"Nguyệt Nha...."

Lâm Nguyệt Nha nghiêng người hôn Tô Y Đường, cô biết anh muốn nói gì, cô biết anh là người chính trực, là một người đàn ông rất có trách nhiệm, bây giờ cô không muốn nghe gì hết, cũng không muốn nói, chỉ muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp của anh, chỉ muốn quên tất cả phiền muộn.

Tô Y Đường bất ngờ khi được Lâm Nguyệt Nha hôn, anh không phải là người miệng lưỡi ngọt ngào, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức để cho cô biết tình

yêu của anh dành cho cô, và quyết tâm yêu cô và bảo vệ cô. Bất quá, qua một đêm anh đang khát vọng đôi môi đỏ mọng kia lại dâng lên, anh sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Trải qua màn kịch tình trước đó, ham muốn cơ thể của Lâm Nguyệt Nha lập tức trỗi dậy trong anh, cộng thêm cô trời sinh vốn nhiệt tình, Tô Y Đường phát hiện anh hoàn toàn không thể chống cự được sức hấp dẫn của cô.

Lưỡi cô đưa vào trong miệng của anh, học theo anh đã từng làm trước đó, ở trong khoang miệng của anh thăm dò từng chút, tình nghịch trên choker lưỡi và thân kinh của anh, bàn tay Tô Y Đường dùng sức nắm đầu vai Lâm Nguyệt Nha, ngón tay không yên phận mà sờ trớn da thịt của cô.

Lưỡi Lâm Nguyệt Nha nghịch xong, không để ý Tô Y Đường mà di chuyển xuống cảm anh, nhẹ nhàng cắn vào cảm của anh, sau đó hôn liếm yếm hầu, ngay lúc đó, dục vọng cứng rắn của Tô Y Đường đứng thẳng ở trong quần của anh, chật chội khiến anh đau nhức.

"Nguyệt Nha, Nguyệt Nha, dừng lại..." Tô Y Đường chật vật nói, đối với sự trêu đùa của Lâm Nguyệt Nha anh hoàn toàn giữ tay đầu hàng, mà cô gái nhỏ thừa thắng xông lên xé rách áo sơ mi của anh, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng vuốt ve lồng ngực của anh.

"Đừng có ngừng, em muốn anh!" Cô liếm làm ngực nhỏ của anh nổi lên hột hột, Lâm Nguyệt Nha buông thả và nói ra lời mời gọi.

Tô Y Đường hoàn toàn mất khống chế, anh đem Lâm Nguyệt Nha đẩy trở về ghế bên cạnh, dùng sức hôn cô, hung hăng xoa nắn nhũ hoa bên trong bộ lễ phục, sau đó hai tay run run mà khởi động xe, lúc lái xe lên núi, anh nhìn chung quanh ngã ba có thừa thớt vài ngôi nhà, so với vài xe có thể sẽ chạy ngang qua đường lớn ở đây đi đến yến tiệc Không gia gia, bọn họ đi đến đó là cách tốt nhất.

Ngắn ngủn mấy phút mà đối với Tô Y Đường giống như trải qua vài tiếng, anh thề sau khi trở về nhất định sẽ hung hăng mà trừng trị cái mông của cô gái không biết sống chết là như thế nào, anh vốn không thể lái xe được nữa, vào cô trong lúc này lại lấy bàn tay nhỏ bé mà vuốt ve dục vọng đang kiên định đứng thẳng lên trong tây trang của anh, làm anh chút xíu nữa là trượt tay đụng vào góc đại thụ ven đường.

Anh cắn răng, đem xe lái lên ngã ba, tìm một nơi vắng vẻ, sau khi Tô Y Đường dừng xe, lập tức xoay người ngăn chặn cô bé nghịch ngợm Lâm Nguyệt Nha người mà làm cho anh chật vật đang cười khanh khách, kéo khóa quần xuống, lấy ra dục vọng đang chuẩn bị nổ tung mà dùng sức đi vào bên trong cô.

"Ahhhhh." Hai người cùng nhau phát ra tiếng rên rỉ sáng khoái.

Đối với Lâm Nguyệt Nha đang động tình mà nói, thỉnh linh tiếp nhận lửa nóng của Tô Y Đường vẫn có chút khó khăn, cảm giác đau kèm theo thoải mái, nhưng cái cô muốn chính là cảm giác này, như vậy mới làm cho cô biết bọn họ hòa cùng một thể, để anh ở trong cô mới lấp đầy thỏa mãn.

Hai tay Tô Y Đường nâng mông Lâm Nguyệt Nha lên, bắt đầu dùng sức mà ra vào trong cơ thể cô.

Ở bên trong xe không gian chật hẹp, mỗi lần rút ra đi vào sẽ gặp nơi này, va vào chỗ kia, tay chân đều bị ràng buộc, nhưng tất cả những chuyện này không thể ngăn cản lửa nóng và dục vọng của cả hai người, bọn họ ở trong không gian thu hẹp của chiếc xe điên cuồng ân ái, cao triều một lần rồi lại một lần.

Lâm Nguyệt Nha là một học sinh thông minh lại nhiệt tình, cô học hỏi những chiêu thức anh sử dụng trên người cô từ một thành ba mà thực hành lại với anh, cô cười trên người anh, giống như một yêu tinh kiều ngạo quyến rũ rong ruổi trên cơ thể anh, dùng hoa huyết nóng bức chặt chẽ mà liên tục phun ra nuốt vào dục vọng của anh, mang đến cho anh ngập tràn khoái cảm.

Từ ghế bên cạnh tài xế rồi đến hàng ghế phía sau, qua nhiều đợt cao triều Tô Y Đường mới tạm thời tỉnh táo lại, Lâm Nguyệt Nha nằm ở ghế phía sau đang lịm đim ngủ, đầm đìa hội màu bạc sang trọng bị anh xé rách, giống như một chiếc khăn lau bị ướt dẫm dề mà nhét vào bên cạnh ghế tài xế, chỉ còn cách phôi lại mà mặc vào thôi, Tô Y Đường khó khăn mặc vào quần và áo sơ mi, dùng tây trang khoác lên người Lâm Nguyệt Nha, miễn cưỡng chỉ che lại được một chút xuân sắc, sau đó anh trở về ghế tài xế khởi động xe chạy đi.

Tô Y Đường cảm thấy mình nhất định là điên rồi, bị Lâm Nguyệt Nha mê hoặc đến điên rồ, chỉ cần vừa chạm vào cô anh sẽ mất hết lý trí, trong đầu của anh chỉ còn biết có dục vọng, không phân biệt thời gian, địa điểm, ở trên xe là bắt đầu liên tục muốn cô.

Liếc mắt nhìn gương mặt ửng hồng, nửa hôn mê của Lâm Nguyệt Nha, Tô Y Đường lấy tốc độ nhanh nhất mà lái xe về nhà.

Ngày mai cả hai sẽ lên đường đi hưởng tuần trăng mật, sẽ ngồi trên máy bay rất lâu, tối hôm nay không nên mệt nhọc, nhưng là cô gái này không biết suy nghĩ mà cảm dỗ anh, vậy anh cũng không bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy.

Tô Y Đường dùng tây trang bao lấy Lâm Nguyệt Nha, đem ôm cô vào nhà, vừa vào cửa liền đặt cô trên ghế sofa, để cô nằm trên sofa rộng rãi mềm mại, bụng ở trên tay vịn của ghế sofa, hai chân rũ xuống, đem cái mông trần truồng nhếch lên thật cao, anh chỉ có thể kịp thời kéo khóa quần xuống, một lần nữa đem dục vọng cắm vào thật sâu bên trong cơ thể ấm áp và ẩm ướt của cô.

Ở trên xe chật cứng tình dịch của anh vẫn còn nằm trong hoa huyết ẩm ướt và chặt chẽ của cô, để bây giờ anh ở trong thân thể cô ra vào càng thêm thuận lợi và sung sướng, anh đứng ở sau lưng cô, dùng hai tay nắm giữ mông cô, dùng sức hoạt động eo ếch mà ra vào.

Tư thế đứng yên này rất dễ dàng dùng sức, mà phía sau lưng Lâm Nguyệt Nha trần truồng và mông cô bị anh siết chặt, thật là cảnh tượng kích thích đến tột đỉnh, mắt anh đỏ lên, vận vẹo khuôn mặt, mạnh mẽ dùng sức đẩy về phía trước, hoàn toàn hủy diệt sức lực của cô.

Lâm Nguyệt Nha ở thể bị động mà chấp nhận Tô Y Đường, đại chiến trên xe khiến bây giờ cô không còn sức lực mà phối hợp với anh, mỗi lần Tô Y

Đường cắm vào thật sâu bên trong hoa huyết của cô, còn có lúc nâng bụng cô lên, cô chỉ có thể không nhìn được mà phát ra tiếng rên rĩ, trừ lần đó ra, có lúc muốn cử động ngón tay mà cũng không có sức để làm.

Hình như Tô Y Đường có vô tận tinh lực và sức lực, hành hạ Lâm Nguyệt Nha, Lâm Nguyệt Nha đã không còn sức mà ngheh đón anh hay cầu xin anh, cô giờ đây giống như là búp bê tình dục, bị bày ra đủ các loại tư thế, ở trên bàn ăn, ở trên ghế sofa, sàn nhà, lần lượt bị Tô Y Đường tấn công, cười ngửa, lần lượt ở trong cơ thể cô mà phóng thích tinh hoa nóng rực.

Một lần cao triều cuối cùng, Lâm Nguyệt Nha hoàn toàn hôn mê, tóc bị mồ hôi thấm ướt, Tô Y Đường rốt cục thỏa mãn, ôm Lâm Nguyệt Nha nằm trên ghế sofa, thuận tiện kéo tây trang qua đắp cho Lâm Nguyệt Nha đang trần truồng, hài lòng mà chìm vào giấc ngủ.

Tô Y Đường ngủ không bao lâu, Lâm Nguyệt Nha từ trong hỗn độn mệt mỏi mà tỉnh lại, nằm trên ngực Tô Y Đường ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say của anh thật lâu, trong lòng âm thầm quyết định, cô yêu anh, tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng của anh, lại càng không thể để anh bởi vì cô mà hồ thẹn với gia đình anh, đây là chuyện duy nhất mà cô có thể làm cho anh.

Mặc dù tim rất đau, rất khó khăn, Lâm Nguyệt Nha cắn răng mà tránh qua bên người Tô Y Đường, bởi vì cô thương anh, cho nên vì anh cô sẽ chịu được hết tất cả đau khổ.

Tô Y Đường lại lần nữa bị Tô Y Hàng gõ cửa đánh thức anh dậy, anh ngồi dậy mấy giây sau, mới nhớ là anh kêu em trai anh đưa anh và Lâm Nguyệt Nha đi đến sân bay, anh thấy tây trang và đồ lót được đặt ở trên bàn trà, anh cau mày mặc vào, mở cửa kêu Tô Y Hàng đợi anh thêm mười phút nữa, lần nữa đóng cửa trước mặt Tô Y Hàng.

Tuy rằng anh không thấy Lâm Nguyệt Nha, nhưng không đồng nghĩa là cô đã mặc xong quần áo, vì không chắc chắn, nên anh sẽ không để Tô Y Hàng vào nhà.

Nhưng khi Tô Y Đường tìm hết khắp nơi trong nhà cũng không thấy Lâm Nguyệt Nha, hơn nữa anh phát giác quần áo của Lâm Nguyệt Nha mất đi vài bộ, ngay cả giấy tờ và hộ chiếu của cô cũng không thấy luôn, anh biết chuyện này thật nghiêm trọng.

Tô Y Đường gọi điện thoại cho em trai lập tức lên lầu, và nói cho anh ấy biết những gì tối hôm qua Bành Trân Trân đã nói.

"Nguyệt Nha ngốc nghếch này, chắc chắn là sợ liên lụy đến anh, nên đã bỏ đi." Tô Y Hàng lắc đầu thở dài, cô gái ngớ ngẩn này, sao lại đánh giá thấp anh trai của anh, mặc dù anh trai được công nhận là một người tốt, nhưng thế nào cũng là người nhà họ Tô, dòng máu trong người không nhiều thì cũng có một chút của loài sói, chọc tới anh trai cũng chỉ khiến bản thân mình bị chinh rất thảm, làm sao sẽ liên lụy đến anh đây.

"Một lần cuối cảnh cáo em, phải gọi cô ấy là chị dâu!" Tóc của Tô Y Đường rối bời, tâm tình cũng kém, vì vậy giọng nói cũng siêu cấp kém luôn.

Tô Y Hàng không chịu nổi lắc đầu, vào giờ phút này, anh trai của anh vẫn so đo những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

"Chuyện ở đây giao cho em, anh không quan tâm em dùng thủ đoạn gì, tóm lại anh không muốn thấy được Trương Mỹ Lâm và Bành Trân Trân phát biểu lùm xùm trên báo, hoặc là xuất hiện trước mặt Lâm Nguyệt Nha." Tô Y Đường chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt như vậy, lần này chắc chắn anh đã bị chọc giận thật rồi. "Anh đi tìm Nguyệt Nha, cô bé ngốc này nhất định là trốn đi khóc một mình rồi." Tìm cô trẻ một ngày, cô sẽ thương tâm hơn một ngày.

"Em đã biết." Tô Y Hàng cảm thấy không may mắn, ông mai như anh còn chưa nhìn thấy được bao lì xì, lại phải giúp hai người bọn họ xử lý cục diện rối rắm này.

Tô Y Đường đứng lên, trước hết, anh muốn tìm xem cô bé ngốc nghếch này đang trốn ở đâu.

Lâm Nguyệt Nha đi đến thị trấn nhỏ ở phía nam Đài Loan, cô nhớ cha cô từng đề cập tới tên một thị trấn nhỏ ở phía nam, nơi đó phong cảnh rất tốt, nếu tương lai ông về hưu sẽ sinh sống ở đó, có thể câu cá, làm vườn, cô nhớ không nổi tên của địa danh đó, sau khi đi đến trấn nhỏ Lâm Hải này, cô mệt mỏi không đi tiếp được, nên tạm nghỉ ở đây.

Cô thuê một gian nhà gỗ ở Lâm Hải để nghỉ ngơi, tiền thuê phòng rất rẻ lại có thể ngắm biển, quan trọng nhất là rất yên tĩnh, bà chủ ở đây lúc dẫn cô đi lấy phòng giống như muốn hỏi cô điều gì rồi lại thôi, cô biết bà chủ muốn hỏi cô cái gì, loại nhà gỗ này là dành cho người đi hưởng tuần trăng mật, cô một mình đến nơi này thì kỳ quái là chuyện tất nhiên.

Sàn nhà và nội thất bên trong toàn làm bằng gỗ, phảng phất một mùi gỗ tươi mát mẽ, trang trí đơn giản mà thanh lịch, trên trần nhà được gắn một mảnh thủy tinh vào ban đêm có thể nhìn thấy bầu trời và các vì sao, Nguyệt Nha hàng ngày đều nằm ở đó nhìn chăm chăm lên trời, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

Cô không muốn nghĩ tới sau này sẽ thế nào, cô tự nói với mình sẽ đưa đơn ly hôn gửi về cho anh, nhưng vừa nghĩ đến mình thật vất vả mới có được hạnh phúc mình đã khát vọng từ rất lâu, bây giờ sẽ phải từ bỏ như vậy sao, cô liền khổ sở muốn phát điên, cho nên chỉ còn cách là nằm ở nơi này, đầu óc quay cuồng chuyện gì cũng không muốn nghĩ đến, chỉ muốn để cho mình dần dần thôi rửa và khô héo.

Ba ngày nay, cô hầu như không ăn gì cả, lúc miệng khô thì uống một chút nước, việc gì cũng không làm chỉ nằm ở đó, làm như vậy mới có thể cách xa những thứ khổ sở kia.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Lâm Nguyệt Nha cho rằng là bà chủ đưa thức ăn đến, nơi này rất yên tĩnh, người thưa thớt, mỗi ngày chỉ có thể nhìn thấy một mình bà chủ nhà mà thôi, trên thực tế cô rất muốn kêu bà chủ đừng đưa cơm đến nữa, vì căn bản cô chẳng nuốt nổi một muỗng cơm, nhưng lại sợ bà chủ hỏi lung tung này kia, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy thức ăn rồi tùy tiện đem nhét vào tủ lạnh.

Cô từ trên giường ngồi dậy, tóc rối, chân nhũn ra, cố gắng lê thân thể đi mở cửa, "Bà chủ, cảm..."

Lời Lâm Nguyệt Nha chưa nói xong, liền bị một cổ sức mạnh ghì chặt vào trong ngực, hung hăng ôm cô, cả xương của cô cũng phát ra âm thanh kháng nghị, cô cảm giác thân thể mình rất đau rất đau, nhưng mà đau thì mới chứng minh được rằng cô vẫn còn sống.

"Em cái người phụ nữ này, nếu như dám chạy loạn khắp nơi một lần nữa, anh sẽ cẩn thận mà cột em vào trên giường, không cho phép em xuống giường nữa!" Tô Y Đường dùng sức mà ôm Lâm Nguyệt Nha, vào giờ phút này, anh rốt cuộc cũng an tâm, đời này, chỉ có cô mới có thể cho anh biết được cảm giác lòng như lửa đốt, từ lo lắng, gấp gáp đến sợ hãi, anh thật sợ cứ như vậy mà anh mất đi Lâm Nguyệt Nha của anh.

"Sao anh lại tới đây?" Lâm Nguyệt Nha mơ màng nói ra, đại não cô vận chuyển rất chậm, còn chưa rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vừa mới lên tiếng mới phát giác giọng nói của mình khàn khàn đáng sợ, đôi môi bởi vì cô nói chuyện mà nứt ra, máu tươi chảy xuống.

"Em cái cô gái này" Tô Y Đường nắm bả vai Lâm Nguyệt Nha, đang rối loạn lại hung hăng hôn cô, còn muốn đánh thật mạnh vào mông cô một cái, nhưng thấy sắc mặt Lâm Nguyệt Nha tái nhợt nên thay đổi chủ ý, mấy ngày nay, cô nhất định là rất khổ sở, anh ôm cô đi vào nhà gỗ, bà chủ cũng đi vào phòng bếp để thức ăn nhỏ phía sau, đóng cửa lại rồi đi.

Tô Y Đường đem Lâm Nguyệt Nha vào ghế sofa bằng gỗ, đi vào phòng bếp rót chén nước, mang đến cho Lâm Nguyệt Nha uống, sau đó vào lấy thức ăn mà bà chủ nhà đem tới bụng lên, "Đến ăn chút gì đi, đã bao lâu rồi em chưa ăn vậy?"

Lâm Nguyệt Nha ngơ ngác nhìn Tô Y Đường, cô còn chưa xác nhận được anh đã đến bên cạnh cô, cô nhìn mỗi động tác của anh, nhìn anh hung dữ với cô, sau đó đối với cô thật dịu dàng dàng, tại sao anh lại tới? Cô sẽ liên lụy tới anh!

Tô Y Đường nhìn vẻ mặt yếu ớt lại ủy khuất của Lâm Nguyệt Nha, thở dài một cái, múc thêm một chén cháo nữa bụng tới, cầm muỗng múc một miếng đưa lên miệng Lâm Nguyệt Nha, Lâm Nguyệt Nha cố gắng mở miệng, tuy khó khăn nhưng cũng nuốt được miếng cháo vào bụng.

Cứ như vậy, một hộp rồi lại một hộp đến khi Lâm Nguyệt Nha ăn hết chén cháo, Tô Y Đường đứng lên, muốn lấy thêm cho cô một chút cháo nữa, nếu như anh đoán không sai, cô gái ngốc này mấy ngày nay nhất định là chưa có thức ăn gì, cô gầy hẳn đi một vòng, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể làm cô ngã.

Một chén cháo nóng cung cấp năng lượng, để cho não của Lâm Nguyệt Nha cũng làm việc lại bình thường, cô nghe thấy Tô Y Đường lúc đứng dậy thở dài, âm thanh thở dài đủ để cho cô đau lòng và sợ hãi, cô rất sợ rất sợ khi phải mất đi anh, cô cuống cuống đứng lên, từ phía sau ôm thắt lưng Tô Y Đường, gương mặt dán vào phía sau lưng của anh, "Y Đường, Y Đường, Y Đường....Em rất yêu anh, em rất yêu anh, e rất yêu anh..."

Tô Y Đường cảm thấy mình xong thật rồi, đời này nhất định bị cô ngốc này nắm chặt trong lòng bàn tay, rõ ràng quyết tâm cứng rắn mà trừng phạt cô, không để cho cô có gan bỏ trốn ngu xuẩn như vậy, nhưng vừa thấy cô thì liền đau lòng đến quên trừng phạt cô, vừa nghe cô dùng giọng điệu bi thương và tuyệt vọng như vậy nói yêu anh, lòng anh rồi như tờ vò, chỉ muốn thật tốt để yêu cô, còn về phần trừng phạt cái gì, liền ném đi thật xa thật xa.

"Nếu yêu anh, tại sao lại rời khỏi anh?" Tô Y Đường xoay người ôm lấy Lâm Nguyệt Nha, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của cô và hỏi

"Em thật sự sợ bà ta sẽ tìm đến anh để gây khó dễ, em sợ mạng đang phiền phức cho Tô gia." Cô không thể để cho Tô gia hổ thẹn.

Thật là đáng đánh đòn, chẳng lẽ anh không đủ năng lực để em tin tưởng anh sao? Anh đã nói anh sẽ giải quyết tất cả chuyện này, anh cái gì cũng không sợ, chỉ sợ nhất là em cái phiền phức nhỏ của anh bỏ anh mà đi thôi! Tô Y Đường cúi đầu cắn xuống lỗ mũi Lâm Nguyệt Nha, dĩ nhiên, không nỡ dùng sức.

"Nhưng..."

"Không có nhưng gì hết!" Tô Y Đường cắt đứt lời nói của Lâm Nguyệt Nha, "Nếu như em vẫn còn muốn rời khỏi anh, vậy bây giờ anh sẽ đi ngay lập tức."

"Không muốn, không muốn, không muốn!" Lâm Nguyệt Nha dùng sức ôm lấy thắt lưng Tô Y Đường, một bước cũng không để cho anh đi, "Anh đừng đi! Em không muốn không muốn! Ô.....Em rất nhớ anh, rất rất nhớ anh!" Lâm Nguyệt Nha khóc to, vừa khóc vừa liều mình tỏ tình.

"Cô bé ngốc!" Tô Y Đường đau lòng siết chặt Lâm Nguyệt Nha, rõ ràng người bỏ đi là cô, hiện tại lại giống như chính anh là người đàn ông ruồng bỏ vợ vậy, nhưng mà, phản ứng của chính là ngăn cản anh không cho anh nói tiếp làm anh tạm hài lòng, quyết định giảm bớt hình phạt cô vì tội trốn nhà đi bụi.

Bọn họ nghi phép ở tại nhà gỗ này, ở đây phong cảnh tươi đẹp thật phù hợp với kỳ nghỉ trăng mật của bọn họ.

Tô Y Đường mang cho Lâm Nguyệt Nha một lễ vật...giấy chứng nhận DNA, Lâm Nguyệt Nha và Lâm Ân Tùng là hai cha con ruột, anh nghĩ đến lúc anh Lâm lúc trước có hiến máu tế bào gốc còn ở ngân hàng máu, anh đến đó lấy được mẫu DNA của anh Lâm, và âm thầm lấy mẫu của Lâm Nguyệt Nha mà giám định.

Lâm Nguyệt Nha ôm giấy kết quả khóc thật lâu, bất kể ông có phải là cha ruột của cô hay không, ở trong lòng cô ông là người cha vĩ đại nhất, nhưng có giấy chứng nhận này, lòng của cô cũng có thể yên ổn trở lại, người đàn bà kia là mẹ ruột của cô thì có làm sao, cô chỉ cần một người cha như vậy là đủ rồi!

Nghe Lâm Nguyệt Nha phát tiết tiếng khóc bi thương, Tô Y Đường ôm Lâm Nguyệt Nha và khóc với cô, ngày đó Trương Mỹ Lâm đi cửa sau (ý chỉ là

hỏi lộ), tìm đến người mà anh nhờ kiểm tra DNA của anh Lâm và Lâm Nguyệt Nha, mặc dù kết quả ra sao cũng không thay đổi được gì, nhưng đối với Lâm Nguyệt Nha rất quan trọng.

Tô Y Đường ngày ngày làm người chồng nội trợ, mỗi ngày ba bữa nuôi bà xã ngọc của anh ăn no thật no, để hồi phục thể lực trong thời gian nhanh nhất.

"Anh đây sẽ nuôi em thật béo rồi mới ăn em!" Tô Y Đường dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm Lâm Nguyệt Nha ăn cơm và nói, Lâm Nguyệt Nha nghe vậy thì xấu hổ đỏ mặt.

Bọn họ trải qua cuộc sống của thần tiên quyến lữ, Tô Y Đường nấu ăn Lâm Nguyệt Nha vào 'trợ giúp'.... Dĩ nhiên, đây là cách nói của Tô Y Đường, nhưng Lâm Nguyệt Nha rất thật tâm muốn phụ anh nấu cơm, nhưng vô luận là cô làm cái gì thì chỉ có tác dụng ngược lại mà thôi, thường thường thì cả hai cùng nhau cười.

Bọn họ dùng bữa ăn xong là đi dạo trên bờ biển hoặc bơi lội, trừ những lúc nhà gỗ cách vách có đôi vợ chồng tân hôn, hoặc là bà chủ mang thực phẩm đến, bọn họ gần như là ngăn cách với bên ngoài và hưởng niềm vui cuộc sống.

Đêm hôm đó trời đầy sao óng ánh, gió biển hiu hiu, bọn họ dắt tay nhau đi dạo trên bờ cát, buổi trưa biết được cặp vợ chồng cách vách đã trả phòng, Tô Y Đường còn nói hiện tại khắp bờ cát này chỉ còn hai người bọn họ, bây giờ anh muốn làm gì thì làm.

Lâm Nguyệt Nha thề, cô không cố ý chọn Tô Y Đường, cô biết người đàn ông này dục vọng có bao nhiêu mãnh liệt, lúc trên giường có bao nhiêu bá đạo, anh luôn luôn mọi lúc mọi nơi cưng chiều cô, chỉ có ở trên giường là hoàn toàn độc quyền chuyên chế và ngang ngược, mặc dù cô cũng rất hưởng thụ, nhưng lần nào cũng làm lâu như vậy, thật sự là mệt chết.

Khí trời ban đêm thật mát mẻ, cô nghịch ngợm hắt nước biển vào Tô Y Đường, sau đó kẻ truy người chạy trên bờ biển, rõ ràng là cô yếu thế hơn, không có mấy bước liền bị Tô Y Đường đẩy ngã trên bờ cát, không khí đang vui sướng lập tức biến thành khẩn trương.

Phía dưới Lâm Nguyệt Nha là bờ cát mịn, trên đỉnh đầu cô là bầu trời chỉ chít những ngôi sao, thân thể Tô Y Đường cứng rắn đè trên người cô, hai tay cầm tay cô kéo lên phía trên đỉnh đầu, ánh mắt sáng rực của anh lấp lánh tỏa sáng, giống như ánh sao sáng trên không trung.

Cô đọc được trong mắt Tô Y Đường lửa nóng và khát vọng, để cho máu cô sôi sục và tim đập loạn nhịp, gió biển thổi lướt qua bên tai, Lâm Nguyệt Nha ngẩng đầu lên, ngậm lấy môi của Tô Y Đường.

Tia lửa nhanh chóng thiêu đốt, ở bờ biển dấy lên tia lửa hừng hực.

Bọn họ ở trên cát mịn, giống như một đôi dã thú đói khát, công kích, hành hạ, truy đuổi lẫn nhau, trên quần áo dính đầy cát, tóc dính vào nhau, tranh đoạt quyền chủ động trong trận chiến tình dục này.

Lâm Nguyệt Nha hôn Tô Y Đường, mà Tô Y Đường hình như là cố ý, vẫn né tránh nụ hôn của cô, dùng hai tay trêu chọc trên người cô, đốt nóng dục vọng từ sâu bên trong linh hồn cô, bọn họ vẫn khiêu khích lẫn nhau, đùa giỡn, xem ai sẽ là người đầu hàng trước.

"Ô ô ô...." Nước mắt từ trong hốc mắt trào ra, Lâm Nguyệt Nha cảm thấy nhột thật là nhột, rất rất khát vọng, nhưng anh hết lần này đến lần khác nắm hai tay của cô, chỉ từ từ mà hành hạ cô, khiến cô thật muốn điên rồi!

"Ông xã, mau vào đi, em rất muốn anh..." Mặc dù xấu hổ, Lâm Nguyệt Nha vẫn cầu xin Tô Y Đường, cô mở rộng bắp đùi ra, quần lót bị anh khiêu khích mà lộn xộn lộ hoa huyết ra ngoài, hiện tại bị anh vờn vàng kiêu kiêu chế cô, cách duy nhất quyến rũ anh là chỉ có như vậy.

Tô Y Đường thề, anh không muốn nhanh như vậy mà bỏ qua cho cô, nhưng âm thanh cô cầu xin quá mềm mại, nét mặt cô quá mức dâm dăng và dụ dỗ, anh không chống cự được, hoàn toàn không kiềm chế nổi, anh buông tay cô ra, nhanh chóng kéo quần xuống, nắm lấy dục vọng cứng rắn đang đứng sừng sững vút quần lót thật mỏng của cô ra mà cắm vào, chậm chạp cọ xát rút ra đi vào.

"Nhanh nữa đi...van xin anh.....ông...xã..." Lâm Nguyệt Nha không đủ lấp đầy với tốc độ chậm rãi đó, đáng thương mà khẩn cầu anh.

Nghe được Lâm Nguyệt Nha dùng âm thanh nhu nhược cầu khẩn, Tô Y Đường bắt đầu triển khai tấn công, hai tay nắm nhũ hoa của cô mà vuốt ve, duy trì tần số và tốc độ, không ngừng ra vào trong hoa huyết chật chội và mát hơn kia.

Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời bắt đầu biến mất, tiếng rên rỉ, âm thanh va chạm của thân thể, cùng với tiếng gầm gừ, hòa theo tiếng sóng biển truyền đi rất xa, thật may là, trên bờ cát này chỉ còn có hai người bọn họ.

Chương kết

Hai mươi ngày sau, Tô Y Đường và Lâm Nguyệt Nha trở về Đài Bắc.

Tô Y Đường thoát nhìn thần thái sáng sủa và hưng phấn, Lâm Nguyệt Nha mặc dù sắc mặt đỏ thắm, nhưng rõ ràng là có hai quả thâm dưới mắt, nếu không phải cô yêu cầu, người đàn ông này chắc chắn sẽ nghỉ phép ở bờ biển vô thời hạn.

Cô đơn giản trở thành vật bị anh độc chiếm, không có việc gì làm một lần, hăng hái đi đến bên giường lăn lộn, chẳng phân biệt được thời gian và địa điểm giày vò cô, không cho cô mặc áo, quần lót, để dễ dàng cho anh tùy thời có thể động dục, thể lực cô cạn kiệt nghiêm trọng, mỗi lần người đàn ông lòng dạ từ bi đó nói để cho cô nghỉ ngơi, nhưng cô ngủ chưa bao lâu liền bị anh đánh thức, sau đó sẽ cuốn vào trong cuộc chiến nhiệt liệt trong tình yêu, cô mới vừa khôi phục được chút xíu thể lực, đã bị anh ép cho khô sạch.

"Anh, cuối cùng anh đã trở lại." Tô Y Hằng cũng có hai quãng thâm ở mắt, anh trai nhà anh đi tiêu điều khoái hoạt, nhìn dáng vẻ là biết chuyện phòng the rất mặn nguyện, chỉ có anh là thâm, bị bắt đến công ty của anh trai phụ giúp một tay, còn phải xử lý chuyện của Trương Mỹ Lâm, anh thật là mệt chết đi được.

"Đúng vậy, nhưng mà bọn anh có thể tùy hứng mà đi hưởng tuần trăng mật lần thứ hai, em đừng quá hy vọng." Tô Y Đường đặc ý ôm Lâm Nguyệt Nha đang tựa sát vào anh, lúc này mới phát hiện cô dựa vào anh ngủ thiếp đi.

"Anh, anh cũng quá là mãnh liệt đi, em còn tưởng rằng anh đã 'hết xăng' từ lâu lắm rồi."

Một chương thật mạnh, đi đến đỉnh đầu Tô Y Hằng: "Đừng để anh biết được em ở trước mặt chị dâu của em nói vậy." Dạy dỗ em trai xong xuôi, Tô Y Đường cẩn thận ôm Lâm Nguyệt Nha, mang cô vào phòng ngủ đặt cô lên giường. Tô Y Hằng nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của đại ca thật buồn nôn.

Tô Y Đường điên cuồng ham muốn Lâm Nguyệt Nha anh đã có tính toán riêng, trừ việc anh quá khao khát Nguyệt Nha ra, anh muốn cho Lâm Nguyệt Nha mau chóng có thai, đây là kế hoạch ích kỷ của anh, cô mới hai mươi tuổi, cuộc sống vừa bắt đầu, còn rất nhiều phong cảnh đẹp mà cô chưa biết, không nên bị gia đình và con cái trói buộc, nhưng anh thật không cách nào kiềm chế nội tâm khủng hoảng và sợ sệt, anh cảm thấy mình không xứng với Lâm Nguyệt Nha tốt đẹp như thế, chỉ sợ có một ngày cô gặp được một người đàn ông tốt cô liền rời xa anh, cho nên anh chỉ có thể hèn hạ và ích kỷ dùng đứa bé để trói chặt cô.

"Em đến nói cho anh biết một chút tin tức, Trương Mỹ Lâm rời Đài Bắc đi Anh quốc hưởng thụ cuộc sống rồi, còn Bành Trân Trân thì mang Lưu Gia Bảo đi Đài Nam phát triển, các bà ấy sẽ không quay lại khuấy rối cuộc sống của anh và Lâm Nguyệt Nha." Hai người đàn bà này nên cảm thấy may mắn là do anh giải quyết, nếu để cho anh trai của anh ngoài mặt nhu hòa, trong lòng thì đen tối động thủ, hai người đàn bà đó khẳng định sẽ bị thảm gấp trăm lần.

"Còn có một tin tức tốt nữa, đất nước của Richie bị đảo chính, tin tưởng hẳn ta hiện nay tự lo cho bản thân không xong, tuyệt đối sẽ không có sức lực cùng năng lực mà đi tìm Nguyệt... Chị dâu gây sự."

"Rất tốt." Ngay cả mối họa lớn nhất cũng trừ xong, tâm trạng Tô Y Đường nhẹ nhõm, "Nghe nói em xử lý công ty thiết kế của anh rất tốt, em muốn đem công ty bàn giao cho em...." Anh mới có thể yên tâm thiết kế và chăm sóc cho bà xã.

"Đừng có mơ tưởng, em chỉ tạm thời giúp một tay, em có mơ ước và tính toán riêng của bản thân." Bỏ lại những lời này, Tô Y Hằng lập tức chạy đi, anh mới không cản trở thành người máy giúp việc cho anh trai của anh.

Nhìn bóng lưng em trai đi khuất, Tô Y Đường không có lên tiếng, anh buông lỏng bản thân ngồi trên ghế sofa, công ty không có anh cũng rất vững vàng, hết thấy mọi người đều có thể một mình đảm đương, bụng của Lâm Nguyệt Nha rất nhanh sẽ có tin tức, đến lúc đó anh phải chăm sóc thật tốt chờ ngày cô sinh em bé, nên muốn giảm bớt công việc.

Anh dùng đứa nhỏ trói lại tuổi trẻ của Lâm Nguyệt Nha, anh sẽ dùng gấp trăm, ngàn lần dịu dàng và yêu để báo đáp cô, muốn cô vĩnh viễn sẽ không hối hận vì đã gả cho anh.

Tô Y Đường là người có ý chí kiên định, nếu đã ấn định được mục tiêu sẽ không chậm trễ mà thực hiện nó.

Vì vậy, Lâm Nguyệt Nha trải qua tâm hồn ngọt hơn mật, kích tình, cho đến một buổi sáng, cô liên tục ới, Tô Y Đường lái xe chở cô đi bệnh viện tốt nhất kiểm tra sức khỏe, khám xong và lên xe về nhà, trên xe rất nhiều thuốc bổ dành cho phụ nữ có thai và sờ tay của người mẹ.

Lâm Nguyệt Nha ngồi bên cạnh ghế tài xế mà như lạc vào cõi thần tiên, cười khúc khích không ngừng.

Ở trong bệnh viện, Tô Y Đường từng hỏi cô, có trách anh không khi bắt cô còn trẻ như vậy đã mang thai, cuộc đời cô còn rất dài, bài tập và việc học hành của cô vẫn chưa hoàn thành.

Cô mới không hối hận, tâm nguyện lớn nhất cả đời này của cô chính là được gả cho anh, sinh con dưỡng cái cho anh, vui vẻ đến già, mà mơ ước đã được thực hiện, cô chỉ cảm thấy vui vẻ, tại sao phải hối hận.

Cha, con tin tưởng cha ở trên trời có linh thiêng nhìn thấy con gái hạnh phúc như vậy, cũng sẽ vì con gái mà vui vẻ, Lâm Nguyệt Nha nghiêm túc nhìn số tay hướng dẫn chăm sóc phụ nữ có thai, ở trong lòng thầm nói với người cha thân yêu nhất của cô.

Nhưng không được bao lâu, vui vẻ của Lâm Nguyệt Nha bị bỏ dở, bởi vì Tô Y Đường chính xác là người cha khắt khe nhất trên thế giới, cái gì cũng không cho phép cô làm, nói tính cách của cô quá xúc động, tốt nhất là nghỉ ngơi dưỡng thai mới phải, rõ ràng là bác sĩ nói cô và thai nhi rất khỏe mạnh, nhưng cái người cha khắt khe này không chịu thả lỏng, đem cô nuôi thành con chim hoàng yến nhốt trong nhà, cũng chỉ còn chưa có ban lệnh cấm không cho cô xuống giường thôi.

Bởi vì mang thai, Lâm Nguyệt Nha rất nhạy cảm, suy nghĩ chút cảm thấy cô thật đáng thương, trong lúc các bạn học đang hưởng thụ tuổi thanh xuân, cô lại bị cột vào trong phòng, cô mệt mỏi thu dọn quần áo, muốn kháng nghị với ông xã bằng cách quyết định rời nhà trốn đi.

Nhưng, khi cô thấy ông xã ở trong bếp, mặc tạp dề màu hồng đang vì cô mà nấu canh tằm bổ, tất cả oán trách và bất mãn lập tức biến mất, ngoan ngoãn đem hành lý của mình lấy ra cất vào tủ, chạy đến phòng bếp tìm ông xã làm công tác dụ dỗ anh.

Niềm vui lớn nhất hiện nay của cô chính là trên đầu ông xã cho đến ghen, ông xã lại ngại vì bụng của cô không thể vận động, điều này làm cho Lâm

Nguyệt Nha rất vui vẻ, liền trả thù anh vì tội không cho cô ra khỏi cửa.

Mà Lâm Nguyệt Nha lại quên mất một việc quan trọng, cô mang thai đã hơn ba tháng, ông xã đang thay cô chuẩn bị một chút thuốc bổ, sau đó mới thỏa mãn dục vọng anh nhần nhin đã ba tháng.

Đưa lưng về phía Lâm Nguyệt Nha, Tô Y Đường nở nụ cười đắc ý, đang chờ bà xã anh tự chui đầu vào lưới.

Toàn văn hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Già Vợ Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.